

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming_Ian-Dr_No.PDB

PDB Name: Fleming_Ian-Dr_No
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.7.2003
Modification Date: 31.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ian Fleming

DR. NO

1. Slyším dobře

S posledním žlutým zábleskem zapadlo slunce přesně v šest za Modré návrší a na Richmond Road se snesl fialový soumrak. Z půvabných zahrad se ozvalo cvrkání cvrčků a kvákání rosníček.

I když bzukot hmyzu nepřestal, široká, prázdná ulice ztichla. Boháči, kterým patří velké palácové vily - bankovní ředitelé, obchodní manažeři a vysocí státní úředníci - byli už kolem páté doma a vyprávěli manželkám o zážitcích dne, nebo se právě převlékali či sprchovali. Za půl hodiny se lidé rozejdou na koktejly, ulice opět ožije, ale právě teď je ten přepychový kilometr, který kingstonští obchodníci nazývali "Rich Road", naplněn jen napjatým očekáváním prázdného jeviště a těžkou podvečerní vůní jasmínu.

Richmond Road je nejskvělejší bulvár celé Jamajky. Je to jamajská Avenue D'léna. V jejích velkých staromódních domech, stojících uprostřed nádherných půlhektarových trávníků (a jsou pečlivě upravené, obklopené vybranými stromy a květy z horské botanické zahrady), bydlí městská smetánka. Dlouhý, rovný bulvár je chladný, tichý, chráněný před horkem i před ostatním uspěchaným Kingstonem, kde jeho obyvatelé vydělávají; Richmond Road končí křižovatkou a ne její druhé straně se už rozprostírají pozemky paláce, v němž sídlí se svou rodinou jamajský guvernér a hlavní velitel. Žádná jiná ulice na Jamajce nemůže končit vznešeněji.

Ve východním rohu křižovatky stojí dům s popisným číslem 1, majestátní dvouposchodňová budova, kterou ve dvou řadách nad sebou obepínají široké bílé verandy. K jejímu portálu vede z bulváru dlážděný chodník, rozdělující široký trávník, ohraničený tenisovými dvorci; právě teď - jako každý večer - je obsazen muži s hadicemi, kteří kropí antuku. Celá budova je kingstonskou společenskou Mekkou. Nazvali ji Královnin klub - a už padesát let drží žezlo své moci. Takové tradiční útulky však na moderní Jamaice dlouho nepřežijí. Jistě přijde den, kdy i Královnin klub vytlouče okna, snad ho i do základů vypálí, ale v současnosti je to na subtropickém ostrově stále ještě užitečné a vzácné místo - dobře udržované, s dobrým personálem a s nejlepší karibskou kuchyní s vinným sklepem.

V tuto denní dobu najdete téměř vždy na parkovišti před budovou čtyři auta. Patří vznešené bridžové partii, která začíná vždy přesně o páté a končí až o půlnoci. Podle těchto aut byste si dokonce mohli řídit hodinky. Podle pořadí, jak stávala u chodníku, patřila brigádnímu generálovi karibské oblasti, kingstonskému generálnímu prokurátorovi a profesoru matematiky na kingstonské univerzitě. Vzadu na konci stával černý sumbeam alpine Johna Strangwyase, penzionovaného nadporučíka královského loďstva, nyní kontrolního úředníka pro karibskou oblast a méně diskrétně - místního představitele britské tajné služby.

Několik minut před čtvrt na sedm dostalo ticho na Richmond Road trhlínu. Na rohu křižovatky se vynořili tři slepí žebráci a pomaloučku se pohybovali ke čtveřici aut. Byli to mišenci - čínští černoši: kráčeli nemotorně, ztěžka, bílými holemi klepali po chodníku. Šli za sebou. První měl na očích modré brýle, a protože pravděpodobně viděl lépe než ostatní, šel v čele, a v levé ruce svíral ohnutou rukověť hole i plechový hrníček. Druhý se opíral pravici o jeho záda a podobně třetí o záda druhého. Druhý i třetí měli oči zavřené. Všichni tři měli na sobě jen pár hadrů a baseballové čapky s dlouhými štítky. Mlčeli. Když se blížili po chodníku k autům, ozýval se jen tichý klapot holí.

Tři slepci se sice nevymykali z Kingstonu, jehož ulice se hemžily chorými, ale na tomto tichém, vylištěném bulváru působili nepříjemně. A zaráželo, že všichni tři jsou čínští černoši. Takoví mišenci tu byli opravdu dost vzácní.

V herně sáhla do zeleného banku na prostředním stole opálená ruka a vytáhla čtyři karty. Vzápětí padly s tichým plesknutím zpět na hromádku. "Stovka," přidal k tomu Strangways, "ale bez devadesáti!" Podíval se na hodinky a vstal. "Za dvacet minut se vrátím. Budeš rozdávat, Bille. Objednejte zatím něco k pití. Mně jako vždycky. A neopovažujte se švindlovat, když budu pryč. Mne neoklamete."

Bill Templar, brigádní generál, se krátce zasmál. Stiskl tlačítko, které měl po ruce, a hodil karty h Strangwaysovi:

"Nezdržuj, probůh! Jak někomu jdou karty, necháš je vychladnout."

Strangways už zmizel z místnosti. Tři zbylí se rezignovaně rozvalili ve svých křeslech. Vstoupil barevný číšník a všichni si objednali svůj nápoj: pro Strangwayse whisky se sodou.

Taková rozčilující přestávka vypukla každý večer ve čtvrt na sedm, přibližně v polovině druhé hry. Přesně v tomto čase, i když byli uprostřed partie, se Strangways musel odebrat do svého "úřadu" a "zavolat". Bylo to velmi nepříjemné, ale Strangways byl neodmyslitelnou součástí jejich čtveřice a tak se s tím musel smířit. Nikdy jim nevysvětlil, komu vlastně musí "zavolat", a ani se ho na to neptali. Strangwaysovo zaměstnání bylo "přísně tajné" - a

jistě s jeho chováním souviselo. Zřídka kdy byl pryč déle než oněch ohlášených dvacet minut, ale za svou nepřítomnost musel ovšem zaplatit - každému po skleničce.

Číšník přinesl nápoje a tři hráči si začali povídat o dostizích.

Ve skutečnosti bylo však těch dvacet minut nejdůležitějším časem Strangwaysova dne - doba, v níž měl povinně navázat rádiové spojení se silným vysílačem na střeše budovy v londýnském Regent's Parku, tedy s hlavním štábem tajné služby. Každý den o půl sedmé místního času, jestliže náhodou předchozího dne neupozornil, že vysílat nebude - například když musel služebně odcestovat na některý jiný ostrov své oblasti nebo když vážně onemocněl - podával hlášení a přijímal příkazy. Když se mu nepodařilo navázat spojení přesně o půl sedmé, mohl znovu volat o sedmé "modrým" spojením, a konečně o půl osmé "červeným". Když se ani potom jeho vysílač neozval, vyhlásili poplach a třetí oddělení, jeho kontrolní ústředí v Londýně, začalo zjišťovat, co se s ním stalo.

I "modré" spojení je pro agenta špatným vysvědčením, když pro ně nemá náležité vysvětlení. Londýnské vysílací časy byly na celém světě striktně dodržovány a jejich nejmenší narušení třeba jen jediným zvláštním spojením se pokládalo za povážlivou nehoráznost. Strangwayse nikdy nepostihla hanba "modrého" spojení, o "červeném" ani nemluvě - a bylo víc než jisté, že ani v budoucnu se tak nestane. Každý večer přesně ve čtvrt na sedm vyšel z Královna klubu, nasedl do auta a po desetimínutové cestě vzhůru pahorky Modrého návrší zastavil před svým úpravným bungalovem, z něhož byl pohádkový výhled na kingstonský přístav.

Za pět minut půl sedmé už kráčel předsíní do své pracovny. Odemkl dveře a opět je za sebou zamkl. Slečna Truebloodová, na oko sekretářka, ale ve skutečnosti jeho číslo 2, bývalá velitelka ženského oddílu královského loďstva, už seděla nad aparaturami ve fingoané registračce. Na uších měla sluchátka a navazovala první spojení tím, že vyťukávala na 14 megacyklech volací znak WXN. Na půvabných kolenou měla stenografickou podložku. Strangways si sedl vedle ní, vzal druhý pár sluchátek - a v osmácti hodin dvacet osm minut nastoupil na její místo; čekal na náhlý hluboký tón éteru, který znamenal, že se v Londýně zapojuje WWW a zanedlouho potvrdí příjem. Opakovalo se to se železnou pravidelností. Také Strangways byl člověkem železných zvyků. Naneštěstí se neméně způsobu chování mohou vymstít, když se o nich dozví nepřítel.

Strangways, vysoký štíhlý muž s černou pihou nad pravým okem, krasavec s orlím nosem, který připomínal kapitánský můstek na torpédoborci, rychle přešel přes vstupní halu klubu, vykládanou mahagonovým dřevem, protáhl se závěsem proti moskýtům a vběhl po třech schodech na chodník.

Vnímal jen čistý, čerstvý večerní vzduch, který působil jeho smyslům vyloženou rozkoš. Vzpomněl si na úskok, kterým získal tři pikové karty, ale jinak jeho mysl v této chvíli nic nepoutalo. Byl tu sice ten případ, na němž pracoval - zajímavá, složitá historka, kterou mu před čtrnácti dny víceméně nenuceně přidělil radiotelegraficky M. Ale už byl na dobré cestě. Děkoval za to náhodě, která ho zavedla do čínské společnosti. Některé divné aspekty - spíše stíny aspektů toho případu - se mu začínaly objasňovat. Kdyby vystoupily celé na povrch, pomyslel si Strangways, když se ubíral po dlážděném chodníku k Richmond Road, ještě by se zapletl do velmi podivných věcí.

Strangways však narovnal záda. Jistě se ve svých předpokladech mýlil. Jeho zaměstnání přece vylučuje fantazii. Určitě existuje docela nezajímavé řešení, které před okamžikem přikrášlila jeho horečná představivost a hysterie některých Číňanů.

Jen tak mimoděk, druhou polovinou své mysli, postřehl tři slepce. Pomaloučku klapali holemi a přibližovali se k němu. Byli od něho vzdáleni asi tak dvacet kroků. Předpokládal, že kolem něho přejdou o jednu či dvě vteřiny později, než se dostane ke svému autu. Zahanbený vlastním zdravím lovil v kapse peníz. Přeběhl nehtem palce po okraji mince, aby se přesvědčil, že je to florin a nikoliv penny, a peníz vytáhl. Už byl v jedné rovině se žebráky. Podivné - všichni jsou čínští černoši! Velmi podivné! Strangways natáhl ruku a mince zazvonila v plechovém hrníčku.

"Zaplat'pánbu, milostpane," řekl první. "Zaplat'pánbu," opakovali druzí.

Strangways už držel v ruce klíček od auta, když si mlhavě uvědomil, že ťukot bílých holí přestal a náhle nastalo ticho. Ale v tom okamžiku už bylo pozdě.

Sotva minul posledního slepce, všichni tři se obrátili. Dva zadní se vějířovitě rozestoupili, aby měli palebné pole volné. Z pouzder, ukrytých mezi hadry, vytrhli tři revoly s tlumiči jak jaternice, a s dohodnutou přesností každý zamířil na jiný bod Strangwaysových zad - jeden mezi lopatky, druhý do pasu a třetí na pánev.

Trojí těžké zakašlání téměř splynulo. Strangwaysovo tělo se prudce vrhlo kupředu, jako by do něho někdo kopl. Bezvládně klesl do zviřeného prachu.

Bylo 18.17. Od křižovatky zasvištěly pneumatiky a na Richmond Road se vřítlo pohřební auto s černými chocholy, které se třepotaly na všech čtyřech rozích jeho střechy. "Tři chlapi zdvihli Strangwaysovo tělo - a auto zabrzdilo těsně vedle nich. Dvoukřídlé zadní dveře byly otevřené - stejně jako těsně za nimi hladká dřevěná rakev. Chlapi surově prostrčili tělo dveřmi a vrazili je do truhly, přiklopili víko a zabouchli dveře. Tři černoši zaujali místa na třech ze čtyř malých sedadel vedle rakve a pomalu odložili bílé hole. Na sedadlech byly položeny velké černé alpakové pláště. Navlékli je na své hadry, sundali baseballové čapky, z podlahy zdvihli černé cylindry a nasadili si je na hlavy.

Šofér - také čínský černoš - se nervózně ohlédl.

"Jed', chlape, jed'!" obořil se na něho nejzarputilejší z vrahů. Podíval se na světélkující ciferník svých hodinek. Bylo 18.20. Trvalo jim to tři minuty. Přesně podle plánu.

Pohřební auto se důstojně vrátilo zpět a přiměřenou rychlostí přijíždělo ke křižovatce. Tam zabočilo vpravo a rychlostí padesát kilometrů za hodinu se elegantně šinulo po asfaltové silnici k návrší; černé chocholce se třepotaly jako smutný symbol jeho nákladu a tři truchlící seděli rovně jako svíce, ruce uctivě složené křížem na prsou.

"WXN volá WWW... WXN volá WWW... WXN... WXN... WXN... WXN..."

Mary Truebloodová prostředníkem pravé ruky jemně, půvabně klepala do klíče. Nadzdvihla levé zápěstí. 18.28. Už má minutu zpoždění. Mary Truebloodová se usmála, když si představila malý kabriolet uhánět jako blesk. Co nevidět se ozvou rychlé kroky, v zámku zaharaší klíč, a už si k ní přisedne. Když se natáhne po sluchátkách, omluvně se usměje. "Odpusť, Mary. Nemohl jsem tu odpornou káru nastartovat." Anebo: "Jen si představ, ti idiotští policajti už znají moje číslo. Zastavili mě při Halfway Tree." Aby mu ušetřila alespoň půl vteřiny, Mary Truebloodová sňala z háku druhý pár sluchátek a položila mu je na židli.

"... WXN volá WWW. ... WXN volá WWW. ..."

Malinko vyladila a znovu se ozvala. Její hodinky ukazovaly 18.29. Dolehl na ni strach. O několik vteřin později se ohlásí Londýn. Bože můj, napadlo ji najednou, co udělám, když Strangways nepřijde včas? Bylo by zbytečné, kdyby se Londýnu ohlásila ona a předstírala, že ona je Strangways. ... bylo by to zbytečné a riskantní. Bezpečnostní rádiová služba bude hlášení odposlouchávat, jako odposlouchává hlášení každého agenta. Přístroje zachytí i nejmenší úchytky od operátora "rukopisu" a hned zjistí, že u aparátu není Strangways. Mary Truebloodové ukázali v centrále v tiché místnosti nejvyššího poschodí nepřehledný les ciferníků a sama se mohla přesvědčit, jak poskakující ručičky zaznamenávají váhu každého úderu, rychlost jednotlivých šifrovaných kódů, zaváhání nad příslušným písmenem. Když před pěti lety nastupovala na karibskou stanici, inspekční úředník jí vysvětlil, že jakmile se ozve nepravý operátor, zabzučí poplašné zařízení a spojení se automaticky přeruší. Byla to základní ochrana pro případ, že by vysílač tajné služby padl do nepřátelských rukou. I když agenta chytí a pod hrozbou mučení musel navázat spojení s Londýnem, stačilo, aby svůj "rukopis" obohatil o několik nezjistitelných odchylek, a naznačil tím svou situaci stejně srozumitelně, jako by to řekl přímo.

Už je to tu! V éteru se ozval hluboký tón, což znamenalo, že se zapojuje Londýn. Mary Truebloodová se podívala na hodinky. Půl sedmé! Hruža! Konečně se v předsíni ozvaly kroky. Musí ho krýt! Byla zoufalá, rozhodla se riskovat a navázat spojení.

"WWW volá WXN. ... WWW volá WXN. ... jak mě slyšíte? ... Jak mě slyšíte?"

Londýn, ohlašující se jamajské stanici, byl slyšet výborně.

Kroky už byly za dveřmi.

Chladnokrevně, sebevědomě zaťukala: "Slyším dobře - slyším dobře - slyším dobře - slyším -"

Za ní se ozval výbuch. Così ji udeřilo do ramene. Podívala se na zem. Byl to zámek.

Mary Truebloodová se prudce otočila. Ve dveřích stál jakýsi chlap. To nebyl Strangways! Byl to obrovský černoch žlutavé pleti a šikmých očí. V ruce držel pistoli zakončenou širokým černým kuželem.

Mary Truebloodová otevřela ústa, chtěla vykřiknout. Chlap se široce usmál. Pomalu a s rozkoší zdvihl ústí pistole a třikrát ji střelil do blízkosti levého prsu.

Děvče se zhroutilo ze židle. Sluchátka sklouzla ze zlatých vlasů na zem. Ještě vteřinu se v místnosti ozývalo pípání Londýna. Pak zmlklo. Bzučák na kontrolním panelu bezpečnostní služby zasignalizoval, že s WXN není něco v pořádku.

Vrah vyšel z místnosti. Za chvíli se vrátil s krabicí, na níž byla barevná nálepka PRESTO FIRE, a s velkým pytle od cukru se značkou TATE and LYLE. Položil krabici na zem, poodešel k tělu a surově je přes hlavu navlékl do pytle. Nohy však zůstaly třet ven. Ohnul je a násilím přirazil k tělu. Objemný pytel odtáhl do předsíně a vrátil se. Tak jak předpokládal, v koutě stála otevřená pokladna. Na stole ležely šifrovací knihy, přichystané pro vysílání. Spolu s ostatními listinami, které vybral ze sejfů, je nakupil doprostřed místnosti. Strhl záclony a hodil je na hromadu. položil na ni ještě obě židle, otevřel krabici, vybral hrst zápalných kuliček, obsypal jimi hranici a podpálil ji. Pak vyšel do předsíně a na několika místech ještě založil další oheň. Hořlavý nábytek se rychle vznítil a plameny začaly olizovat panely. Chlap přešel ke vnějším dveřím a otevřel je. Přes husté křoví zahlédl pohřební auto. Kromě cvrkání cvrků a tichého pobroukávání motoru bylo úplně ticho. Na silnici v obou směrech nebylo ani živé duše. Chlap se vrátil do předsíně zaplněné dýmem, lehce si přehodil přes rameno pytel a opět vyšel; dveře - aby byl silnější průvan - nechal otevřené. Rychle seběhl k silnici. Zadní dveře auta byly otevřeny, naložil pytel a díval se, jak ho dva chlapi cpou do truhly na Strangwaysovo tělo. Pak se sám vydrápal do auta, zavřel za sebou dveře, sedl si a nasadil cylindr.

Když se v horních oknech bungalovu objevily první plameny, pohřební auto se už odlepilo od chodníku a směřovalo k Monské nádrži. Tam těžká truhla sklouzla do svého téměř stometrového hrobu, a po personálu a dokumentech karibské stanice tajné služby nezůstala ani stopa.

2. Volba zbraní

O tři týdny později březen překvapil Londýn počasím, do něhož by ani psa nevyhnal.

Jen co se prvního března rozbřesko, spustily se na město kroupy a ledový déšť, provázený vichřicí osmého stupně. Počasí se neumoudřilo ani tehdy, když se zmoření Londýňané ubírali do práce a do nohou jim šlehal vlhké okraje pršipláštěů, do tváří se zahryzával chlad.

Byl to odporný den, každý nadával, ba dokonce i M., který jen zřídka připouštěl existenci počasí, i když zacházelo do krajností. Když starý černý rolls se zvláštním číslem zastavil před vysokou budovou v Regents Parku a on nemotorně vystoupil na chodník, do tváře mu udeřila sprška krup jako dávka z brokovnice. Přesto nespíchal pod střechem; rozvážně obešel auto a sklonil se k šoférovi.

"Dnes už vás nepotřebuji, Smithi. Odvezte vůz do garáže a jděte domů. Večer se vrátím podzemní drahou. V takovémhle počasí přece nebudeme jezdit - je to horší než se plavit v konvoji."

Někdejší hlavní lodní topič Smith se vděčně usmál. "Přesně tak, prosím. A děkuji." Díval se, jak postarší vzpřímená

postava obešla kapotu, přešla přes chodník a vstoupila do budovy. Jako mladík - Smith vždycky posuzoval lidi z té lepší stránky. Pak zařadil první rychlost a s pohledem upřeným před sebe, přes zamžená přední skla, přidal plyn. Takoví lidé se už dnes nerodí.

M. vyjel výtahem do osmého poschodí. Po tlustém koberci, který pokrýval chodbu, zamířil do své kanceláře. Přivřel za sebou dveře, svlékl si svrchník i šálu a pověsil je. Vytáhl velký modravý hedvábný šátek a surově si jím otíral tvář. Kupodivu tak nikdy nečinil před vrátnými nebo před obsluhou výťahu. Přešel ke stolu, sedl si a naklonil se k selektoru. Stiskl tlačítko. "Už jsem tady, slečno Moneypennyová. Prosím hlášení a všechnu poštu. Pak mi zavolejte sira Jamesa Molonyho. Pravděpodobně je právě na vizitě v nemocnici sv. Marie. Oznamte náčelníkovi štábu, že za půl hodiny přijde 007. A sežeňte mi Strangwaysův osobní spis." M. si počkal na kovové "Ano, prosím . . ." a pustil tlačítko. Odklonil se dozadu, vytáhl si lulku a zamyšleně ji začínal cpát. Nezdvihl oči, ani když s hromadou listin vstoupila sekretářka, ignoroval i pár "velmi naléhavých" růžových hlášení, která ležela na vrchu. Kdyby byla skutečně neodkladná, zavolali by ho už v noci.

Na selektoru zablikalo žluté světlo. M. si vybral mezi čtyřmi telefony ten čtvrtý. "To jste vy, sire Jamesi? Máte pro mne pět minut?"

"Pro vás i šest." Na druhém konci drátu se slavný neurolog zachechtal. "Chcete, abych zbavil svéprávnosti některého ministra Jejiho Veličenstva?"

"Dnes ne." M. se podrážděně zachmuřil. Jako starý námořník zachovával vůči vládě úctu. "Jde o toho mého chlapíka, kterého jsem vám svěřil do opatrování. Na jméno se teď vykašleme. Volám vám na otevřené lince. Včera jste ho, tuším, propustili. "Může už nastoupit do služby?"

Na druhém konci vznikla přestávka. Hlas dostal profesionální tón a zvažněl. "Po fyzické stránce je už zdravý jako ryba. Noha se zahojila. Neměly by z toho být žádné následky. Ano - už je v pořádku." Následovala delší přestávka. "Ale jedno vám chci říci, M. Víte, jaká práce ničí nervy. Dáváte těm svým lidem pořádně zabrat. Nemohli byste mu dát pro začátek něco lehčího? Podle toho, co jste mi vyprávěl, ten chlapík už několik let táhne jako kůň."

M. odpověděl mrzutě: "Vždyť je za to placený. Brzy se i tak ukáže, zda se ještě na takovou práci hodí nebo ne. Nebude první, který to nevydržel psychicky. Ale podle vás je jeho stav výborný. Stejně se jeho zranění nedá ani porovnat s tím, jak byli zřízeni někteří pacienti, které jsem vám poslal - chlapíci, které doslova zmandlovali."

"Když se na to díváte takhle, máte pravdu. Ale bolest je zvláštní věc. Víme o ní velmi málo. Nemůžeme ji změřit - trpí víc například rodící žena nebo muž se zápallem ledvin? Naštěstí tělo velmi rychle zapomíná. Ale ten váš chlapík opravdu trpěl, M. Nemyslete si, že když neměl nic zlomeného . . ."

"Souhlasím, souhlasím. . ."

Bond se dopustil chyby a trpěl za ni. M. však nesnášel, když ho někdo poučoval, ani když ho poučoval jeden z nejslavnějších lékařů světa, jak má zacházet se svými agenty. V hlase sira Jamese Molonyho zazníval náznak kritiky, a M. byl vzápětí příkrý: "Už jste slyšel o člověku, který se jmenuje Steincrohn - dr. Peter Steincrohn?"

"Ne - kdo je to?"

"Americký lékař. Napsal knihu, kterou naši knihovně poslali američtí agenti. Ten lékař píše o tom, kolik vydrží lidské tělo. Vyjmenovává části lidského těla, bez nichž se může průměrný člověk obejít. Protože se rád držím faktů, opsal jsem si to pro případné použití. Mám vám je vyjmenovat?"

M. se hrabal v kapse. Pak vytáhl na stůl několik papírků. Levou rukou mezi nimi vylovil hledaný listek a rozevřel ho.

Mlčení na druhém konci drátu ho vůbec nepřivádělo do rozpaků. "Haló, sire Jamesi! Ano - už to mám: žlučník, slezina, mandle, slepé střevo, jedna ledvina, jedna plíce, dva ze čtyř až pěti litrů krve, dvě pětiny jater, větší část žaludku, sto dvacet centimetrů ze sedmi metrů střev, polovina mozku." M. ztichl. Když mlčení na druhém konci nepřestalo, upomínal: "Co vy na to, sire Jamesi?"

Na druhém konci telefonu se ozvalo neochotné zamumlání. "Divím se, že k tomu seznamu nepřidal ruku nebo nohu nebo alespoň všechny končetiny. Nechápu, co se tím snažíte dokázat."

M. se krátce zasmál. "Vůbec nic, sire Jamesi. Jen mne ten seznam zaujal. Chci vás jen přesvědčit, že ten chlapík z toho vyvázl v porovnání s jinými případy celkem lehce. Ale," M. povolil, "už se o to nehádejme." Dodal pak mírněji: "I tak jsem si myslel, že mu teď dopřeji trochu oddychu. Na Jamajce máme jakýsi malér." M. se podíval na okna zastříkaná deštěm. "Nic mu lépe neprospěje. Dva moji agenti, muž a děvče, jako by zmizeli ze zemského povrchu. Tak to alespoň vypadá na první pohled. Náš přítel bude dělat vyšetřovatele - ještě k tomu za krásného slunečního počasí. Co tomu řeknete?"

"Výborně. Dnes bych dokonce ani já takovou práci neodmítl." Ale sir James Molony tvrdohlavě chtěl prosadit svůj názor. Začal mluvit: "Nemyslete si, že se vám chci do toho plést M., ale i lidská odvaha má své meze. Víte, že musíte počítat s tím, že práce vašich agentů je riziková, ale pravděpodobně byste byl nerad, aby vám selhali v nepravou chvíli. Ten poslední, kterého jsem tu měl, je houževnatý chlapík. Určitě pro vás ještě mnoho udělá. Vždyť víte, co říká Moran v té své knížce o odvaze!"

"Nepřipomínejte mi to."

"Říká, že odvaha je kapitál zredukovaný o náklady. Já s ním souhlasím. Chci vás jen upozornit, že ten chlapík se pořádně zapotil už před válkou. Neříkám, že je už teď vyčerpaný, ještě ne - ale existují jisté hranice."

"Přesně tak." M. už toho měl plné zuby. Na každém kroku se dnes člověk setkává se sentimentalitou. "Právě proto ho posílám za hranice. Užije si dovolenou na Jamajce. Netrapte se, sire Jamesi. Já se o něho postarám. Mimochodem - zjistil jste už, čím ho ta ruská dáma naládovala?"

"Právě včera mi přišla odpověď." I sir James Molony byl rád, že se téma rozmluvy změnilo. Starý pán byl prchlivý jako počasí. Existuje vůbec nějaká naděje, že by jeho názor pronikl do toho, co nazýval M-ovou tvrdou lebkou? "Trvalo nám to tři měsíce. Rozluštil to jakýsi mudrc z fakulty tropického lékařství. Byl to jed, který se jmenuje FUGU. Japonci ho

používají na sebevraždy. Získává se z pohlavních žláz japonských ježků - ale stejně to mohlo být i kurare. Má velmi podobný účinek - ochrnutí centrálního nervového systému. Vědecky se FUGU nazývá tetrodoxin. Je to strašný jed s velmi rychlým účinkem. Stačí jedna kulka, jako se to stalo vašemu agentovi, a za několik vteřin ochrnou motorické a dýchací svaly. Nejprve člověk vidí dvojmo a pak už nemůže ani otevřít oči. Nemůže polknout. Hlava mu klesne a už ji nezdvihne. Umírá na ochrnutí dýchacího ústrojí."

"Měl štěstí, že se z toho vylízl."

"Zázrak. Měl by upřímně poděkovat tomu Francouzovi, co byl s ním. Hodil ho na zem a zavedl mu jako utopenci umělé dýchání. Podařilo se mu udržet plíce v činnosti, než přišel lékař. A zase štěstí - ten lékař pracoval dřív v Jižní Americe. A tak určil jako diagnózu kurare a podle toho mu poskytl první pomoc. Ale to je jediný případ z miliónů. Poslyšte - co se stalo s tou dámou?"

M. odpověděl krátce: "Hm, ta zemřela. Nuže - děkuji vám, sice Jamesi. A o svého pacienta se nebojte. Rozhodně to teď bude mít lehčí. Sbohem."

M. zavěsil. Tvář měl chladnou, nevýraznou. Otevřel obal s hlášeními a rychle je prolistoval. Na některé připsal poznámku. Čas od času krátce zavolal do některého oddělení. Když skončil, hodil obal do koše s nálepkou ZLIKVIDOVAT. Pak vzal do ruky lulku a tabatěrku, která původně sloužila jako spodní část čtrnáctilibrového granátu. Před ním ležely jen kožené desky, označené červenou hvězdičkou jako "přísně tajné". Uprostřed vrchní desky bylo napsáno tiskacím písmem KARIBSKÁ STANICE a pod tím kurzívou Strangways a Truebloodová.

Na selektoru zablikalo světýlko. M. stiskl tlačítko. "Ano?"

"Přišel 007."

"Pošlete ho dovnitř. A oznamte zbrojmistrovi, že ho za pět minut čekám."

M. se narovnal. Vložil do úst lulku a položil k jejímu ústí zápalku. Přes dým však hleděl na dveře kanceláře své sekretářky. Oči měl jasné, soustředěné.

Dveřmi vstoupil James Bond a hned je za sebou zavřel. Přešel pár kroků k židli naproti M-ovu stolu a sedl si.

"-bré ráno, 007."

"Dobré ráno."

V místnosti bylo slyšet jen bafání z M-ovy dýmky. Zdálo se, že než se dýmka rozhoří, M. spotřebuje celý vagón zápalek. Za jeho zády se do dvou širokých oken zadíraly nehty plískanice.

Všechno bylo přesně tak, jako si to Bond vybavoval ve vzpomínkách po dlouhé měsíce, když ho převáželi z nemocnice do nemocnice, po týdny otupené rekonvalescence, v době tvrdé práce, kdy mu dávali tělo do pořádku. Pro něho tato návštěva představovala návrat do života. Sedět proti M-ovi předznamenávalo normální život, po jakém toužil. Podíval se oblaky dýmu do pronikavých šedých očí. Soustředěně ho pozorovaly. Co přijde? Posmrtná prohlídka jatek, ve které vyústil jeho poslední případ? Strohá degradace do některého domácího oddělení na kancelářskou práci? Anebo nějaký nový vynikající úkol, s nímž M. čekal na Bondův návrat.

M. hodil krabičku zápalek na stůl, potažený červenou kůží. Narovnal se v zádech a sevřel hlavu do dlaní.

"Jak je vám? Máte radost, že jste už zpátky?"

"Velkou. A je mi výborně."

"Chcete ještě něco uvést ke svému poslednímu případu? Nechtěl jsem vás tím otravovat, pokud nebudete v pořádku. Jistě jste slyšel, že jsem nařídil vyšetřování. Náčelník štábu vás jistě žádal o výpověď. Chcete ji něčím doplnit?"

M-ův hlas byl úřední, chladný. Bondovi se nelíbil. Ve vzduchu viselo cosi nepříjemného. lekl: "Ne. Byla to pořádná mela. Jedině si vyčítám, že jsem dovolil té ženské, aby mě dostala. To se nemělo stát."

M. uvolnil sevření své hlavy, pomalu se nahnul kupředu a položil dlaně na stůl. Oči mu vážněly. "Věru, je to tak." Hlas měl ponuře nebezpečný. "Jak si vzpomínám, zasekla se vám pistole. Ta vaše beretta s tlumičem. V ní bude chyba, 007. A takový luxus si nemůžete dovolit, když máte číslo 007. Anebo už se ho chcete vzdát a vrátit se do normální služby?" Bond zkameněl. Mrzutě hleděl do M-ových očí. Dvě nuly před číslem, výsada zabíjet v tajné službě, znamenaly pro něho velkou čest. Těžko si je vydobyl. A umožňovaly Bondovi soustředit se na to, co měl rád, na nebezpečné úkoly.

"Ne, to bych nerad."

"Pak vás musíme přezbrojit. To je jeden ze závěrů vyšetřovací komise. Já s ním souhlasím. Jasně?"

Bond však tvrdě odpověděl: "Na tu pistolí jsem si již zvykl. Mám ji rád. Co se stalo mně, může se stát komukoliv. A s každým typem zbraně."

"Nesouhlasím. Ani vyšetřovací komise s tím nesouhlasila. A taky jsem se už rozhodl. Nedořešenou zůstává jen otázka, co budete používat místo beretty." M. se sklonil k selektoru. "Je tam zbrojmistr? Pošlete ho ke mně."

M. se znovu protáhl. "Možná, že to nevíte, 007, ale major Boothroyd patří mezi největší světové experty v oboru ručních zbraní. Kdyby jím nebyl, pak by tu nepracoval. Vyslechneme jeho názor."

Otevřely se dveře. Vstoupil malý štíhlý muž s pískovými vlasy, přešel ke stolu a postavil se vedle Bondovy židle. Bond se mu podíval do tváře. Viděl se s tímto člověkem dost zřídka, ale vzpomínal si na jeho široké jasné, šedé oči, které jako by se nikdy nepohnuly. Zbrojmistr mu vyhýbavě oplatil pohled a pak se obrátil k M. "Dobrý den," řekl nevýrazným, lhostejným hlasem.

"-bré jitro, zbrojmistře, položím vám několik otázek." M-ův hlas zněl lhostejně. "Především - co si myslíte o berettě 25?"

"Ženská bouchačka."

M. se podíval na Bonda a ironicky zvedl obočí. Bond se nepatrně usmál.

"Skutečně? A podle čeho tak soudíte?"

"Má slabý účinek, ale snadno se s ní pracuje. A vypadá dost fantasticky, pokud rozumíte, co tím chci říci. Ženám se tedy líbí."

"A s tlumičem?"

"Ještě menší účinek. A tlumiče nesnáším. Jsou těžké, snadno se zaseknou do šatů, když pistoli nejvíc potřebujete. Nikomu bych takovou kombinaci nedoporučoval. Ani tenkrát, kdybych obchodoval s tlumiči."

M. se obrátil k Bondovi: "Chcete ještě něco podotknout, 007?"

Bond pokrčil rameny: "Nesouhlasím. Používám berettu už 15 let. Ani jednou neselhala, zasáhl jsem jí každý cíl. To není pro pistoli nejhorší vysvědčení. Jedním slovem - zvykl jsem si na ni a mohu s ní mířit i naslepo. Když bylo třeba, používal jsem i větší pistole - například kolt čtyřicet pět s dlouhou hlavní. Ale na boj zblízka a na utajení se nejlépe hodí beretta." Bond zmlkl. Cítil, že by měl ustoupit. "Souhlasím, pokud jde o ty tlumiče. Je s nimi otrava, ale někdy je člověk použit musí."

"Vždyť jsme poznali, co se může stát, když je používáte," řekl M. suše. "A co se týče změny pistole, je to jen otázka praxe. Brzy si zvyknete na novou." M. propustil do svého hlasu štipec sympatie. "Mrzí mne to, 007, ale už jsme se rozhodli. Vstaňte na chvíli. Chci, aby si zbrojmistr prohlédl vaši postavu."

Bond vstal a obrátil se k zbrojmistrovi. V jejich vzájemném pohledu nebyla ani špetka tepla. Bondovy oči byly podrážděné. Oči majora lhostejné, odosobněné. Zbrojmistr si prohlédl Bonda ze všech stran. "Promiňte," omluvil se a ohmatával Bondovy svaly a předloktí. Pak se zas postavil před něho a řekl: "Smím vidět tu pistoli?"

Bondova ruka pomalu vklouzla pod kabát. Vytáhl berettu s uříznutou hlavní. Boothroyd se podíval na pistoli a potěškal ji v dlani. Pak ji položil na stůl. "A pouzdro?"

Bond si svlékl kabát, stáhl si popruh se semišovým pouzdem a znovu se oblékal.

Boothroyd se zadíval na okraje pouzdra, jakoby zjišťoval, zda na nich není stopa po násilném vytažení zbraně - a pak opovržlivě hodil pouzdro k pistoli. Otočil se k M: "Domnívám se, že bychom i pouzdro připravili lepší." Podobným tónem s Bondem hovořil jeho první luxusní krejčí.

Bond si sedl. Jen taktak, že se na společnost nepodíval nepřistojně. Ale přemohl se a apaticky se zahleděl na M.

"Co tedy navrhuje, zbrojmistře?"

Major Boothroyd přešel k odbornickému tónu: "Právě jsem přezkoušel," říkal zdánlivě skromně, "většinu samočinných pistolí. Z každé jsem vystřelil pět tisíc dávek na vzdálenost dvaceti pěti metrů. Mezi nimi bych se rozhodl pro walther PPK 7,65 mm, přestože ho zařazují až na čtvrté místo, totiž po japonském M-14, ruském tokarevu a saueru M-38. Líbí se mi na něm citlivé spouštění - kromě toho přečnávající dno zásobníku umožňuje uchopit ho tak, že by to 007 mělo vyhovovat. Je to nepochybně výkonná pistole. Je pravda, že v porovnání s berettou - dvacetpětkou má kalibr třicet dva, ale nedoporučuji nic lehčího. A náboje do walthera dostanete na celém světě. Tím převyšuje i japonské a ruské pistole."

M. se obrátil k Bondovi: "Co vy na to?"

"Je to dobrá pistole," připustil Bond. "Trochu větší než beretta. Jaký způsob nošení zbrojmistr navrhuje?"

"Pouzdro značky Berns Martin," odpověděl Boothroyd stroze. "Nejlepší, když ho budete nosit pod pasem vlevo, ale můžete i pod pažím. Pouzdro je z tvrdé sedlové kůže a zvláštní pružina v něm drží pistoli. Měla by se dát vytáhnout rychleji než z tohoto," ukázal na stůl. "Tři pětiny vteřiny stačí na to, abyste jí zasáhl muže ze vzdálenosti šesti metrů."

"Tak jednu věc jsme vyřešili," M-ův hlas byl rezolutní. "A pokud jde o něco většího?"

"Radil bych jen jednu zbraň," řekl major otráveně. "Lehký smith & wesson. Revolver kalibru třicet osm. Nemá natahovací kohoutek, takže se nezachytí o šaty. Měří 164 mm a váží 367 g. Aby váha nenarostla, bubínek pojme jen pět nábojů. Ale jak jsou venku," major se odhodlal k mrazivému úsměvu, "někdo natáhne paty. Jako střelivo se používá 38 s & w speciál. Velmi přesné střelivo. Při standardní náplni je počáteční rychlost střely 262 metrů za vteřinu a počáteční energie 8,68 kilopondmetrů. Hlaveň má různou délku, 83, 90 milimetrů, 127 milimetrů. . ."

"Dobře, dobře." M-ův hlas byl podrážděný. "Dělejte, jak myslíte. Když říkáte, že je to nejlepší revolver, věřím vám."

"Tedy walther a smith & wesson. Pošlete od každého jeden kus 007 i s pouzdry. A zaříd'te, aby si je 007 zastřílel. Začne už dnes. Do týdne se z něho musí stát odborník. Jasně? Děkuji vám, zbrojmistře. Už vás nebudu zdržovat."

"Děkuji," řekl major Boothroyd. Obrátil se a odměřeně odpochoval i místnosti.

V pokoji se na okamžik rozhostilo ticho. Na okna bubnovaly kroupy. M. obrátil židli a zadíval se na zašpiněná skla. Bond toho využil a mrkl na hodinky. Deset hodin. Oči mu sklouzly k pistoli a pouzdru. Přemýšlel o svém patnáctiletém manželství s tímto ohyzdným kouskem kovu. Vzpomněl si na chvíli, kdy mu jediné slovo tohoto kovu zachránilo život, na chvíli, kdy stačilo, aby ho doslova ošetřoval - obnažil mechanismus, naolejoval ho, vysypal náboje na přikrývku svého lůžka v hotelovém pokoji na bůhví kterém konci světa a jednou dvakrát naprázdno vystřelil. Ještě jednou pistoli otřel suchým hadrem, vložil ji do pouzdra a zastavil se před zrcadlem, aby se přesvědčil, zda mu nevykukuje z kabátu. A už byl na ulici, pospíchal na schůzku, která mohla skončit buď tmou, anebo světlem. Kolikrát mu ta pistole zachránila život? Kolik rozsudků smrti podepsala?

Bonda zaplavil těžký smutek. Jak mohl mít člověk takové svazky s neživým předmětem, ještě k tomu ošklivým, svazky se zbraní, která - jak musel připustit - nebyla ve stejné kategorii jako pistole, kterou pro něho vybíral zbrojmistr? Ale ten vztah existoval a M. se ho teď pokoušel zpřetrhat.

M. se znovu obrátil a podíval se mu do tváře. "Mrzí mě to, Jamesi," řekl a v jeho hlase nebyl nejmenší soucit. "Vím, jak jste si ten kus železa zamiloval - ale přesto se obávám, že se s ním musíte rozloučit. Zbrani nikdy nemůžete dát druhou příležitost - tu má jen člověk. A s oddělením dvou nul před vaším číslem nesmíme hazardovat. Musíte být náležitě vyzbrojen, jasně? Při vaší práci je zbraň důležitější než ruka nebo noha."

Bond se nepatrně usmál. "Vím. Nebudu vás přesvědčovat o pravém opaku. Jen je mi líto, že ta zbraň už dosloužila."

"Pak je to v pořádku. Už o tom nemluvme. Mám pro vás pár novinek. čeká vás práce. Na Jamajce. Jde o personální záležitosti. Alespoň to tak vypadá. Běžné pátrání a potom zpráva. Slunce poslouží vašemu zdraví a ty nové pistole si můžete vyzkoušet na želvách nebo na bůhvíjaké jiné havěti. Trochu dovolené vám neuškodí. Vezmete to?"

Bond si pomyslel: Posledním případem jsem ho dostal do nepříjemné situace. Má pocit, že jsem ho znemožnil. Teď se

chce o mně nejdříve přesvědčit. No dobře. "Taková práce se hodí spíš pro babu. Měl jsem jí už nad hlavu. Ale když je to zapotřebí udělat. . . a když vy mi to rozkážete. . ."

"Ano," odvětil M. "Rozkazuji vám to."

3. Rekreační posláni

Setnělo se. Plískanice zhoustla. M. se natáhl a rozsvítil stolní lampu se zeleným stínidlem. Střed místnosti zalila teplá žlutá kaluž a kožený povrch stolu zčernal jako krev.

M. si přitáhl tlustý fasciál. Bond si ho povšiml teprve teď. Snadno na něm přečetl písmena, i když byla k němu obrácena vzhůru nohama. Co se stalo se Strangwaysem? Kdo je Truebloodová?

M. stiskl na stole knoflík. "Zavolám k tomu náčelníka štábu," řekl. "Podstatu případu znám, ale on k ní může dodat šťávu. Obávám se, že je to otravná historie."

Vstoupil náčelník štábu. Sloužil jako plukovník u ženistů. Byl přibližně stejně starý jako Bond, ale od ustavičné dřiny a zodpovědnosti mu vlasy na spánkách předčasně zešedivěly. Za to, že se dosud nervově nezhroutil, vděčil své fyzické houževnatosti a smyslu pro humor. V centrále byl Bondovým nejlepším přítelem. Oba se na sebe usmáli.

"Přítáhněte si židli, náčelníku, ten Strangwaysův případ přiděluji 007. Trochu si na to posvítíme, když vyměňujeme pracovníky. Do té doby může vést stanici 007. Do týdne musí odcestovat. Vyřídíte to s ministerstvem kolonií a s guvernérem? Ale pojďme k věci." Obrátil se k Bondovi. "Myslím, že Strangwayse jste poznal, 007. Tuším, že jste asi před pěti lety spolupracovali při té aféře s pokladem. Jaký ve vás zanechal dojem?"

"Dobrý chlap. Trochu škrobený. Ale jistě se již změnil. Pět let v tropech je dlouhá doba."

M. tuto poznámku ignoroval. "A jeho číslo 2, to děvče Truebloodová, Mary Truebloodová. Znáte ji?"

"Ne."

"Máme o ní dobré reference. Velela ženskému oddílu královského loďstva a pak přešla k nám. Její osobní záznam je čistý. Můžeme-li soudit podle fotografií, bylo to celkem pěkné děvče. Pravděpodobně v tom musíme hledat vysvětlení. Nebyl - podle vašeho názoru - Strangways sukničkář?"

"Možná že byl," říkal Bond opatrně, protože nechtěl Strangwaysovi ublížit, ale zároveň si vzpomněl na jeho švihácké sklony. "Co se s oběma stalo?"

"To chceme vypátrat," řekl M. "Zmizeli, jakoby se vypařili. Oba utichli ve stejný večer, někdy před třemi týdny.

Strangwaysův bungalov jsme našli vyhořelý. Vysílačka, kódovací knihy, kartotéky, malá hromádka popela. Věci toho děvčete však zůstaly nedotčeny. Jistě si vzala jen to, co měla na sobě. I cestovní pas nechala ve svém pokoji. Ale Strangways mohl celkem lehce oba pasy zfalšovat. Měl jich mnoho - nevyplněných. Na ostrově pracoval jako pasový úředník. Mohli odletět kterýmkoli letadlem - na Floridu, do Jižní Ameriky nebo na některý jiný ostrov jeho oblasti. Policie stále ještě kontroluje seznamy cestujících. Ještě se nic nezjistilo, ale stejně mohli na den dva zalézt někde do díry, a potom vzít nakrásně nohy na ramena. Děvče si přebarvilo vlasy atd. Policie na letištích v této části světa nestojí ani za fajfku tabáku. Není to tak, náčelníku?"

"Ano." Náčelník štábu to však řekl pochybovačně. "Ale dodnes mi nejde do hlavy to jejich poslední rádiové spojení."

Obrátil se k Bondovi: "Totiž o půl sedmé jamajského času začali jako vždycky vysílat. Někdo - bezpečnostní rádiová služba se domnívá, že to bylo to děvče - potvrdil příjem našeho WWW a potom se ztratil v éteru. Pokoušeli jsme se spojení obnovit, ale něco nám na tom nevonělo, a tak jsme s tím přestali. Neozvali se ani na modré ani na červené spojení. Tak je to. Příští den třetí oddělení TA poslalo z Washingtonu 258. V té době již začala pátrat policie, ale guvernér se snažil celý případ ututlat. Zdál se mu jasný jako facka. Děvčata byla totiž Strangwaysovou slabou stránkou. Já to tomu chlapíkovi nevyčítám. Vedl tichou stanici. Měl plno volného času. Guvernér naletěl na nejzřejmější vysvětlení. Stejně jako místní policie. Ta se vyzná jen v sexu a v bitkách mačetou. 258 strávil na ostrově týden a nenašel nic, co by toto vysvětlení vyvracelo. To napsal i do hlášení. Proto jsme ho znovu odvolali do Washingtonu. Od té doby policie pročišťuje okolí a přešlapuje na místě."

Náčelník štábu se odmlčel a omluvně se podíval na M. "Vím, že se přikláníte ke guvernérovým závěrům. Ale mně neustále vrtá v hlavě to rádiové spojení. Vůbec mi to nezapadá do představy zamilovaného páru, který se odhodlal k útěku. A Strangwaysovi přátelé z klubu říkají, že se choval celkem normálně. Odešel uprostřed bridžové partie - tak jako vždycky, když se blížil jeho čas. Říkal, že se vrátí za dvacet minut. Objednal všem po sklence - zase tak jako vždycky - a odešel z klubu ve čtvrt na sedm, přesně podle svého zvyku. A najednou jako by se pod ním propadla zem. Kdyby chtěl odjet s děvčetem, proč by své bridžové partnery nechal čekat? Proč by neodešel ráno, anebo - ještě lépe - později v noci, když si svoje odvyšlal, zametl za sebou všechny stopy? Zdá se mi to nesmyslné."

M. byl jako nepřítomný. "Když se člověk - ehm - zamiluje, dělá hlouposti," říkal mrzutě. "Někdy se chová jako náměsíčník. Koneckonců jak jinak si to vysvětlit? Není tu nejmenší stopy po vraždě - musíme se držet jen toho, co víme. Je to tichá stanice. Měsíc co měsíc stále stejná jednotvárná práce - sem tam na ostrov pronikne nějaký anglický podvodník, který si myslí, že tu najde bezpečný úkryt, protože Jamajka je od Londýna daleko. Od té doby, co tam byl 007, měl Strangways sotva nějaký velký případ." Obrátil se k Bondovi: "Co si o tom všem myslíte vy, 007? Já už nemohu nic dělat."

Bond hovořil sebejistě: "Prostě mi nejde do hlavy, že by se Strangways takto spustil. I kdyby s tím děvčetem něco měl, přece jen nebyl podle mého mínění člověkem, který by náruživost kladl nad svou povinnost. Služba pro něho znamenala víc než život. Nikdy se jí nezpronevěřil. A dovedu si ho představit, že nejprve by s tím děvčetem odevzdali úřad, nechali se vystřídat a teprve potom odešli. Nevěřím, že by nás takto podvedli. A z toho, co jsem tu slyšel o tom děvčeti, usuzuji, že nebyla o nic horší. Námořnice nikdy neztrácí rozum."

"Děkuji, 007." M-ův hlas byl odměřený. "Stejně jsem uvažoval i já. Člověk nemůže vyslovit závěr dřív, dokud nezváží všechny možnosti. Možná, že mi můžete navrhnout jiné řešení."

M. se opřel a čekal. Vzal lulku a začal si ji nácipávat. Případ mu šel už na nervy. Nesnášel personální problémy; tím méně, když byly takto propleteny. Na světě je fůra jiných problémů, kterým se musí věnovat. Bondovi však chtěl přidělit úkol, který by se dal spojit s odpočinkem. A tak se rozhodl, že ho pošle na Jamajku, aby ten případ uzavřel. Vložil si lulku do úst a sáhl po zápalkách.

Bond se nemínil vzdát svého názoru. Strangwayse měl rád a pochybnosti náčelníka štábu na něho zapůsobily. Řekl: "Pojďme k věci. Například - pracoval Strangways v poslední době na nějakém případu? Hlásil něco nebo měl nějaký úkol od třetího oddělení? Měl v posledních pár měsících nějakou zvláštní práci?"

"Nic." M. si byl jistý. Vyňal z úst lulku a obrátil ji proti náčelníkovi štábu. "Je to tak?"

"Přesně," odvětil náčelník štábu. "Jen tu idiotskou ptačí afěru."

"Ach to," vydechl M. opovržlivě. "Otravovala nás jakási zoologická zahrada. Obrátila se na nás prostřednictvím ministerstva kolonií. Asi před šesti týdny, ne?"

"Ano. Ale nebyla to zoologická zahrada. Nějací Američané, kteří si říkají Audubonova společnost. Starají se o vzácné ptáky, chrání je před vymřením. Šli nejdříve za našim washingtonským velvyslancem a ministerstvo zahraničí to pověsilo na krk ministerstvu kolonií. A ti to zase hodili na nás. Zdá se, že ti ptáčníci mají v Americe pořádnou moc. Postavili dokonce atomovou odpalovací základnu na ochranu jakýchsi ptačích hnízd."

M. si odfrkl. "Kvůli hloupým jeřábům. Četl jsem o tom v novinách." Bond se nevzdával. "Mohli byste mi o tom něco říci? Co ta Audubonova společnost od nás chtěla?"

M. netrpělivě zamával lulkou. Zdvihl Strangwaysův osobní spis a hodil ho před náčelníka. "lekněte mu o tom, náčelníku," pravil unaveně, "Najdete tam všechno."

Náčelník vzal fascikl a rychle v něm listoval. Našel hledanou stranu a založil si ji. Přelétával očima tři strojem psané listy, které měly - jak Bond viděl - v záhlaví modrobílou šifru ministerstva kolonií, a mezitím vládlo v místnosti ticho. Bond seděl klidně, snažil se nevšímát M-ův netrpělivý neklid, který se šířil nad stolem.

Náčelník štábu se však už odklonil od fasciklu a jeho hlas narušil ticho: "Tady je přípis, který jsme 20. ledna postoupili Strangwaysovi. Strangways jeho příjem potvrdil, ale víc se už o tom nezmiňoval." Náčelník se odmlčel a podíval se na Bonda. "Existuje jakýsi pták, tady je jeho barevná fotografie. Připomíná růžového čápa s osklivým ploským zobákem, kterým si z bláta vyhrabává potravu. Před několika léty tyto ptáci začali vymírat. Před válkou jich zůstalo na světě jen několik stovek, většinou na Floridě a v jejím nejbližším okolí. Potom jich kdosi objevil celou kolonii na ostrově Crab Key, který leží mezi Jamajkou a Kubou. Crab Key je britské území jamajské provincie. Kdysi to byl guánový ostrov, ale kvalita guána byla špatná, nevyplatilo se je těžit. Když ty ptáky na ostrově objevili; nebydlel tu nikdo už asi padesát let. Zástupci Audubonovy společnosti se tam hned vypravili a nakonec si jednu jeho část pronajali a zřídili tam pro ptáky rezervaci.

Dali ji do správy dvěma dozorcům a přesvědčili letecké společnosti, aby jejich letadla nad ostrovem nelétala, a tak zbytečně neplašila ptáky. Těm se začalo dobře dařit. Pak přišla válka. Cena guána šla nahoru. Jakéhosi chytráka napadlo ostrov odkoupit a znovu začít s těžbou. Dohodl se s jamajskou vládou, koupil ostrov za deset tisíc liber a přistoupil na podmínky, že se rezervace ani nedotkne. To bylo roku 1943. No a tento chlapík si dovezl na ostrov hodně laciných pracovních sil a brzy začal prosperovat. Tak to šlo pořád až donedávna. Pak cena guána poklesla a na milého majitele pravděpodobně dolehly smutné časy."

"Kdo je to?"

"Číňan - vlastně půl Číňan a půl Němec. Má nesmyslné jméno. Jmenuje se doktor No - doktor Julius No."

"No? No jako »ne«?"

"Právě tak."

"Víte o něm něco?"

"Jen tolik, že se uzavřel sám do sebe. Od té doby, co s jamajskou vládou sjednal tu smlouvu, už ho nikdo neviděl. Na ostrov nevede žádné dopravní spojení. Ostrov patří jen jemu a nikoho cizího tam nepouští. Prý si nepřeje, aby lidé plašili jeho guánové ptáky. Zdá se to odůvodněné. A vlastně až do vánoc se nic zvláštního nestalo. Ale tenkrát připlaval v kanoi k severnímu jamajskému pobřeží jeden z audubonských dozorců, Barbadosčan, prý chlap jako hora. Se smrtí na jazyku. Utrpěl strašné popáleniny - a za několik dní umřel. Před smrtí vyprávěl jakousi nesmyslnou báchorku o tom, že jejich tábor přepadl drak, kterému šlehaly plameny z tlamy. Drak mu zabil kamaráda, spalil tábor a s řevem se vrátil do rezervace, kde pro změnu chrtil oheň na ptáky a rozehnal je bůhvíkam. Třebaže ten chlapík byl popálený, přece jen se mu podařilo dojít ke břehu, ukradnout kanoi a tak se jedné noci doplavil na Jamajku. Ubožák - asi se pomátl. Ale to ještě není konec."

Audubonova společnost dostala o celém případě zprávu, ale ta ji neuspokojila. Poslali z Miami letadlo se dvěma pohlaváry, kteří to měli vyšetřit. Na ostrově je letecká přistávací dráha. Číňan má obojživelný grumman, na kterém si přiváží zásoby . . ."

M. ho popuzeně přerušil: "Celá ta havěť jakoby nevěděla, co s penězi, když je může strkat do těch idiotských ptáků."

Bond a náčelník štábu si vyměnili úsměvy. M. se už léta snažil přesvědčit státní pokladnu, aby mu zvýšila rozpočet pro karibskou oblast.

Náčelník štábu pokračoval: "A letadlo při přistávání havarovalo, lidé ze společnosti se zabili. To ptáčníky přivedlo k zuřivosti. Prosadili, aby doktora No navštívila korveta americké cvičné eskadry v Karibském moři. Tak mocní jsou ti ptáčníci! Jako by měli své lidi přímo ve Washingtonu. . . Kapitán korvety oznámil, že doktor No ho přijal velmi zdvořile, ale na guánová ložiska ho nepustil. Zavedli ho k přistávací dráze. Prohlédl si trosky letadla. Bylo rozbité na kousičky, ale nic podezřelého nezjistil - asi přistávalo neúměrně prudce. Těla obou mužů i pilota s pietou nabalžamovali, uložili je

do pěkných rakví a pak jim je s jistým ceremoniálem předali.

Zdvořilost doktora No na kapitána velmi zapůsobila. Dohovořil se s majitelem, že by chtěl navštívit tábor dozorců - odvedli ho tam, ukázali mu jeho trosky. Doktor No rozvinul teorii, že z horka a samoty oba dozorcí zešíleli - a když ne oba, tak určitě alespoň jeden, který zapálil chatrč i se svým druhem. Pro kapitána byla ta teorie dost přijatelná, když zjistil, v jaké hrozné mučírně ti chlapi po celých deset let žili. Když si prohlédl všechno, co mohl, zdvořile ho vyprovodili k lodi, a kapitán odplul."

Náčelník štábu rozpráhl ruce. "A to ještě není konec. Kapitán v hlášení uvedl, že viděl těch ptáků jen hrstku. Když se to doneslo Audubonově společnosti, ztráta těch ptáků je ještě víc rozzuřila. Od toho okamžiku začali rýpat do nás - abychom ten případ vyšetřili. Ministerstvo kolonií ani jamajské úřady do toho ovšem velkou chuť neměly - a tak se ta celá nesmyslná aféra navalila na naše bedra." Náčelník naznačil pohybem ramen, že už končí. "A tak se nakonec tyhle čmáranice," zamával fasciklem, „anebo aspoň to, co je v nich, dostalo ke Strangwaysovi."

M. se zachmuřeně podíval na Bonda. "Víte, co si o tom myslím? Spolky starých bab se vždycky ženou za nějakou chimérou. Lidé začnou něco chránit - kostely, staré domy, vybledlé obrazy, ptáky - a hned se okolo toho strhne velké »haló«. Najde mi však do hlavy, jak ti chovatelé těch prokletých ptáků získali takovou podporu. I politiky do toho zapletli. A podle všeho mají peněz jako želez. Kdoví, kde je berou. Možná od jiných starých bab. Jenže nastal čas, kdy je třeba něco udělat, aby se uklidnili. Zlikvidovat ten případ. Postoupili mi ho, protože to území je sice britské teritorium, ale zároveň v soukromém vlastnictví. Nikdo se do toho nechce úředně plést: Co nám tedy zbývá? Poslat k ostrovu ponorku? Nač? Aby zjistila, co se stalo s hrstkou růžových čápů?" M. si pohrdlivě hlasitě oddechl. "Ptal jste se mne na Strangwaysův úkol - prosím, to je ono." M. se bojovně vztyčil. "Chcete se ještě na něco zeptat? Mám před sebou rušný den . . ."

Bond se usmál. Nemohl se přemoci. M-ovy příležitostné výbuchy měly svůj půvab. A nic M. nerozčilovalo víc než nutnost zbytečně marnit čas, energii a chabé finanční prostředky tajné služby. "Rád bych si půjčil ten fascikl,"

prohlásil Bond smířlivě. "Zaráží mne, že kvůli těm ptákům tam už zemřeli čtyři lidé. A možná i další dva - Strangways a ta Truebloodová. Zdá se to absurdní - ale o nic jiného se nemůžeme zachytit."

"Jen si ho vezměte, vezměte," odpověděl M. netrpělivě. "A co nejdříve se dejte dohromady. Možná, že jste si toho dosud nevšiml, ale ve světě už to zase začíná vřít."

Bond uchopil fascikl. Chtěl si vzít i berretu a pouzdro. "Ne," vzkřikl ostře M. "Nedotýkejte se toho! A při našem příštím setkání musíte mít už v malíčku obě nové pistole."

Bond pohled zapíchl do M-ových očí. Poprvé v životě toho člověka nenáviděl. Dobře znal příčinu, proč se k němu M. chová surově a nevrle. Trestal ho tak za to, že se při posledním případu dal téměř zabít. A navíc ho posílá z tohoto odporného počasí za sluncem. M. nedopřál svým agentům ani chvilku oddechu. Bond se znovu ujistil v přesvědčení, že mu svěřuje takovou úlohu jen proto, aby ho ponižil. A v té chvíli se Bonda zmocnil hněv, který se v něm schoval jako kočka, a na rozloučenou prohodil:

"Vynasnažím se."

Obrátil se a vyšel z kanceláře.

4. Uvítací výbor

Osmašedesátitunový super-constellation přeletěl nad zelenohnědou šachovnicí Kuby, a když už měl před sebou jen sto šedesát kilometrů letu, začal pozvolna klesat směrem na Jamajku.

Bond se díval na velký zelený ostrov, který vyrůstal na horizontu a připomínal želvu. Trnavě modrá hladina kubánských hloubek se postupně měnila na azurově mléčné pobřežní mělčiny. Letěli nad severním pobřežím, nad splývající čarou milionářských hotelů, křížovali hory. Na jejich svazích a na mýtinách džungle se zjevily roztroušené kostky malých hospodářství, zapadající slunce pozlacovalo blyskavé stužky nepokojných řek a bystřin. Arawakanští Indiáni nazývali tento ostrov "Xaymaca" - "Země vrchů a řek". Bond byl uchvácen krásou jednoho z nejurodnějších ostrovů světa.

Druhá strana hor ležela v hlubokém fialovém stínu. Na úbočích už blikala světla. probleskovaly kingstonské ulice, ale vzdálený výběžek přístavu a letiště ještě zalévalo slunce, takže maják královského přístavu svítil zbytečně.

Constellation sklonil svůj nos k široké rovině za přístavem. Ozvalo se slabé cvaknutí, neboť pod trupem se vysunul a upevnil podvozek. Pak následoval pronikavý hydraulický pískot brzdících křidélek, která se vysunula na zadních hranách křídel. Obrovské letadlo se pomalu naklonilo k zemi a na okamžik se paluba zalila zlatem zapadajícího slunce. Pak letadlo kleslo až pod svah Modrého návrší a namířilo si to k jediné severojižní přístávací dráze. Mihla se silnice a telefonní dráty, pak se pod břichem letadla objevil beton, zjizvený stopami ostruh, následoval slabý dvojí náraz, kterým letadlo bezvadně dosedlo na zem, a řev zpátečního chodu vrtulí, když směřovalo k nízkým bílým budovám letiště.

Když Bond vystoupil z letadla a kráčel ke zdravotní a pasové kontrole, dotkly se jeho tváře lepkavé prsty tropů. Věděl, že než přejde přes celnici, bude zalitý potem. To nic. Po drsném londýnském chladu bude dusné, ale hlavně teplé počasí celkem snesitelné.

Bond měl v pase strohý doklad, že pracuje v exportu a v importu.

"U které společnosti?"

"Universal Export."

"Přiletěl jste služebně nebo jako turista?"

"Soukromě."

"Doufám, že se vám bude u nás líbit." Černošský pasový úředník lhostejně vrátil Bondovi pas.

"Děkuji."

Bond vstoupil do celnice a hned si všiml vysokého hnědého muže za přehrádkou. Měl na sobě stejnou vybledlou modrou košili a pravděpodobně i stejné keprové khaki kalhoty, jaké nosil před pěti lety, když se s ním Bond seznámil. "Quarrel!"

Kajmančan za přepážkou na něho široce vycenil zuby. Podle starodávného pozdravu západních Indů zdvihl pravé předloktí před oči. "Jak se máte, kapitáne?" zavolal radostně.

"Ujde to," odušil Bond. "Musíme čekat, až mi prohlídnou kufr. Jste tu autem?"

"Se ví, kapitáne."

Celník, který znal Quarrela jako většina lidí z pobřeží, udělal na Bondův kufr křídou jednoduchou značku a vůbec ho neotevřel. Bond kufr zdvihl a přešel za ohrádku. Quarrel mu kufr hned vytrhl z ruky a natáhl pravou ruku. Bond sevřel teplou, vysušenou mozolnatou dlaň a podíval se do tmavosedých očí, které jako by měly svůj původ někde u jakéhosi cromwellovského vojáka nebo piráta z morganovských časů. "Jak se daří lov želv?"

"Ujde to, kapitáne, ale nic extra. Jako vždycky." Podíval se na Bonda. "Ale vy jste, tuším, marodil?"

Bonda to překvapilo. "Právě. Ale už jsem celé týdny na nohou. Jak jste to uhnul?"

Quarrel upadl do rozpaků. "To jsem nechtěl, kapitáne," říkal v přesvědčení, že Bonda asi urazil. "Ale když jsem vás tu naposledy viděl, vypadal jste jinak. Máte ksicht jako roletu."

"Ach ano," odvětil mu Bond. "Nebylo to nic vážného. Moc se však spoléhám na vaše zkušenosti. Ještě nejsem tak docela ve své kůži."

"Nedělejte vtipy, kapitáne. . ."

Blížili se k východu, když se ozvalo pronikavé cvaknutí a záblesk. Působná mladá Číňanka v jamajském kroji sklonila svůj aparát. Přiblížila se k nim se skutečnou grácií a s úsměvem prohodila: "Děkuji, pánové. Jsem z Daily Gleaner."

Podívala se na seznam v ruce. "Vy jste pan Bond, vidíte? Jak dlouho tu miníte zůstat, pane Bond?"

To Bond nečekal, nezačínalo to právě nejlépe. "Projíždím," odsekl krátce. "Jistě byste však v letadle našla zajímavější lidi."

"Jistě ne, určitě ne, pane Bond. Působíte velmi zajímavě. A v kterém hotelu se ubytujete?"

"K čertu," vzdychl si Bond v duchu. Nahlas odsekl: "Myrtové pobřeží." A vykročil.

"Děkuji, pane Bond," zazvonil její hlásek. "Doufám, že se vám tu bude líbit. . ."

Už vyšli z budovy. Když se blížili k parkovišti, Bond se otočil ke svému společníkovi: "Už jste to děvče na letišti někdy viděl?"

Quarrel se zamyslel. "Si nevzpomenu, kapitáne. V Gleaneru mají takových fotoreportérek vagón."

Na Bonda dolehly jakési nejasné obavy. Nebylo nejmenšího důvodu, aby se tisk zajímal právě o jeho snímek. Od jeho práce na tomto ostrově už uplynulo pět let; jeho jméno se do novin vlastně ani nedostávalo.

Přišli k autu. Byl to černý sunbeam alpine. Bond si ho zkoumavě prohlédl a pak si všiml registračního čísla.

Strangwaysovo auto. K čertu! "Kde jste ten vůz sehnal, Quarrel?"

"Vyfasoval jsem ho od pobočníka. Říkal, že je to jediná volná kraksna. Proč, kapitáne? Není prima?"

"Ale ano, celkem ujde, Quarrel," prohlásil Bond rezignovaně. "Pojďme, ať se pohneme. . ."

Bond nastoupil. Je to vysloveně jeho chyba. Mohl předpokládat, že mu přidělí právě toto auto. Teď jím upozorní na sebe i na to, co vlastně hledá na Jamajce - jestliže to někoho náhodou bude zajímat.

Uháněli po dlouhé, kaktusy obroubené silnici ke vzdáleným světlům Kingstonu. Za normálních okolností by byl Bond obdivoval okolní krásu - cvrlikání cvrčků, vůni vzduchu, hvězdnou klenbu, náhrdelník žlutých světél, která se třepotala nad přístavem, ale teď proklínal svou neopatrnost a uvědomoval si vlastní neodpustitelnou chybu.

Spočívala v tom, že prostřednictvím ministerstva kolonií poslal guvernérovi depeši. Žádal v ní, aby jeho pobočník na neurčitou dobu a s platem deset liber týdně odvelel z Kajmanských ostrovů Quarrela. Spolupracoval s ním při jeho prvním jamajském dobrodružství. Byl to Jamajčan a představoval nejlepší propustku do světa barevných, který byl jinak Bondovi uzavřen. Quarrela měl každý rád, neboť byl výborným společníkem. Bond věděl, že když se má dostat jen o krok dál ve Strangwaysově případu - ať už to byl případ nebo jen obyčejný skandál - že se bez Quarrela neobejde.

Dál Bond v depeši žádal o jednolůžkový pokoj se sprchou v hotelu Modré návrší, o pronájem auta a o to, aby mu Quarrel přijel autem na letiště naproti. Většina těchto požadavků byla naprosto chybná. Především měl jet Bond do hotelu taxikem a s Quarrelem se měl sejít později. Pak by si také byl mohl prohlédnout auto a případně je vyměnit.

Právě tak jsem mohl svou návštěvu i její účel rovnou oznámit v Gleaneru, pomyslel si Bond. Vzdychl. Nejvíce se vymstí chyby, které člověk udělá na začátku. Jsou nenapravitelné. Vykročili jste jimi levou nohou a nepřítel vede jedna nula.

Ale - existuje tu vůbec nějaký nepřítel? Není zbytečně úzkostlivý? Z jakéhosi vnitřního popudu se obrátil. Sto metrů za nimi spatřil dvě tlumená boční světla. Většina Jamajčanů však vůbec netlumila reflektory svých vozů. Bond se nahnul ke Quarrelovi. "Quarrel, na konci Palisád, kde se silnice rozvětjuje a levá vede do Kingstonu a pravá do Morantu, prudce odbočíte na morantskou silnici, hned zastavíte a vypnete světla. Jasně? A teď jedte jako ďábel."

"Rozkaz, kapitáne."

Quarrel - soudě podle jeho hlasu - se vnitřně zaradoval. Stiskl nohou pedál, malé auto hluboce zasténalo a po bílé silnici vyrazilo kupředu.

Přijeli už na konec rovinky. Auto smykem řízlo zatáčku, kterou se výběžek přístavu zahryzl do pevniny. Ještě pět set metrů a budou na křižovatce. Bond se ohlédl. Po druhém autě nebylo ani stopy. Proti nim se vztyčil ukazatel cesty.

Quarrel vysunul rychlost a prudce zabrzdil. Zajel autem na okraj silnice a zhasl světla. Bond se obrátil a čekal. Vzápětí zaslechl řev obrovského auta, které se hnalo plnou rychlostí; jeho reflektory svítily, jako by je hledaly. Auto přefrčelo a uhánělo směrem ke Kingstonu. Bond za ten okamžik postřehl, že auto připomíná americký taxík a že v něm kromě šoféra

nikdo nesedí. Pak se mu ztratilo z dohledu.

Zvířený prach se pomaloučku usadil. Deset minut ani nepromluvíli. Pak Bond Quarrelovi přikázal, aby se s vozem vrátil zpět na kingstonskou silnici. "Zdá se mi," dodal k příkazu, "že to auto mělo o nás zájem. Taxík se přece nebude vracet z letiště prázdný. To by bylo mrhání penězi. Dávejte pozor, Quarreli. Možná, že zjistí že jsme ho převezli, a někde si na nás počká."

"Se ví, kapitáne," odtušil Quarrel radostně. Vždyť právě po takovém životě zatoužil, když dostal Bondův vzkaz. Včlenili se do kingstonského dopravního ruchu - mezi autobusy, koňské potahy, osly, kteří obloženi koši scházeli z hor, a mezi ručně tahané káry domácích prodávačů pálenek. V tom návalu ani nemohli zjistit, zda je někdo sleduje. Zabočili vpravo a jeli vzhůru k návrší. Za nimi bylo množství aut. Každé z nich mohlo být americkým taxíkem. O čtvrt hodiny později už stoupali k Halfway Free a potom po Junction Road, hlavní ostrovní magistrále. Brzy se objevila neónová zelená palma a pod ní nápis "Hotel Modré návrší". Zamířili k parkovišti, které bylo obroubeno vzorně upravenými keři.

O sto metrů výš na silnici černý taxík dal znamení vozidlům, která jela za ním, a obrátil se. Zastavil přitom celý provoz, ale vzápětí už uháněl dolů z kopce do Kingstonu.

Modré návrší byl komfortní staromódní hotel, i když ovšem již zmodernizovaný. Bonda přivítali s úctou - vždyť mu pokoj rezervoval úřad samotného guvernéra. Zavedli ho do krásného rohového pokoje s balkónem a vyhlídkou na panorama kingstonského přístavu. Rád svlékl Londýnský oblek, celý promočený potem, vešel do koupelny s velkým zrcadlem, pustil si plným proudem studenou vodu a pět minut stál pod sprchou, zbavuje se poslední nečistoty velkoměstského života. Pak si oblékl bavlněné šortky. Když si vybaloval kufr, dotyk měkkého, teplého vzduchu na holém těle v něm vyvolával smyslnou rozkoš. Zazvonil na číšníka.

Objednal si dvojitý gin s tonikem a se zelenou limetou. Číšník mu nápoj přinesl. Bond limetu rozpůlil, vymáčkal šťávu z obou polovin do vysokého poháru s ledem a zalil tonikem. Vynesl si pohár na balkón, posadil se a obdivoval úchvatnou vyhlídku. Napadlo ho, jak je dobře, že se opět dostal z londýnské centrály a z nemocnice, že může být tady a dělat co chce. Všechny smysly mu napovídaly, že ho tady čeká případ, při němž se pořádně zapotí.

S pocitem nejvyššího blaha únavy čekal, až ho gin vzpruží. Objednal si ještě jeden pohár a vypil ho. Bylo čtvrt na osm. S Quarrelem se dohodl, že pro něho přijde o půl osmé. Chtěli jít spolu na večeři. Už dřív se ho Bond zeptal, do kterého podniku by měli jít. Quarrel po chvíli rozpaků odpověděl, že kdykoli se chtěl v Kingstonu bavit, zašel si do plážového nočního lokálu "Člun radosti". "Není to nic extra, kapitáne," omlouval se, "ale je tam fajn kmení, chlast a muzika. A v tom pajzlu mám jednoho kámoše. Šéfuje mu. Říkají mu Slizavec, protože se jednou objímal s hovadsky velkou slizkou chobotnicí."

Bond se usmál. Vešel do pokoje, oblékl si bílou bavlněnou košili bez rukávů s černou pletenou vázankou a starý tmavomodrý vlněný oblek. Podíval se do zrcadla, zda mu zpod šosů nevyčínívá walthers. Potom sešel dolů, před budovu, kde už na něho čekalo auto.

Nehlučně se rozjeli rozezvučeným soumrakem do Kingstonu. Zabočili vlevo k přístavu, přešli podél několika elegantních restaurací a nočních lokálů, z nichž se ozýval rytmus a drnčící tóny kalypsa. Řadu obytných domů vystřídalo chudé obchodní centrum, a pak dokonce chatrče. V zatáčce, kde se cesta odkláněla od moře, zářil zlatový neón ve tvaru španělské galérie a pod ním zelený nápis "Člun radosti".

Zaparkovali auto. Bond se nechal zavést Quarrelem do malé palmové zahrady. Na jejím konci byla pláž a moře. Pod jednotlivými palmami, které tu v trávníku vyrůstaly, byly stoly, uprostřed bylo nevelké prázdné taneční pódium s betonovým povrchem a vedle něho kalypsové trio ve flitrovaných červených košilích tiše improvizovalo melodii "Vezmi ji na Jamajku, kde teče samý rum".

Jen polovina stolů byla obsazena; hosté byli většinou domorodci. Se svými děvčaty se tu bavilo několik anglických a amerických námořníků. Nesmírně tlustý černoch v elegantním bílém smokingu právě poodstoupil od jednoho stolu a vyšel jím v ústřety.

"Pane Q.! Tak dávno jsem vás neviděl! Pěkný stůl pro dva?"

"Se ví, Slizavče. Blíž ke kuchyni než k muzice."

Tlustoch se zachechtal, odvedl je k moři a posadil je k tichému stolu pod palmou, která vyrůstala ze základů restaurační budovy. "K pití si budete přát?"

Bond si objednal gin s tonikem a s limetou. Quarrel pivo značky Red Strie. Prostudovali si jídelní lístek a oba si vybrali mořského raka na roštu a obložený biftek s jamajskou zeleninou.

Přinesli jim plné sklenky, krásně orosené. Bondovi tato maličkost připomněla jeho předešlý pobyt v tropických oblastech. Několik metrů od nich na rovné pláži šumělo moře. Tříčlenná skupinka spustila "Kitch". Palmové listy slabě ševelily ve večerním vánku, kdesi v zahradě zapištěla ještěřička. Bond si vzpomněl na Londýn, který včera opustil, a otřásl se. "Líbí se mi tu, Quarreli . . ."

Quarrela to potěšilo. "Ten Slizavec je senzační kámoš. A Kingston má v maličku, kdybyste se náhodou chtěl něco dozvědět, kapitáne. Pochází z Kajmanských ostrovů. Sme tam měli svou loďku. Spolu, jednou mu ale prasklo v kebuli, že půjde na Crab Key sbírat pelikáni vejce. Plaval až ke skále, ale vtom se do něho pustila ta hovadsky velká chobotnice. My tu máme jen takový skřítky, ale na Crab Key jsou pořádný hovada, to už je blízko kubánských hloubek . . . Slizavec měl s tím hovadem co dělat! Dostal strach, prodal svou půlku loďky a zdvihl kotvy do Kingstonu. To bylo ještě před válkou. Stal se z něho prachař - a já si dál jen rybařím." Quarrel se nad vrtkavostí osudu bez trpkosti zasmál. "Crab Key," říkal pomalu Bond. "Co je to za ostrov?"

Quarrel se na něho zkoumavě zadíval. "Nešťastné místo, kapitáne," odpověděl krátce. "Za války ho koupil jakýsi Číňan a dovelkl tam lidi, kteří mu tam kopou ptačí trus. Na ostrov nesmí vstoupit ani noha. Nikdo se odtamtud nedostane se zdravou kůží. Všichni se mu na mile vyhýbáme."

"Proč?"

"Má na ostrově milión stráží. A zbraně - kulometry. A radar. A průzkumné letadlo. Jednou se tam šli podívat moji kámoši, a už jsem je neviděl. Ten Číňan dělá s ostrovem strašné tajnosti. Abych pravdu řekl, kapitáne," Quarrel, jakoby se omlouval, "bojím se Crab Key jako čert svíce vody."

Bond však jen zamyšleně odušil: "No dobře, dobře. . ."

Přinesl jim jídlo. Objednali si ještě po sklenice a jedli. V té době Bond Quarrelovi vyprávěl o Strangwaysově případu. Quarrel poslouchal pozorně, občas se na něco zeptal. Nejvíc ho zajímali ti ptáci na Crab Key, a potom také to, co vyprávěl jejich dozorce a jak havarovalo audubonské letadlo. Odstrčil talíř. Hřbetem ruky si otřel ústa. Zapálil si cigaretu a nahnul se k Bondovi.

"Kapitáne," povídal tiše, "jak šlo o Crab Key a Strangways do toho strkal nos, vsadím se s vámi o poslední vindru, že ten Číňan z obou udělal fašírku. Ze Strangwayse i z toho děvčete. Ten Číňan je stoprocentně rozsekal."

Bond se pozorně zadíval do Quarrelových šedých očí. "Proč si to myslíte?"

Quarrel rozhodl rukama, jemu se to zdálo jednoduché. "Ten Číňan chce mít soukromí. Chce být sám. Odpravil mé kámoše, aby na Crab Key nikdo nelezl. Ten chlapík má strašnou moc. Odbouchne každého, kdo se mu dostane do rukou."

"Ale proč?"

"Co já vím," řekl Quarrel lhostejně. "Lidé mívají všelijaké mouchy."

Před Bondovými očima cosi blýsklo. Rychle se obrátil. V blízkém šeru stálo čínské děvče z letiště. Ted' mělo na sobě těsné šaty z černého atlasu, na jedné straně rozstřižené až k boku. V jedné ruce svíralo aparát se zrcadlovým reflektorem a právě zdvihlo druhou ruku se žárovkou. Přiložilo si žárovku k ústům, aby navlhlilo kontakt, a chtělo ji zašroubovat do objímky reflektoru.

"Chyťte to děvče," přikázal Bond rychle.

Quarrel udělal dva kroky a už stál u ní. Natáhl ruku. "- brej večer, slečinko."

Dívčina se usmála. Pustila fotoaparát, zavěšený na tenkém popruhu okolo krku, a podala Quarrelovi ruku. Ten děvče roztočil jako tanečník. Už její ruku svíral za zády a zapáčil ji ramenem.

Zlostně se na něho podívala: "Přestaňte! To bolí!"

Quarrel uštědřil polekaným temným očím na bledé mandlové tváři zdánlivě příjemný úsměv. "Kapitán chce, abyste si s námi přitukla," dodával chlácholivě. Přitáhl děvče ke stolu, nohou vysunul židli, posadil ji vedle sebe, ale ještě stále ji držel za zápěstí. Seděli odměřeně, jako milenci, kteří se právě poškorpili.

Bond si přeměřil její hezkou tvářičku. "Dobrý večer. Co tu děláte? Proč si mě zase chcete fotografovat?"

"Dělám obrázky z nočního života," přesvědčivě se otevřela Amorova ústa. "První fotka se mi nepovedla. A řekněte tomu člověku, aby mě pustil."

"Tak vy jste zaměstnána v Gleaneru? Jak se jmenujete?"

"To vám nepovím."

Bond mrkl na Quarrela.

Quarrelovy oči se zúžily, pomaloučku začal kroutit dívčinu ruku. Zmítala se jako úhoř, zaťala zuby do dolního rtu.

Quarrel však nepřestával. Až najednou vykřikla a lapala po dechu. Quarrelovo sevření povolilo. Děvče se nenávidně podívalo na Bondu: "Annabel Čung."

Bond se obrátil ke Quarrelovi: "Zavolejte Slizavce."

Quarrel volnou rukou uchopil vidličku a zacinkal jí o sklenku. Obrovitý černochoch se doslova přihnal.

Bond se na něho podíval. "Už jste někdy viděl to děvče?"

"Ano, šéfe. Občas sem chodívá. Obtěžovala vás? Mám ji vyhodit?"

"Ne. Líbí se nám," povídal Bond rozmarně, "ale chtěla ze mne udělat uměleckou fotografii a nevím, zda to nezbabrá. Zavolal byste laskavě do Gleaneru, zda zaměstnávají fotoreportérku Annabel Čung? Jestliže opravdu patří do té redakce, pak je celkem šikovná."

"Stane se, šéfe."

Chlap odkvapil.

Bond se na děvče usmál. "Proč jste od toho chlápka nechtěla, aby vás vysvobodil?"

Děvče se na něho zamračilo.

"Promiňte, že jsem se uchýlil k násilí," pokračoval tedy Bond, "ale vedoucí exportního oddělení mne v Londýně upozorňoval, že Kingston se hemží podobnými individui. Jistě mezi ně nepatříte, ale nejde mi do hlavy, proč se tak úporně snažíte získat mou fotografii. Tak - proč?"

"Už jsem vám to říkala," říkalo děvče mrzutě, "je to moje zaměstnání."

Bond jí položil ještě několik dalších otázek, ale ani na jednu neodpověděl.

Zatím se už vrátil Slizavec. "To sedí, šéfe. Annabel Čung. Externí spolupracovnice. Dělá prý výborné obrázky. Budete s ní spokojený." Od úcty se celý prohýbal. "Umělkyně! Ale líp se hodí do postele."

"Děkuji," řekl Bond. Černochoch odešel a Bond se obrátil k děvčeti. "Externistka," říkal potichu. "To ještě stále nevysvětluje, kdo potřeboval mou fotografii." Tvář mu ztuhla. "Ven s tím!"

"Ne," odseklo děvče zlostně.

"Slyšíte, Quarreli? Pokračujte." Bond se opřel o opěradlo, instinkt mu napovídal, že jde o klíčovou otázku. Když děvče přinutí k odpovědi, ušetří si celé týdny práce.

Quarrelovo pravé rameno pomalu klesalo. Děvče se na něho chtělo přitisknout, aby zmírnilo tlak, ale Quarrel ji volnou rukou držel dál od sebe. Otočila se k němu tváří a neočekávaně mu prudce plivla do tváře. Quarrel vyhekl a zkroutil jí ruku ještě víc. Prudce začala pod stolem kopat kolem sebe. A cosi zasípala čínsky. Čelo se jí operlilo potem.

"Teď mluvte," domlouval jí Bond potichu. "Když mi to řeknete, přestane vás trápit, budeme přátelé a ještě si spolu přitůkneme." Začal mít strach, každým okamžikem se dívčí rameno mohlo zlomit.

"- ech." Dívčina levá ruka se vymrštila Quarrelovi přímo do tváře. Bond už ji nestačil zachytit. Così blýsklo, ozval se pronikavý třesk. Bond hmatl po její ruce, strhl ji dolů. Quarrelovi vystříkla na tváři krev. Na stůl zabubnovala sprška skla a kovu. Děvče mrštilo Quarrelovi do tváře žárovku. Kdyby ho zasáhla do oka, už by na ně nikdy neviděl. Quarrel zdvihl volnou ruku a přejel jí tvář. Pak si ji přiblížil k očím a spatřil krev. "Ach tak!" Měl v hlase obdiv i nenávist. Obrátil se k Bondovi mdlým hlasem: "Z té baby už nedostaneme ani slovo, kapitáne. Ani bůh s ní nepohne. Mám ji zlomit ruku?"

"Proboha - ne!" Bond pustil dívčinu ruku. "Už ji nechte." Mrzelo ho, že proti děvčeti použil násilí a - bezvýsledně. Ale cosi se přece dozvěděl. Ten, kdo ji poslal, vládne svým lidem železnou disciplínou.

Quarrel už vysunoval dívčinu pravou ruku kupředu, ale dosud ji držel za zápěstí. Uvolnil jí rameno, podíval se jí do očí a z pohledu mu vyzařovala krutost: "Poznamenala jste si mne, slečinko. Teď si poznamenám já vás."

Palcem a ukazováčkem druhé ruky jí chtěl uštípnout za Venušiným pahorkem měkký masitý kosočtverec pod palcem. Stiskl ho. Bond viděl, jak mu bělá plet' námahou. Děvče zachřelo. Udeřilo Quarrela přes ruku, pak mu dalo ránu do tváře. Quarrel vycenil zuby a tiskl ještě silněji. Náhle povolil. Dívka zavravorala, poraněnou dlaň si přiložila k ústům a odstoupila od stolu. Pak ruku spustila a divoce zasyčela: "I tak vás dostane, lotři!" A zmizela s kolébajícím se fotoaparátem mezi stromy.

Quarrel se úsečně zasmál. Ubrouskem si utřel zkrvavělou líc. Ubrousek pak hodil na zem a vzal si další. "Můj ksicht už bude dávno zahojený," řekl Bondovi, "ale ten pahorek lásky ji ještě bude bolet. Pahorek lásky je nejcitlivější ženský bod. Když je tlustý jako u té slepičky, přísahámbohu, že se s takovou babou vyplatí chrápat. Věděl jste to, kapitáne?"

"Ne," řekl Bond. "To je pro mne novinka."

„Stará věc. Ten kousek dlaně vám prozradí všechno. A už se pro ni netentujte," dodal, když pozoroval na Bondově tváři výraz pochyb. "Nic se jí nestalo, jen na pahorku lásky bude mít modřinu jako hrom. Kruci - to byl ale pahorek!

Jednou se sem za tou slípkou vrátím a ověřím si tu svou teorii. . ."

Vtom najednou kapela spustila píseň "Jen se nedotýkej mé zahrady".

"Už je nejvyšší čas, Quarreli," domlouval mu Bond, "abyste se oženil a usadil. A tomu děvčeti dejte pokoj, nebo vám jednoho krásného dne vrazí nůž mezi žebra. Už půjdem. Zaplatíme a půjdem. Ještě včera jsem byl v Londýně a tam jsou touto dobou tři hodiny ráno. Musím se vyspat. Musím se dostat brzy do formy. Budu to možná potřebovat. A na tvář si dejte náplast. Napsala vám na ni své jméno i adresu."

Quarrel si vzpomněl, co se stalo právě před chvílí a vzdechl. S tlumenou rozkoší pak ještě dodal: "To byla holka jako řemen." Vzal mezi prsty vidličku a zazvonil jí o sklenku.

5. Fakta a čísla

"I tak vás dostane. . . i tak vás dostane. . . i tak vás dostane, lotři!"

Ta slova zněla Bondovi v hlavě ještě druhý den, když seděl na balkóně při výběrové snídani a hleděl na koberec kingstonských tropických zahrad, který se před ním rozprostíral v délce osmi kilometrů.

Teď si už byl jist, že Strangwayse i to jeho děvče kdosi zabil. Kdosi, komu se nelíbilo, že mu vidí do karet - a tak je zabil, zničil všechny záznamy o tom, co už zjistil. Stejná osoba ví anebo má alespoň podezření, že po Stragwaysovi pátrá tajná služba. A dokonce ví i to, že tímto pátráním pověřili Bonda. Proto potřebuje Bondovu fotografii, proto se potřebuje dozvědět, kde se Bond ubytoval. Nesmí Bonda ztratit z dohledu, musí vědět, zda Bond nenarazil na stopu, která vede k objasnění Strangwaysovy smrti. Kdyby se tak stalo, zlikviduje i jeho. Inscenuje autohavárii, pouliční přestřelku nebo jinou nevinnou smrt. Jak bude ten »někdo« reagovat na jejich zacházení s Čung? napadlo náhle Bonda. Jestliže je odhodlán ke všemu, jak Bond předpokládá, bude mu to stačit. Upozorní ho to, že Bonda už cosi napadlo, že už cosi pochopil. Je možné, že Strangways ještě před svou smrtí poslal do Londýna předběžnou zprávu. Snad se našel nějaký udavač. Nepřítel není tak hloupý, aby riskoval. Jestliže má jen špetku rozumu, pak mu incident s Čung stačí, aby se s Bondem a možná i s Quarrelem bez otálení vyrovnal.

Bond si zapálil svou první dnešní cigaretu - první royalblendku. Tyto cigarety už kouří pět let. S hlasitým odfouknutím vypustil dým mezi zuby. Takto vždy "rekognoskoval" nepřitele. Ale kdo je jeho nepřítel?

Fakticky má ten titul jen jednoho kandidáta, a to značně neskutečného, doktora No, doktora Julia No, německého Číňana, jemuž patří Crab Key a který se živí těžbou guána. V registru není o tomto člověku žádný záznam, ani dotaz na FBI nic neobjevil. Tento případ s ptáky a nepřijemností s Audubonovou společností nic neznamenal - hrstka starých bab se vzrušuje pro nějaké růžové čápy, jak se o tom vyjádřil M. Ale pro tyto čápy už zemřeli čtyři lidé, a co je pro Bonda nejdůležitější - doktora No a jeho ostrova se bojí i Quarrel. To zaráží. Kajmanci, a tím méně Quarrel, se tak lehko neleknou. A proč trpí doktor No tou tajnostkářskou mánií? Proč se snaží za každou cenu zabránit, aby někdo vstoupil na jeho guánový ostrov? Guáno - ptačí trus. Kdo ho potřebuje? Jakou má vůbec cenu?

V deset hodin má Bond navštívit guvernéra. Až si tuto povinnost vyřídí, přepadne tajemníka koloniální správy a pokusí se od něho vyzvědět všechna známá fakta o tomto idiotském případě, o Crab Key a - bude-li to možné - i o doktoru No.

Kdosi dvakrát zaklepal. Bond vstal a odemkl dveře. Byl to Quarrel; levou tvář měl křížem přelepenou leukoplasti jako pirát.

"-bré ráno, kapitáne. Říkal jste, že mám přijít o půl deváté."

"Ano, pojďte dál, Quarreli. Čeká nás rušný den. Už jste snídal?"

"Ano, děkuju, kapitáne. Solenou rybu, kus sýra a frťana rumu."

"Páne bože," - vzkřikl Bond. "To je výkon - hned tak po ránu."

"Rum je nejlepší osvěžení," řekl Quarrel nevýrazně.

Sedli si na balkón. Bond nabídl Quarrelovi cigaretu a sám si zapálil. "Pojďme k věci," řekl. "Většinu dne budu v paláci a možná i na Jamajském institutu. Budu vás potřebovat až zítra ráno, ale zatím musíte ve městě něco zařídit. Jasně?"

"Se ví, kapitáne. Jen spusťte."

"Především - to auto je nebezpečné. Musíme se ho zbavit. Zajděte k Mottovi nebo do některé jeho půjčovny a vyberete tam největší a nejlepší typ, jaký mají, auto s nejmenším počtem naježděných kilometrů. Nějaký sedan. Pronajmete ho na měsíc. Jasně? Potom půjdete do přístavu a seženete dva chlapíky, kteří se nám podobají. Jeden z nich musí umět řídit vůz. Koupíte jim alespoň na horní polovinu těla podobné oblečení, jaké nosíme my. A také podobné klobouky. Povězte jim, že zítra ráno potřebujeme dopravit naše auto před Spanish Town a Ocho Rios do Montega. Ať je tam odevzdají do Levyho garáže. Zavolejte Levymu, aby nám tam auto ošetřil. Jasně?"

Quarrel vycenil zuby: "Chcete někomu poplést hlavu?"

"Právě tak. Oba dostanou po deseti librách. Povězte jim, že jsem bohatý Angličan a že si přeji, aby moje auto dopravili do Montego Bay dva chlapi solidního zevnějšku. Můžete mě vydávat za trochu praštěného. Musí tu být zítra ráno v šest. Vy přijдете s tím druhým vozem. Dáte pozor, aby zapadli do své úlohy. Naložíte je do sunbeamu se sklopenou střechou. Jasně?"

"Se ví, kapitáne."

"Ta chalupa, kde jsme bydleli při naší poslední návštěvě severního pobřeží - ta Beau Desert při Morgan's Harbour ještě stojí? Nevíte, zda je volná?"

"Nemyslím, kapitáne. Je pořád daleko od turistické oblasti a navíc za ni chtějí strašné nájemné."

"Zajděte tedy ke Krahamovi a zjistěte, zda bychom si mohli Beau Desert nebo jiný bungalov v tomto okolí asi na měsíc pronajmout. Ať to stojí cokoli. Řekněte mu, že ji pronajímáte pro bohatého Američana, pana Jamese. Vezměte od něho hned klíče, zaplaťte nájemné, a dodejte, že jim to potvrdím písemně anebo jim zatelefonuji, pokud potřebují nějaké bližší údaje." Bond sáhl do kapsy a vytáhl tlustý svazek bankovek. Polovinu bankovek podal Quarrelovi. "Tady máte dvě stě liber. Měly by vám stačit. Kdybyste ale ještě potřeboval, zavolejte mě. Víte, kde mne najdete."

"Děkuji, kapitáne," vydechl Quarrel, přemožený posvátnou úctou z tak velké částky. Ukryl bankovky pod bílou košili a zapnul si ji až ke krku. "Ještě něco?"

"Ne, ale dávejte si pořádně pozor, aby vás někdo nesledoval. Auto v městě zaparkujte a všude chodte pěšky. Zvlášť se vyhýbejte každému Číňanovi, který by se ocitl ve vaší blízkosti." Bond vstal a pooděšel ke dveřím. "Uvidíme se ráno o půl sedmé a vydáme se na severní pobřeží. Mám takový dojem, že to bude nějaký čas naše základna."

Quarrel přikývl. Tvářil se záhadně. Řekl: "Platí, kapitáne." A vyšel na chodbu.

O půl hodiny později Bond vyšel z hotelu a taxíkem dojel do paláce. V chladné hale se ani nepodepsal do návštěvní knihy. Zavedli ho do čekárny, kde mu čtvrt hodiny dávali najevo, jak bezvýznamný je návštěvník. Pak přišel pobočník a odvedl ho do guvernérovy pracovny v prvním poschodí.

Byla to prostorná chladná místnost, v níž voněl dým guvernérova doutníku. Úřadující guvernér v krémovém hedvábném obleku a v nenáležitém tvrdém límci s puntíkováným motýlkem seděl za širokým mahagonovým stolem, na kterém byly jen Daily Gleaner, Times Weekly a váza s květinami. Ruce měl dlaněmi před sebou. Byl to šedesátník s červenou popudlivou tváří a s jasnými zatrpklými modrými očima. Neusmál se ani nevstal. Řekl: "Dobrý den, pane - hm - Bond. Prosím, sedněte si."

Bond se rozhodl pro židli naproti guvernérovu stolu a sedl si. "Dobré ráno, pane guvernére," pozdravil a pak čekal. Kamarád z ministerstva kolonií ho již předem upozornil na to, že jeho přijetí bude chladné. "Už je jednou nohou v důchodu. Úřad vykonává jen dočasně. Když Sir Hugh Foot odstoupil, museli jsme najít osobu, která by okamžitě nastoupila do funkce úřadujícího guvernéra. Foot pracoval velmi úspěšně. Tento guvernér se s ním nesnaží soupeřit. Ví, že na svém místě bude sedět jen několik měsíců, než najdeme za Foota vhodnou náhradu. Už jednou pohořel, když pracoval v úřadě guvernéra v Rhodesii. A tak si teď nepřeje nic jiného než odejít do důchodu a sehnat si nějaké ředitelské místo v Londýně. Proto by ani nechtěl zažít na Jamajce nějakou nepříjemnost. A to je důvod, proč se snaží ten Strangwaysův případ uzavřít. Bude mu proti srsti, že jdeš do toho znova vrtat."

Guvernér si odkašlal. Uvědomil si, že Bond nepatří mezi podlézavé návštěvníky. "Chtěl jste mne navštívit?"

"Jen se ohlásit, pane guvernére," řekl Bond klidně. "Přijel jsem kvůli tomu Strangwaysovu případu. Předpokládám, že jste dostal od státního tajemníka depeši." Bond tím připomněl, že za jeho zády stojí mocné osobnosti. Nesnášel, když někdo jeho službu bral na lehkou váhu.

"Už si vzpomínám. tím vám mohu posloužit? Podle našeho názoru je případ již uzavřen."

"Jak to myslíte - 'uzavřen' - pane guvernére?"

Guvernér nevlídně odsekl: "Zdá se, že Strangways i s tím děvčetem utekli. V nejlepším případě Strangways trpěl duševní nevyrovnaností. Někteří vaši kolegové nevydrží ani minutu bez sukně." Guvernér dal nezakryté najevo, že do toho zahrnuje i Bonda. "Musel jsem ho vytahovat z mnohých skandálů. Kolonii to nijak neprospívá, pane - hm - Bonde, že teď sem vaši pošlou nějaký lepší kádr. Totiž," dodal chladně, "jestliže tu vůbec je kontrolního úředníka třeba. Já osobně celkem důvěřuji zdejší policii."

Bond se útrpně usmál: "Budou o vašich názorech referovat, pane guvernére. Můj šéf je jistě projedná s ministrem obrany a se státním tajemníkem. Je ale pravda, že pokud se týká zájmů mé služby, byl byste laskav, kdybyste převzal některé zvláštní úkoly; ušetřili bychom lidský materiál. Osobně jsem přesvědčen, že jamajská policie je v pořádku."

Guvernér se podíval na Bonda podezíravě. Snad měl s tímto člověkem zacházet opatrněji: "Hovoříme spolu neoficiálně, pane Bonde. Když budu chtít, obeznámím ministra se svými názory sám. Chcete se setkat s některým mým

pracovníkem?"

"Rád bych si porozprávěl s tajemníkem koloniální správy, pane guvernére."

"Vážně? A proč, pokud to smím vědět?"

"Došlo k jakýmsi nepříjemnostem na Crab Key kvůli ptačí rezervaci. Případ nám postoupilo ministerstvo kolonií. Šéf mě požádal, abych se na to v době svého zdejšího pobytu podíval."

Guvernérovi jakoby se ulevilo. "Samozřejmě - zařídím, aby vás pan Pleydell-Smith okamžitě přijal. I vy si myslíte, že se ten Strangwaysův případ vyřeší sám? Jen se nebojte, co nevidět se nám tu oba objeví." Natáhl ruku a zazvonil.

Vstoupil pobočník. "Tento pán by rád navštívil tajemníka koloniální správy, pobočníku. Odvedete ho k němu?"

Zavolám panu Pleydell-Smithovi a požádám ho, aby se uvolnil." Vstal a obešel stůl. "Tak sbohem, pane Bonde, jsem rád, že na věc hledíme stejnýma očima. Crab Key - hm? Nikdy jsem tam nebyl, jistě stojí za to jej navštívit."

Bond mu potřásl rukou: "Také si to myslím. Sbohem, pane guvernére."

"Sbohem, sbohem." Guvernér hleděl na Bondova záda mizící za dveřmi a pak se uklidněně obrátil ke stolu. "Zelenáč," řekl do prázdné místnosti. Sedl si a prohodil do telefonu několik strohých slov tajemníkovi koloniální správy. Potom vzal Times Weekly a věnoval se burzovním zprávám.

Tajemník byl štípatý mladý muž s jasnými chlapeckými očima. Patřil mezi ty nervozní lulkaře, kteří si každou chvíli v kapse nahmatávají zápalky, vyjmou krabičku a zachrastí si s ní u ucha, aby zjistili, zda v ní ještě něco je, anebo ustavičně vyklepávají z lulky močku. Když v průběhu prvních deseti minut dvakrát třikrát zopakoval tuto proceduru, Bond zapochyboval, zda se tajemníkovi vůbec do plic dostane nějaký dým.

Pleydell-Smith energicky stiskl Bondovi ruku, mechanicky ukázal na židli a začal se procházet po místnosti a zároveň se škrabal troubelem lulky za uchem. "Bond, Bond. Bond! Už to mám! Ano, probůh! Vy jste ten chlapík, který tu řešil onen případ s pokladem. Ano - probůh! Před čtyřmi, pěti lety. Před několika dny jsem tu našel záznam o tom případu. Báječné číslo! Jaký kousek! Kéž byste tu rozpoutal podobný ohňostroj. Jen do toho bahna zavrtejte! Dnes každý myslí jen na federaci, na vlastní důležitost. Na sebeurčení! A přitom nefunguje málem ani jeden autobus. A rasový problém! Příteli, dnes jsou daleko větší rasové problémy mezi Jamajčany s hladkými a kudrnatými vlasy než například mezi mnou a mojí černou kuchařkou. Pravda -, " Pleydell-Smith konečně zůstal stát u stolu. Sedl si naproti Bondovi a jednu nohu přehodil přes opěradlo židle. Sálh po tabatěrce, na které byl erb cambridžské King's College, hrábl do ní a začal si nácipávat lulku. "Nerad bych vás s tím otravoval. Raději začněte a otravujte vy mě. Jaký problém teď řešíte? Rád vám pomohu. Vsadím se, že je zajímavější než tyto sračky," ukázal na hromádku listin, které čekaly na vyřízení.

Bond se na něho usmál. To už je lepší řeč. Našel spojence a ještě k tomu inteligentního. "Pojďme k věci," řekl vážně.

"Jsem tu kvůli Strangwaysovu případu. Ale nejprve bych vám rád položil otázku, která možná bude znít divně. Jak se vám podařilo nahlédnout do mého předcházejícího případu? Říkal jste, že jste našel jeho záznam. Jak k tomu došlo?"

Požádal vás o to někdo? Nerad bych byl indiskrétní. Když nechcete, nemusíte odpovídat. Ptám se jen tak ze zvědavosti."

Pleydell-Smith na něho zamrkal. "To přece patří do vašeho povolání." Zamyslel se a zadíval se do prázdna. "Tak se mi zdá, že jsem ho viděl ležet u sekretářky na stole. Pracuje tu teprve nedávno. Říkala mi, že pořádá archív. "Pravda," pospíchal omluvit svou sekretářku, "na stole měla plno záznamů. Na ten váš případ jsem přišel náhodou."

"Aha, rozumím," řekl Bond. "Zřejmě to tak bylo." Usmál se v sebeobraně. "Mrzí mě to, ale mám takový dojem, jako by se o mou přítomnost na Jamajce zajímala všelijaká individua. Ale vlastně jsem se vás chtěl pozeptat na Crab Key. Na všechno, co o tom ostrově víte. Na toho Čiňana doktora No, kterému ostrov patří. A též na všechno, co mi můžete říci o obchodě s guánem. Obávám se, že to pro vás nebude snadné. Ale každá maličkost mi může pomoci."

Pleydell-Smith se s lulkou v ústech úsečně zasmál. Přestal kouřit a dal se do vyprávění. Krabičkou zápalek zároveň dusil hořící tabák. "Ušil jste si sám na sebe s tím guánem pořádnou boudu. Mohu vám o něm vyprávět celé hodiny. Přišel jsem s ním do styku ještě na konzulátu, než jsem přešel na ministerstvo kolonií. Bylo to v Peru. Měl jsem co dělat s jeho magnáty - s Compania Administradora del Guano. Výborní chlapíci." Dýmka už hořela a Pleydell-Smith odhodil krabičku zápalek na stůl. "Pokud jde o další zkušenosti, stačí vzít do ruky záznamy." Zazvonil. Za minutu se za Bondem otevřely dveře. "Slečno Taro, vyhledejte mi, prosím, záznamy o Crab Key. Ten o prodeji toho ostrova a potom ten o tom dozorcí, co před vánocemi natáhl brka. Slečna Longfellowová vám při hledání pomůže."

Tichý hlas odpověděl: "Ano, prosím." Bond zaslechl, jak se dveře zavřely.

"A teď k tomu guánu." Pleydell-Smith se i se židlí zaklonil a Bond se připravoval na to, že se bude nudit. "Jak víte, guáno je ptačí trus. Pochází z řitního otvoru dvou ptáků - pelikána a guánaje. Na Crab Key žije tento guánaj, jinak známý jako zelený kormorán, týž pták, s nímž se setkáme i v Anglii, Guánaj je »stroj«, který přeměňuje ryby na guáno. Většinou se živí ančovičkami. Abyste si udělal představu, kolik rybek sežere, uvedu příklad: v jednom ptákově našli sedmdesát ančoviček!" Pleydell-Smith vyndal z úst fajfku a troubelí zamířil na Bondu. "Celé obyvatelstvo Peru spotřebuje za rok čtyři tisíce tun ryb. Mořští ptáci této země jich sežerou pět set tisíc!"

Bond pohnul rty, aby tím dal najevo, že to na něho zapůsobilo. "Pane bože!"

"Pokračujeme," řekl tajemník, "každý guánaj - a je jich sto tisíc sežere denně okolo půl kila ryb a uloží na guáneru - to je na guánovém ostrově - třicet deka guána."

Bond ho přerušil. "A proč je neuloží do moře?"

"Nevím." Pleydell-Smith se zamyslel. "Něco takového mne ještě nikdy nenapadlo. Ale do moře je neukládá. Ukládá je na souši, a tak to dělá od stvoření světa. A tak vznikají celé hory ptačího trusu - milióny tun. Okolo roku 1850 kdosi objevil, že je to nejlepší přírodní hnojivo na světě. Bohaté nitráty, fosfáty atd. Na guánery přijely lodi, a asi dvacet let lidé ostrovy doslova pustošili. Toto období je v Peru známo jako 'Saturnálie'. Připomíná zlatou horečku. Lidé se kvůli hnoji rvali, vykrádali si vzájemně lodi, stříleli do sebe, prodávali falešné mapy tajných guánových ostrovů, co jen chcete. A především na tom vydělávali."

"Kam je možné zařadit Crab Key?" Bond ho chtěl usměrnit.

"To je jediný existující guáner na severu. Také na něm se bůhví kdo plahočil. Ale hnojivo obsahovalo málo dusíku. Voda tu už neoplývala takovou hojností jako při Humboldtově proudu. A tak ani ryby nejsou tak bohaté na chemické prvky a guáno samozřejmě nemá takovou kvalitu. Na Crab Key se těžilo tak dlouho, dokud byla jeho cena vysoká - ale když Němci vymysleli umělé chemické hnojivo, těžební společnosti v čele s Crab Key a jinými nekvalitními ložisky přišly vniveč. Tenkrát si Peru uvědomovalo, že promarnilo fantastický kapitál, začalo chránit guánery a vrhlo se do reorganizace těžby. Známárodnilo ji, ptákům věnovalo zvláštní pozornost a zásoby pomalu, velmi pomalu narůstaly. Později se zjistilo, že s tím německým hnojivem není všechno v pořádku. Že na rozdíl od guána půdu ochuzuje, a tak se těžba guána znovu postavila na nohy. V současnosti přímo kvete, ale Peru si většinu guána nechává pro sebe, pro vlastní zemědělství. A v tom okamžiku znovu přichází na scénu i Crab Key."

"Aha!"

"Zkrátka," řekl Pleydell-Smith a hledal zápalky po kapsách, pak je našel na stole, zachrastil krabičkou u ucha a začal obvyklou proceduru s lulkou. "Začátkem války ten Číňan, který je podle všeho ďábelsky mazaný, dostal nápad, že by se na tom starém Crab Key dalo znovu těžit. Vždyť na této straně Atlantiku se cena guána pohybovala okolo 50 dolarů za tunu - a tak od nás koupil tuším za deset tisíc liber ostrov - dovezl tam dělníky a pustil se do těžby. Od té doby v ní nepřetržitě pokračuje. Jistě zbohatl. Distribuuje guáno přímo do Evropy, do Antverp, jednou měsíčně mu pošlou loď. Na ostrově instaloval nejmodernější drtiče a třídiče. Jistě ho to stojí velké peníze. Když chce něco vydělat, musí dít. Zvlášť teď. Loni prý dostal za tunu jen třicet osm až čtyřicet dolarů, včetně dopravy do Antverp. Kdo ví, kolik platí svým lidem, když se mu těžba při tak nízké ceně vyplácí. Je to pro mne záhada Počíná si na ostrově jako na pevnosti - je to jakýsi donucovací pracovní tábor. Nikdo se z něho ještě nedostal. Slyšel jsem sice jakési směšné bajky, ale nikdo si dosud nestěžoval. Málo platné, ostrov patří jemu a může si na něm dělat co chce."

Bond by byl rád ulovil nějakou stopu. "A opravdu se mu ten ostrov rentuje? Jaký je váš názor: stojí mu to vůbec za námahu?"

Pleydell-Smith odpověděl: "Guánaj je nejvzácnější pták na světě. Každý párek vyprodukuje ročně guáno asi v hodnotě dvou dolarů, a majitele nic nestojí. Samička ročně naklade tři vejce a vychová dvě mláďata. Dvakrát do roka sedí na vejcích. Řekněme, že jeden pár má cenu tak patnácti dolarů a že na Crab Key žije sto tisíc ptáků, což je střízlivý odhad podle starých dostupných tabulek. Z toho vyplývá, že ptáci mají cenu půldruhého miliónu dolarů. Celkem pěkný majetek. Dodejme k tomu hodnotu zařízení, řekněme další milión, a už se vám ten malý ostrůvek proměňuje na zlatý důl. K čertu." Pleydell-Smith stiskl zvonek, "co je s těmi záznamy? Najdeme v nich každou hloupost!"

Za Bondem se otevřely dveře.

Pleydell-Smith podrážděně vyprskl: "Probůh, slečno Taro, kde máte ty dokumenty?"

"Opravdu lituji," říkal tichý hlásek. "Ale nemůžeme je nikde najít."

"Co to znamená, že je nemůžete nikde najít? Kdo je měl naposledy?"

"Velitel Strangways, prosím," říkal tichý hlásek.

"Jenomže já si jasně vzpomínám, že jsem je přinesl zpátky. Co se s nimi stalo potom?"

"Nevím, pane tajemníku," z hlasu nevyjadřovala žádná účast. "Jsou tam jen obaly, ale úplně prázdné."

Bond se zavrtěl. Podíval se na děvče a znovu se odvrátil. Zlostně se usmál. Už věděl, kam zmizely dokumenty. Věděl také, proč na stole sekretářky ležel starý záznam o jeho případu. UVědomil si, že skutečně poslání "Jamese Bonda, pracovníka v exportu a importu", se zřejmě prozradilo z tohoto paláce, jediného místa, kde o něm mohli vědět. Tak jako doktor No, tak jako slečna Annabel Čung, i skromná příčinlivá drobná sekretářka s brýlemi v kostěných obrubách byla - Číňanka.

6. Prst na kohoutku

Tajemník koloniální správy pozval Bonda na oběd do Královního klubu. Seděli v rohu elegantní jídelny, obložené mahagonem a vybavené čtyřmi velkými stropními ventilátory, a vyprávěli si o Jamajce. Když jim přinesli kávu, Pleydell-Smith už pořádně poodkryl povrch tohoto zdánlivě blahobytného klidného ostrova.

"Věci se mají asi tak," začal svoji lulkářskou proceduru. "Jamajce lze pokládat za půvabného lenocha, který má ctnosti a neřestí dítěte. Žije si na velmi bohatém ostrově, ale nic z toho nemá. Jednak neví, jak zbohatnout, a zároveň je na to nadmíru líný. A pak přijde Brit, snadno si všelicos vyřídí - ale už takových dvě stě let tu žádný Angličan nezbohatl. Nevyrdrží tu dlouho. Pořádně si odkrojí a už utíká. Nejlépe jsou na tom portugalské Židé. Přišli sem s Brity a usadili se tu. Ale jsou i snobi, mnoho ze svého majetku utratí na stavbu luxusních domů a na společenské večírky. Když odejdou turisté, hemží se jejich jmény společenská rubrika Gleaneru. Obchodují s rumem a tabákem, zastupují tu velké britské firmy - automobilky, pojišťovny a podobně. Po nich následují Syřané, také úžasně bohatí, ale ti už nejsou tak dobří obchodníci. Patří jim většina obchodů a nejlepší hotely. Chybí jim však odvaha riskovat. Obyčejně se jim nakupí nadměrné zásoby, a tak občas musí někde hořet, aby si zase uvolnili ruce. Potom tady máme Indy, kteří podle tradice obchodují s hedvábím a podobně. Není jich mnoho. Nakonec jsem si nechal Číňany, vážené, držící při sobě, diskrétní - nejmočnější jamajská klika. Patří jim pekařství, prádelny a nejlepší potravinářské obchody. Je to uzavřená skupina, s nikým jiným se nemísí." Pleydell-Smith se zasmál. "To neznámá, že by se nevyspali s černým děvčetem, když se jim zachce. S následky toho se můžete setkat po celém Kingstonu - s Činoši, čínskými černochoy a černoškami. Činoši jsou tvrdé zapomenuté plemeno. Opovrhují černochoy, tak jako jimi zase opovrhují Číňané. Jednou se asi stanou přítěží společnosti. Od Číňanů zdědili trochu inteligence, od černochoů většinu neřestí. Policie má s nimi mnoho trápení." Bond se v této chvíli zeptal: "A vaše sekretářka? Nepatří ta mezi ně?"

"Máte pravdu. Je to bystré, velmi schopné děvče. Už u mne pracuje šest měsíců. Zdaleka převýšila všechna děvčata, která se na náš inzerát přihlásila."

"Zdá se, že je bystrá," odpověděl Bond vyhýbavě. "Poslyšte, organizují se nějak tito lidé? Mají čínští černoši nějakého vůdce?"

"Ještě ne. Ale jednou se toho určitě někdo chopí. S jejich společenskou skupinou by se dal vyvíjet velmi účinný nátlak." Pleydell-Smith se podíval na hodiny. "To mi cosi připomnělo. Už musím jít. Udělám pro ty dokumenty skandál. Nejde mi to do hlavy, co se s nimi stalo. Přesně si vzpomínám. . ." Zarazil se. "Ovšem - pro vás je rozhodující, že jsem vám nemohl poskytnout o Crab Key a o tom doktorovi dostatek informací. Ale ručím vám za to, že z těch papírů byste toho mnoho nevyčetl. Podle všeho je to příjemný člověk. Velký obchodník. Pak vypukl ten spor s Audubonovou společností. Předpokládám, že o tom víte. Pokud jde o samotný ostrov, v dokumentaci byste našel jen jednu nebo dvě předválečné zprávy a záznam z posledního zeměměřičského průzkumu. Je to idiotský Zapadákov. Jen kilometry močálů a na jednom konci obrovský kopec ptačího trusu. Říkal jste však, že chcete navštívit i Institut. Proč bych vás tam nezavezl a nepředstavil vás šéfovi mapovacího oddělení?"

Za hodinu se už Bond v šeré místnosti skláněl nad mapou Crab Key z roku 1910. Měl ji rozloženou před sebou na stole a na ní dopisní papír Institutu, na který si kreslil hrubý náčrt mapy a vyznačoval některé významné budovy.

Ostrov měl rozlohu asi tisíc tři sta čtverečních kilometrů. Z toho tři čtvrtiny směrem na východ tvořily močály a nehluboké jezero. Z jezera proudila k moři rovná řeka, která na půli cesty k jižnímu pobřeží vytvářela malý písečný záliv. Bond usoudil, že audubonští dozorcí si svůj tábor postavili právě někde u řeky. Na západním konci ostrova se zdvihl příkrý kopec, který podle údajů na mapě měřil sto padesát metrů. Jedna z jeho stěn neočekávaně prudce spadala přímo k moři. Od křížku kopce vedla na mapě tečkovaná čára až ke čtverčíku, v němž bylo napsáno: LOŽISKA GUÁNA, POSLEDNÍ TĚŽBA; 1880.

Nic nenaznačovalo, že by na ostrově byla nějaká cesta, pěšina, dům. Podle šrafování mapy ostrov připomínal plovoucího vodního potkana - plochý hřbet se prudce zdvíhá směrem k hlavě, obrácené na západ. Podle všeho je z ostrova až ke Galina Point na severním pobřeží Jamajky asi padesát kilometrů, na jih ke Kubě asi sto kilometrů.

A ještě něco se dalo vyčíst z mapy. Crab Key oblévají mělčiny, jedinou výjimkou jsou vody při západním srázu, hluboké podle údajů mapy asi dvě stě metrů. Za nimi už moře přechází do kubánských hloubek. Bond složil mapu a vrátil ji knihovníkovi.

Naráz pocítil únavu. Byly už čtyři hodiny, ale v Kingstonu panovalo takové vedro, že už měl košili doslova přilepenou k tělu. Vyšel z Institutu, najal si taxík a vrátil se do chladných výšek svého hotelu. Výsledek celodenní práce ho zatím uspokojil, ale zároveň si ujasnil, že na této straně ostrova už nemá nic na práci. Večer zůstane v hotelu, aby mohl ráno včas vstát a vydat se na cestu.

Bond se zastavil v recepci, zda mu tam Quarrel nenechal nějaký vzkaz. "Nic, prosím," odušilo děvče. "Ale přinesli vám z paláce koš s ovocem. Hned po poledni. Poslíček vám ho vynesl až do pokoje."

"Jaký poslíček?"

"Barevný, prosím. Prý od pobočníka."

"Děkuji." Bond si od ní vzal klíč od pokoje a už stoupal po schodech do prvního poschodí. Jak nepravděpodobné! Vsunul ruku pod kabát, stiskl pevně svou pistoli a tiše se blížil ke dveřím svého pokoje. Otočil klíčem a kopnutím otevřel dveře. Zíral však na něho jen prázdný prostor. Zavřel za sebou a zamkl. Na toaletním stolku stál velký ozdobný koš s ovocem - s mandarinkami, grapefruity, růžovými banány, ba i s několika skleníkovými mandlovými broskvemi. Pod širokou stuhou na držadle košíku byla připevněna bílá obálka. Vzal ji do rukou a podržel proti světlu. Otevřel ji. Na hladkém přepychovém dopisním papíru bylo strojem napsáno: "S přáním všeho nejlepšího Jeho Excellence". Bond hlasitě oddychl. Zkoumavě hleděl na ovoce. Přiložil ke koši ucho a naslouchal. Pak chytil koš za držadlo a vysypal ho. Plody pružně vyskočily a rozkutálely se po kokosové rohoži. V koši bylo opravdu jen ovoce. Až se ušklíbl vlastní opatrností. . .

Je tu však ještě jedna možnost. Vzal jednu brokev, na niž by se chamtivý nenasyta pravděpodobně vrhl nejdříve a odnesl ji do koupelny. Vložil ji do umývadla, vrátil se do ložnice, a když si prohlédl zámek, odemkl šatník. Opatrně vytáhl svůj kufřík a postavil ho doprostřed místnosti. Klekl si k němu; hledal, stopy na slídovém prášku, kterým před vchodem obsypal oba zámky. Prášek byl rozmazaný a u klíčových dírek Bond našel nepatrné škrábance.

Bond si ty stopy uvědomil s malým povzdechem. Tito lidé nejsou tak opatrní, jako byl jeho předcházející nepřítel. Odemkl kufřík a postavil ho na hřbet. Podšívka na předním pravém rohu víka skrývala nevinné měděné šroubky. Nehtem uvolnil jeden z nich, vytáhl zpod šroubku asi metrový tenký ocelový drát a položil ho na zem vedle sebe. Drát byl provlečen malými drátěnými očky ve víku, zašivalo se jím speciální pouzdro. Bond teď zdvihl víko a přesvědčil se, že se pouzdra nikdo nedotkl. Ze své "nástrojářské kapsy" vytáhl klenotnické zvětšovací sklo a vrátil se do koupelny: rozsvítil si lampu nad zrcadlem, připravil si lupu k oku, opatrně zdvihl brokev z umývadla a pomalu ji obracel mezi palcem a ukazováčkem.

Najednou přestal. Zpozoroval malinkou špendlíkovou díрку, jejíž okraje byly slabě zabarveny do hněda. Opatrně položil brokev zpět do umývadla. Na okamžik se zamyšleně zahleděl do vlastních očí v zrcadle.

Vyhlásili mu válku! Výborně. Alespoň to bude zajímavější. Jako by se mu někde pod žaludkem naplnila kůže. Nepatrně se v zrcadle usmál sám na sebe. Instinkt a dohady ho nezklamaly. Strangwayse a to děvče tedy zavraždili, a protože se nezačalo pátrat okamžitě, stačili zahladit všechny stopy. Pak přišel na scénu Bond a díky slečně Taro už na něho čekali. Slečna Čung a možná i taxikář ho vyčenichali. Stopovali ho až do hotelu Modré návrší. Byl vypálen první výstřel. Budou vypáleny i další. Ale kdo drží prst na kohoutku? Kdo ho tak houževnatě sleduje? Bondův mozek to už věděl. Neměl sice žádný důkaz, ale pevně tomu věřil. Je to dalekonosná palba z Crab Key. Za kanónem stojí doktor No. Bond byl zase v koupelně. Po jednom do ní odnášel jednotlivé plody a zkoumal je pod lupou. Na každém byla

špendlíková díрка ukrytá při stopce nebo v nějaké puklince. Pak zavolal do recepce a požádal o lepenkovou krabici, papír a motouz. Ovoce důkladně zabalil, zdvihl sluchátko a zavolal do paláce. Žádal tajemníka koloniální správy. "To jste vy, Pleydell-Smithi? Tady je James Bond. Odpusťte, že vás vyrušuji. Narazil jsem na jeden problém. Máte tu v Kingstonu nějakou oficiální laboratoř? Rozumím. Hm - mám tu cosi k analýze. Když vám pošlu balík, budete tak laskav a postoupíte ho tomu chlapíkovi? Byl bych však nerad, kdyby se přitom vyskytlo moje jméno. Platí? Později vám to vysvětlím. Až dostanete výsledek, mohl byste mi poslat krátký telegram? Celý příští týden budu v Beau Desert při Morgan's Harbour. Budu vám však vděčen, když si i tohle necháte jen pro sebe. Mrzí mě, že jsem tak protivně tajnůstkářský, ale všechno vám vysvětlím při našem nejbližším setkání. Ostatně to sám pochopíte, až dostanete výsledek analýzy. A mimochodem - řekněte tomu člověku, aby s těmi vzorky zacházel opatrně. Nezapomeňte na to! Upozorněte ho, že je v nich víc, než může vidět pouhým okem. Tisíckrát děkuji, jsem šťasten, že jsem se s vámi dnes dopoledne seznámil. Nashledanou!"

Bond napsal na balík adresu, sešel dolů a svěřil ho taxikáři s tím, že ho má okamžitě doručit do paláce. Bylo šest hodin. Vrátil se do pokoje, osprchoval se, převlékl a objednal si svou první dnešní sklenku. Právě si ji chtěl vynést na balkón, když zazvonil telefon. Volal Quarrel.

"Všechno jsem zařídil, kapitáne."

"Všechno? To je báječné! I tu chatu?"

"Všechno je v pořádku." Quarrel to opakoval se zjevnou opatrností. "Sejdeme se podle dohody, kapitáne."

"Výborně," odpověděl Bond. Quarrelova výkonnost a smysl pro opatrnost na něho zapůsobily. Položil sluchátko telefonu a vyšel na balkón.

Slunce se chýlilo k západu. Na město a na přístav se valila vlna fialových stínů. Jen co se dotkne města, pomyslel si Bond, rozsvítí se lampy. Téměř vzápětí se jeho očekávání splnilo. Na obloze zaburácelo letadlo. Uviděl super-constellation, byla to stejná linka, kterou včera přicestoval. Bond pozoroval letadlo, jak se míhá nad mořem, potom se obrací a začíná klesat k Palisádovému letišti.

Co všechno se už stalo za čtyřicet hodin od okamžiku, kdy se s klapnutím otevřely dveře letadla a v jeho reproduktoru se ozvalo: "Přistáli jsme v Kingstonu na Jamajce. Prosíme cestující, aby neopouštěli svá místa dřív, než si letadlo prohlédne zdravotní kontrola. . ."

Má oznámit M-ovi, jak se změnila situace? Má podat zprávu guvernérovi? Bond si připomněl guvernéra - a hned se té myšlenky vzdal. Ale co s M? Že mu doktor No poslal otrávené ovoce? Vždyť ještě neví, zda je skutečně otrávené a zda mu je poslal sám doktor No. Bond měl svou šifru. Lehko mu mohl prostřednictvím ministerstva kolonií poslat depeši, ale v tu chvíli si představoval M-ovu tvář při jejím čtení. Viděl ho, jak tiskne tlačítko selektoru: "Náčelníku, 007 přiskočilo. Prý ho chtěl někdo nadmout otráveným banánem. Selhaly mu nervy. Byl v nemocnici trochu moc dlouho, raději ho odvoláme."

Bond se usmál, vstal a zazvonil, aby mu přinesli další sklenku. Zajisté, přesně tak by to asi nebylo. Ale přece. . . Ne, musí počkat, dokud toho nebude mít víc. Kdyby se ovšem něco přihodilo a on na to předem neupozornil, dostane se do maléru. Musí si tedy dát pozor, aby se mu nic nestalo.

Bond usrkával už druhou sklenku a přemýšlel o podrobnostech svého plánu. Pak vstal. Sešel dolů do přízemí, v poloprázdné jídelně povečeřel a zahloubal se do brožury "Západní Indie v kostce". Bylo devět hodin a začínal dřímat. Vrátil se do pokoje, sbalil si věci, aby byl ráno připraven, zavolal, aby ho o půl šesté telefonicky vzbudili, pak zabarikádoval dveře svého pokoje, zhasl a stáhl dřevěné žaluzie na oknech. Noc bude horká, dusná. Ale nemá jiné východisko. Svalil se nahý pod tenkou bavlněnou přikrývku, otočil se na levý bok a pravou rukou se dotýkal pod polštářem pistole walther PPK. Za pět minut spal.

Najednou se probudil a zjistil, že jsou tři hodiny. Určitě byly tři - hned u obličeje mu svítělkoval ciferník hodin. Ležel nehybně. V pokoji se nic ani nehnulo. Napjal sluch. Také venku bylo mrtvolné ticho. Kdesi v dálce zavyl pes. Vzápětí se k němu přidali ostatní psi, chvíli se ozývalo hysterické sborové vytí, ale utichlo tak neočekávaně, jak začalo. Znovu se kolem něho rozhostilo ticho. Mezi prkénky žaluzie se prodrál měsíc a vrhl do kouta těsně vedle jeho lůžka černobílé pruhy. Jako by ležel v kleci. Co ho probudilo? Bond se nepatrně vztýčil a chystal se vylézt z postele.

V tom znehybněl, jak jen může zmrtnět živý člověk.

Na pravém kotníku se mu cosi pohnulo. Už to vystupovalo vzhůru po holení. Bond cítil, jak se mu na nohou ztopoňují chloupky. Někjaký hmyz. A pořádný. Měřil dvanáct až patnáct centimetrů - byl jistě tak velký jako dlaň. Cítil, jak se jeho pokožky zlehka dotýká množství drobných nožiček. Co to může být?

Vtom Bond zaslechl zvuk, jaký si ještě nikdy neuvědomil - na polštáři mu zašelestily vlasy. Snažil se to pochopit. To je vyloučené! Slovem vyloučené! Ale jistě - vlasy se mu samy naježily. Cítil, jak mu hlavu mezi nimi ovívá chladný vzduch. Jaký div! Div divoucí! Až dosud si myslel, že je to jen ustálené přísloví. Ale proč? Co se s ním děje?

Živočich na jeho noze se už zase pohnul. A v té chvíli si Bond uvědomil, že se bojí, že ho přemáhá hrůza. Signály třetí nervové soustavy ho ještě dřív, než to oznámily mozku, seznámily se skutečností, že má na sobě stonožku.

Bond ležel jako přimrazený. Takovou tropickou stonožku viděl jednou v muzeu - v láhvi s lihem. Byla světle hnědá, placatá, měřila dvanáct až patnáct centimetrů - asi jako tato. Z ploché hlavy na obou stranách vyčnívala vykroužená jedovatá klepeta. Podle štítku na láhvi bylo kousnutí stonožky smrtelné, jestliže se jed dostane do tepny. Bond si v duchu zvědavě prohlédl hrbolatý mrtvý pancíř tvořící v láhvi - a znovu se upjal ke skutečnosti. Je to vlastně štír. V ničem si s ním nezádá.

Stonožka se už doplazila ke kolenu a zamířila vzhůru po stehně. Ať se stane co se stane, Bond se nesmí pohnout, ba dokonce se nesmí ani zachvět. Všechny jeho smysly se soustředily na dvě řady měkce narážejících nožiček, které už dosáhly slabiny. Bože můj, co přijde v příští chvíli? Bond zaťal zuby. Co když se tam stonožka bude chtít ohrát? Co když si vleze do měkké prohlubně? Vydrží to? A co když ho právě tam bude chtít kousnout? Už šmátrala nožičkami

mezi prvními chloupky. Svrbělo ho to. Na břichu se mu zachvěla pokožka. - Už - už se nemohl ovládnout - a v tom se živočich obrátil a zamířil vzhůru po žaludku. Nožičky se přisávaly stále těsněji, aby neskouzly. Už měl stonožku u srdce. Když ho kousne teď, určitě ho usmrtí. Stonožka ťapkala po řídkém ochlupení na Bondově pravé prsní bradavce, blížila se ke klíční kosti a pak se zastavila. Co teď?

Bond zíral, jak se plochá hlavička rozhlíží na všechny strany. Co hledá? Najde si mezi pokožkou a příkrývkou dost místa, aby vylezla? Má příkrývku alespoň o kousek zdvihnout a pomoci jí? Ne! Nikdy!

Zvíře se už dotklo krční žíly. Asi je tam přilákal silný tep. Bože - kdyby, teď mohl ovládnout svůj krevní oběh! K čertu! Bond se pokoušel se stonožkou nějak dorozumět. To přece nic není! Neboj se! Tep ti neublíží! Jen vylez na čerstvý vzduch!

Jako by ho slyšela, jako by mu rozuměla, vydrápala se mu po krku až na strnisko vousů na bradě. Usadila se při koutku úst a nesnesitelně ho svědila. Vylezla si na nos. Pocítil celou její váhu i délku a opatrně přivřel oči. Střídavě, vždy dva a dva páry nožiček se dotkly jeho pravého víčka. Když sleze z oka, měl by využít příležitost a setřást ji ze sebe - beztak jí na zapocené pleti nožičky kloužou. Proboha - to ne! Sevření nožiček je zřejmě nekonečné. A strach ho neopouští.

S neuvěřitelnou promyšleností se obrovská stonožka pohybovala po jeho čele. Zastavila se u kořínků vlasů. K čertu! Co udělá teď? Bond cítil, jak mu přímo očíhává pleť. Pije! Pije kapky jeho slaného potu! Byl si tím jist.

V dlouhých dalších minutách se sotva pohnula. Bond vysílený napětím propadal mdlobám. Celé tělo se mu chvillemi rozechvívá. Už se něco stane. Strachem se mu rozklepou zuby jako v horečce. Dokáže se ještě ovládnout? Ležel a čekal: zároveň slabounce dýchal pootevřenými chroptícími ústy.

Stonožka se znovu pohnula. Vlezla do jeho hustých vlasů. Cítil, jak si je při jejích koříních odhrnuje, jak si klestí cestu.

Co když se jí tam zalíbí? Neusadí se mu ve vlasech? Jak vlastně stonožky spí? Zkroucené nebo natažené? Ještě z dětství si pamatoval, že když se člověk dotkne malých stonožek, které nejčastěji vylézají z výlevky prázdné vany, hned se tyto stonožky zkroutí. Stonožka zatím dolezla až k místu, kde se hlava opírá o polštář. Vyškrabe se na něho, nebo zůstane v teplé houštině vlasů? Zastavila se. Proč! PROČ?!

Bond už nebyl schopen ovládnout své nervy.

V tom se pohnula. Pomaloučku vylezla z vlasů na polštář.

Na ten okamžik Bond čekal. Slyšel, jak řady nožiček tichounce škrabají po damašku. Připomínalo mu to slabounké škrábání nehtů.

S lomozem, který doslova otrásl místností, se Bondovo tělo schoulilo jako před skokem, vyletělo z postele a vrhlo se na zem.

Vzápětí vstal, udělal pár kroků ke dveřím a rozsvítil. Uvědomil si, že se bezděčně celý třese. Odpotácel se zpět k lůžku.

Stonožka se už doplazila k okraji polštáře. Instinktivně chtěl strhnout polštář na zem, ale ovládl se a čekal, až se mu uklidní nervy. Pak potichu, rozvážně uchopil polštář za jeden z rohů, přešel doprostřed místnosti a opatrně ho pustil na zem. Stonožka vylezla a rychle se plazila po rohožce, kterou tu byla pokryta celá podlaha. Ale to už bylo Bondovi jedno. Rozhlížel se, čím by ji zabil. Pomalu přešel k posteli, zdvihl svůj střevíc a vrátil se. Nebezpečí pominulo. Jeho mozek už se zabýval jen tím, jak se mu vlastně stonožka dostala do postele. A přitom se ohnal střevícem a ledabyly, téměř nedbale jím praštil. Uslyšel, jak tvrdý pancíř stonožky zachrupal.

Pak zdvihl střevíc.

Stonožka se v agonii kroutila z boku na bok - dvanácticentimetrová, šedohnědá, mihotavá smrt. Znovu ji udeřil.

Rozplácla se v žlutavou masu. Bond upustil střevíc, rychle odběhl do koupelny a prudce zvracel.

7. Noční plavba

"Poslyšte, Quarrel - Bond předjížděl autobus, který měl nad předním sklem nápis "Hnědý bombardér". Autobus hrkotal dolů z kopce ke Kingstonu a jeho řidič, jakoby chtěl uplatnit svoji osobnost, zuřivě troubil trojhlasné akordy - "co víte o stonožkách?"

"O stonožkách, kapitáne?" Quarrel se nechápavě zašklebil, ale Bond se tvářil bezstarostně. "Na Jamajce máme i některé potvory, osmi-, dvanácti-, patnácticentimetrové. Mohou i usmrtit. Většinou žijí ve starých kingstonských domech. Mají rády plesnivinu. Vylézají zvláště v noci. Ale proč, kapitáne? Ste nějakou viděl?"

Bond se vyhnul přímé odpovědi. Quarrelovi neřekl ani o ovoci. Quarrel byl tvrdý chlap, ale nač rozsévat semeno strachu? "Je možné najít stonožku i v moderním domě? Ve střevici, v zásuvce nebo v posteli?"

"Tam ne." Quarrel to řekl rozhodně. "Ledaže by ji tam někdo záměrně narafičil. Ty potvory nejraději zalézají do děr a do škvír ve zdivu. Čistotu nemohou ani cítit. Nejraději žijí ve svinstvu. Můžete je najít ve křoví, pod padlými kmeny, pod kameny. Ale na světle ani nápad."

"Rozumím." Bond raději změnil téma. "Ti dva chlapi se sunbeamem vyrazili v pořádku?"

"Se ví, kapitáne. Mají z té práce úžasnou radost. A vyhlíželi nachlup jako my dva, kapitáne." Quarrel se zachechtal. Pak se však podíval na Bonda a pokračoval váhavě: "Jen se bojím, že nebyli dost nóbl, kapitáne. Mohl jsem splášit jen to, co se dalo. Za mne jednoho žebráka - a za vás, kapitáne, jednoho chudého bělocha z Betsyna podniku, kterému z očí nekouká nic dobrého."

"Kdo je ten Betsy?"

"To není on, ale ona. A patří jí ten nejzavšivenější hotel ve městě, kapitáne." Quarrel si odplivl oknem, aby svým slovům dodal ještě větší pádnost. "Ten běloch jí dělá účetního."

Bond se zasmál. "Jen aby uměl řídit vůz. Doufám, že se do Montega dostanou bez problémů."

"Jen se nebojte," Quarrel nechápal, kam Bond míří. "Říkal jsem jim, kdyby nedojeli do cíle, oznámím policii krádež auta."

Projížděli sedlem Kamenného vrchu, kde Junction Road začíná klesat padesáti ostrými zatačkami k severnímu pobřeží. Bond zařadil na malém Austinu A-30 druhou rychlost a sjížděl jen s vypnutým otvorem. Nad štítý Modrého návrší vycházelo slunce a zaprášenými zlatými paprsky probodávalo údolí. Jen tu a tam potkali člověka - uviděli náhodného chodce, který se plahočil ke svému krkolomnému malému hospodářství na úbočí, v pravé ruce se mu kývala metrová ocelová sekera a v levé držel ohryzanou cukrovou homoli. Uviděli ženu, která se vlekla na trh se zakrytým košem plným ovoce či zeleniny; střevice si nesla na hlavě a jistě si je obuje, až když se přiblíží k vesnici. Projížděli divokou, ale přitom klidnou scénérií, na niž se za posledních dvě stě let s výjimkou povrchu silnice sotva něco změnilo. Bond téměř cítil pach oslích připeřezí, na jejich hřbetech by byl roku 1750 cestoval z Port Royal na návštěvu posádky v Morgan's Harbour.

Quarrel však přerušil jeho myšlenky. "Kapitáne," řekl s omluvou, "promiňte, ale řekněte mi konečně, co máte za lubem? Lámu si nad tím hlavu, ale nějak si s tím nevím rady."

"Nejsem na tom o nic líp, Quarreli." Bond zařadil nejvyšší rychlost a hnál auto chladnými a přitom nádhernými průseky Castleton Gardens. "Už jsem vám říkal, že jsem tu kvůli zmizení Strangwayse a jeho sekretářky. Téměř každý si myslí, že spolu utekli. Ale já se domnívám, že je zavraždili."

"Myslíte?" řekl Quarrel lhostejně. "Ale kdo je - podle vás - zabil?"

"Nezbývá mi, než se teď přidat na vaši stranu. Udělal to podle všeho doktor No, ten Číňan z Crab Key. Strangways mu viděl do karet nachytal ho na něco v souvislosti s tou ptačí rezervací. Doktor No trpí jakousi mánií, uzavírá se před celým světem. Sám jste mi to přece říkal. Nezastaví se - tuším - před ničím, když má zadržet člověka, který se mu škrabe přes plot. Jenomže - s tím doktorem No je to jen moje domněnka. Za posledních čtyřiaadvacet hodin se přihodilo několik divných věcí. Proto jsem poslal sunbeam do Montega - chci je svést na falešnou stopu. A proto se také na několik dní ukryjeme v Beau Desert."

"A pak, kapitáne?"

"Především mne zase musíte dostat do formy - tak jako posledně. Vzpomínáte si?"

"Se ví, kapitáne. Dám vám pořádně do těla."

"A pak bychom se mohli vypravit třeba na Crab Key."

Quarrel hvízdal. Dlouze, trvale, ale pak hvízd klesl do nízkého tónu.

"Jen bychom to tam oťukali. Nemusíme se ani přiblížit k té části ostrova, kde žije doktor No. Chci si prohlédnout tu ptačí rezervaci, vidět na vlastní oči, co se stalo s táborem dozorců. Když něco zjistíme, vrátíme se a vstoupíme na ostrov hlavní branou - v doprovodu armády. Začneme oficiálně vyšetřovat. Ale dokud nemáme v rukou nějaký důkaz, nemůžeme se hnout. Co vy na to?"

Quarrel si vyhrabal z kapsy cigaretu a hlučně si ji zapálil. Vyfoukl nosem obláček dýmu a díval se, jak uniká oknem.

"Myslím si, kapitáne, že lžt na ten ostrov je vyložené šílenství." Quarrel zmlkl. Nedostal na svá slova odpověď, ba ani sebemenší poznámku. Kradmo se ohlédl na Bondův klidný profil a tiše, rozpačitě dodal: "Jen jednu věc, kapitáne. Tam na Kajmanských ostrovech mám příbuzné. Neměl bych dřív, než vyplujeme, uzavřít životní pojistku?"

Bond se přívětivě podíval na robustní hnědou tvář. Mezi očima se jí rýsovala hluboká vráska. "Jistě Quarreli. Zítřka to zařídím v Port Maria. Uzavřeme ji na vysokou částku, řekněme na pět tisíc liber. A teď - jak bychom se tam měli přelapít? Na kanoi?"

"Se ví, kapitáne." Quarrelův hlas byl váhavý. "Budeme potřebovat klidné moře a slabý vítr. Až vyplujeme, musí vanout ze severovýchodu. A temnou noc - právě teď začínají. Koncem týdne už začne vylézat měsíc. Kde chcete přistát, kapitáne?"

"Na jižním pobřeží, blízko ústí řeky. Pak budeme stoupat nahoru podle řeky až k jezeru. Nejspíš tam někde najdeme tábor dozorců. Tam měli přístup k pitné vodě a tam se také lehce dostali k moři, když si chtěli ulovit pár ryb."

Quarrel se až zalykal nadšením. "Jak dlouho tam zůstaneme? Přece si nemůžeme vzít s sebou celý vagón žranice. Chléb, sýr, solené vepřové, všechno - jen ne tabák, nemůžeme riskovat oheň a dým. Ten kraj je velmi nevlidný, kapitáne. Močály. . ."

"Počítejme se třemi dny," doplňoval své instrukce Bond. "Může nás zaskočit počasí. A jednu nebo dvě noci se ani nehne. Potřebujeme navíc dva dobré lovecké nože a já si vezmu i pistoli. Člověk nikdy neví."

"Se ví, že neví," - řekl Quarrel důrazně. Pak zamyšleně zmlkl a nepromluvil, dokud se nedostali do Port Maria.

Projeli městečkem a kolem mysu se blížili k Morgan's Harbour. Přesně, jak to Bondovi utkvělo v paměti - z klidného zálivu se zdvíhala cukrová homole Ostrova překvapení, u velké hromady prázdných lastur kotvily kanoé. Příboj už zase dunivě narážel na útes, který se tenkrát stal téměř jejich hrobem. V Bondově hlavě vířily vzpomínky, když zabočil autem na polní cestu a uháněl mezi třtinovými poli, uprostřed nichž se zdvíhaly trosky starého panského sídla plantáže Beau Desert.

Zastavili se před branou, kterou se vstupovalo k bungalovu. Quarrel vystoupil, otevřel ji a Bond zaparkoval auto na dvoře za bílou přízemní budovou. Pak pěšky obešel dům a po trávníku sešel až k moři. Ano, tady to je, hluboká tichá voda - podmořská pěšina, kterou se dostal na Ostrov překvapení. Několikrát se mu vracela ve snu. Stál, hleděl na vodu a myslel na Solitaire, děvče, které vytáhl z moře otrhané a krvácející. Přes tento trávník ji donesl do domu. Co se s ní stalo? Kde je teď? Bond se prudce obrátil, aby od sebe odehnal přízraky, a bez otálení vešel do domu.

Bylo půl deváté. Vybalil si svoje propriety, převlékl se do sandálů a krátkých kalhot. A už cítil lahodnou vůni kávy a opékající se slaniny. Snídani - a Bond si sestavoval denní rozvrh: vstane o sedmé, zaplave si tak půl kilometru, nasnídá se, hodinu se bude opalovat, zaběhne si půldruhého kilometru, znovu si zaplave, naobědvá se, pospí si, bude se opalovat; zaplave si půldruhého kilometru, pak se rozpálí v horké koupeli, dostane masáž, pak večer. V devět si lehne. A hned po snídani začal tento rozvrh plnit.

Jednotvárnost tohoto týdne narušila jen krátká zpráva v Daily Gleaneru a telegram od Pleydell-Smithe. V Gleaneru se

oznamovalo, že na Devil's Racecourse, serpentinovém úseku mezi Spanish Town a Ochos Rio na silnici Kingston-Montego, došlo k nešťastné havárii auta sunbeam talbot H-2473. Do sunbeamu narazilo v zatáčce nákladní auto, jehož šofér z místa nehody utekl a nyní po něm pátrá policie. Vozidla vyletěla ze silnice a zřítla se do strže. Oba cestující v sunbeamu, Ben Gibbons z Harbours Street a Josiah Swith, t. č. bez adresy, zahynuli. Pan Bond, britský turista, který měl auto pronajaté, se vyzývá, aby se přihlásil na nejbližší policejní stanici.

Bond noviny spálil. Nechtěl Quarrela znepokojovat.

A hned následujícího dne přišel telegram od Pleydell-Smithe. Stálo v něm:

KAZDY PREDMET OBSAHOVAL KONSKOU DAVKU KYANIDU STOP KUPUJTE V JINEM OBCHODE STOP
MNOHO STISTI
SMITH

Bond spálil i telegram.

Quarrel pronajal kanoi a tři dny se v ní učili jezdit. Byla to těžkopádná bárka, vydlabaná z obrovského topolového kmene. Měla dvě úzká sedadla, dvě těžká pádla a malou plachtu ze špinavého plátna, vpředu i vzadu byla zaoblena. Snad právě proto se Quarrelovi líbila.

"Sedm-osm hodin, kapitáne," počítal nahlas. "Pak stáhneme plachty a budeme pádlovat. Tak poskytneme radaru minimální cíl."

Počasí bylo příznivé, jako na objednávku. Také předpověď z kingstonského rozhlasu byla uspokojivá, ba dokonce povzbudivá. Noci byly temné jako v hlubokém lese.

Nakoupili si zásoby jídla. Bond si navlékl laciné černé plátěné texasky, tmavomodrou košili a na nohy si obul řemenové sandály.

Nadešel poslední večer. Bond se už těšil, že se konečně vydají na cestu. Jen jednou opustil vlastní výcvikový tábor - když šel nakoupit a uzavřít Quarrelovu pojistku - a už se třásl na příští hodiny jako závodní kůň ve stáji. Nadcházející dobrodružství ho vzrušovalo. Slibovalo všechno, co k pořádnému dobrodružství patří - fyzické vypětí, tajemství, nesmiřitelný nepřítel. Měl dobrého společníka. Bojoval za spravedlivou věc. Jakého zadostiučinění se dočká, až bude M-ovi vyprávět o své dovolené na slunci Jamajky! Stále ještě ho M-ovo chování dopalovalo. Bond neměl rád, když ho někdo rozmazloval jako malé dítě.

Slunce ve své zářivé nádheře klesalo k západu.

Bond vešel do své ložnice a vytáhl obě nové pistole. Ani s jednou z nich se ještě nesžil tak jako kdysi s berettou, která byla jeho prodlouženou pravicí - ale už věděl, že dostal dobré zbraně. Kterou si má vzít? Bral je do rukou jednu po druhé, potěškával je. Snad tu těžší, smith-wessona. Když na Crab Key dojde k nějaké přestřelce, nebo na boj zblízka.

Pro každý případ bude dobré mít s sebou účinnou dalekonosnou zbraň. Neforemný zavalitý revolver nesl v porovnání s waltherem o dvacet metrů dále. Bond si připevnil pouzdro na opasek a spustil do něho pistoli. Do kapsy si ukrýl dvacet rezervních zásobníků. Není snad zbytečně úzkostlivý, když si bere na cestu, která mohla být obyčejným výletem do tropů, tolik železa?

Bond přešel k chladničce, vzal z ní půllitrovou láhev Canadian Club Blended Rye, trochu ledu a sodu, vydal se do zahrady, sedl si a díval se, jak dohasíná poslední plamének světla.

Za domem se už plazily stíny, přeskočily trávník a zahalily ho. Ve vrcholcích palm tiše zašelestil smrtonosný vítr, který v noci duje ze středu ostrova. Vlkův zakuňkaly žáby. Bůhví odkud se vynořily svatojánské mušky, ta »světýlka«, jak je nazýval Quarrel, a začaly vysílat svou sexuální obrazovku. Na okamžik však Bondovo srdce přepadla melancholie tropického soumraku. Zdvihl si před oči láhev a podíval se na ni. Vypil ji už téměř čtvrtinu - ale nalil si do sklenky další velkou dávku a přidal kostku ledu.

Proč pije? Kvůli těm padesáti kilometrům temného moře, které musí dnes večer přeplovat? Kvůli tomu, že se ubírá do neznáma? Nebo kvůli doktorovi No?

Přišel za ním Quarrel: "Je na čase, kapitáne."

Bond dopil sklenku a šel za Kajmančanem ke kanoi. Tiše se kolébala na vodě, čelem zabořená do písku. Quarrel skočil na záď a Bond si vlezl mezi přední sedadlo a čelo. Za zády měl krátký stožár, kolem kterého byla stočena plachta. Bond zdvihl pádlo, odrazil loďku od břehu - a pomalu se obrátili, zamířili k pěnivým vlnám, neboť jedině po nich se mohli dostat nad útes. Pádlovali lehce, soustředěně a při každém pohybu obraceli pádla v rukou, aby jim voda nekladla zbytečný odpor. Na před jim narážely malé vlnky. To byl jediný šum - jinak pluli málem nehlučně. Byla hustá tma. Nikdo je nemohl vidět. Už se vzdálili od pevniny a před nimi se otvíralo širé moře.

Jedinou Bondovou povinností bylo pádlovat. Quarrel také ještě kormidloval. Nad útesem se srážely protichůdné proudy do vírů, vzdouvající se moře obnažovalo zubaté skály a korálové stromy připomínají tesáky. Jak se těžké plavidlo nadhazovalo, Bond poznával sílu Quarrelových záběrů. Bondovo pádlo neustále naráželo na skály a jednou se dokonce musel zachytit okraje loďky, když najela na skrytý korálový výběžek a prudce po něm sklouzla. Konečné se dostali až za útes: pod vodou už byly jen indigové pískové skvrny a okolo nich hustá olejovitá tmavá voda.

"Máme to za sebou, kapitáne," řekl potichu Quarrel. Bond odložil pádlo, spustil se o něco níž a opřel se o sedadlo. Zaslechl, jak Quarrelovy nehty škrábou o rozbalenou plachtu a pak se ozvalo prudké zaplesknutí, jak se do plachty opřel vítr. Kanoie se vyrovnala a rozjela. Pomalu nabývala rychlosti. Čelo loďky sípavě rozráželo vodu. Bondovi náhle vstříkl do tváře celý sloup kapek. Vítr, který je hnál kupředu, byl chladný, brzy jim bude zima. Bond si přitiskl kolena k čelu a objal je rukama. Dřevo loďky se mu zarývalo do zad. Uvědomil si, že má před sebou pekelně dlouhou a pekelně nepohodlnou noc.

V její temnotě rozeznával jen vzdálený horizont: pak se však černý opál rozplynul a rozzářily se hvězdy: nejdřív jen tu a

tam a pak se jich vyrojilo tolik, že splývaly do stříbrivého koberce. Nad hlavou měli Mléčnou dráhu. Kolik je v ní hvězd? Bond spočítal asi pětcentimetrový úsek a už jich bylo víc než stovka. V jejich svitu se moře zdálo být světlešedou silnicí; pak se Mléčná dráha obloukovitě překlenula nad stožárem směrem k černé siluetě Jamajky. Bond se ohlédl za sebe. Za shrbenou Quarrelovou postavou se v dálce třepotal roj světél Portu Maria. Už byli několik kilometrů na širém moři a brzy budou mít za sebou desetinu cesty, pak čtvrtinu, polovinu. . . to bude okolo půlnoci, až vystřídá Quarrela. Bond si vzdychl, složil hlavu na kolena a přivřel oči.

Jistě usnul, neboť ho najednou probudil klepot pádla. Zdvihl ruku na znamení toho, že slyší a podíval se na světélkující ciferník svých hodinek. Bylo čtvrt na jednu. Natáhl si nohy, obrátil se, protáhl se jak široký tak dlouhý a přelézal přes sedadlo na zád'.

"Promiňte, Quarrel, " hlas mu zněl tak trochu divně, " už dávno jste měl se mnou zatřást. "

" To nic, kapitáne, " odpověděl mu Quarrel šedivým zábleskem zubů. " Alespoň jste si trochu zdřímł. "

Opatrně se protáhli vedle sebe, Bond si sedl na zád' a chopil se pádla. Plachtu zajišťoval ohnutý hřebík. Třepetala se, Bond udržoval kanoi ve větru a orientoval se podle Polárky, blikající přímo nad Quarrelovou skloněnou hlavou.

Alespoň se na chvíli rozptýlí. Alespoň má co dělat.

Noc se nezměnila, jen malíčko ztmavěla a zdála se prázdnější. I tep spícího moře jako by se zpomalil. Vzdouvalo se teď v delších intervalech, prohlubně mezi jednotlivými vlnami byly hlubší. Plavili se nad jakousi fosforeskující ploškou, a když Bond zdvihl pádlo, kapající voda svítila jako drahokam. Jaká jistota naplňuje člověka, když se šine nocí v takové směšně zranitelné loďce. Jak přítulné a klidné dovede být moře! Před loďkou narušil hladinu houf létajících ryb a roztříštil se o ni jako šrapnel. Některé ryby se chvíli držely vedle loďky a letěly až dvacet metrů, než se ponořily do pěnící vody. Snad je pronásleduje některá větší ryba, možná také, že za rybu pokládají samotnou kanoi, nebo si jen tak hrají. Bonda náhle napadla myšlenka na svět hluboko pod loďkou, na velké ryby, žraloky, barracudy, tarpony, mečouny, kteří pozvolna křížují hlubiny, na houfy tresek, makrel, a na fosforeskující měkkýše, pohybující se v šedi nedostupných hloubek, na patnáctimetrové sěpie s třicetcentimetrovými bulvami, podmořské zepelíny, poslední skutečné mořské obludy, jejichž velikost člověk pozná jen podle zbytků nalezených v útrokách velryb. Co by se stalo, kdyby loďku zachytila vlna, a loďka se převrátila? Jak dlouho by vydrželi? Bond se musel věnovat kormidlování, a tuto myšlenku raději zaplašil.

Už je jedna hodina, dvě, tři, čtyři. Quarrel se probudil a potichu zavolal na Bonda: " Cítím zemi, kapitáne. " Tma před nimi stále houstla. Nevysoký, mlhavý obrys mraků zvolna získával tvar obrovského plovoucího potkana. Za ním se vynořil bledý měsíc - a několik kilometrů před nimi se už zřetelně rýsoval ostrov. A již zaslechli vzdálené hučení příboje.

Znovu si vyměnili místa. Quarrel spustil plachtu a začali pádlovat. Nejméně půldruhého kilometru je ještě budou skrývat vlny. Ani radar je od nich nerozezná. Musí však přidat na tempo, neboť se zanedlouho rozední.

Už i Bond cítil pevninu. Nevynikala žádnou osobitou vůní. Ale po dlouhých hodinách na širém moři si ji čich přece jen uvědomoval. Bond rozeznával bílý okraj příboje. Moře se už nevzdouvalo, vlny přicházely nepravidelněji. " Už tam budeme, kapitáne, " povzbudil ho Quarrel a Bond, jemuž stékal pot i po bradě, zabíral stále hlouběji a rychleji. Pane bože, to je dřina! Dřevěná loďka poháněna větrem letěla jako okřídlený kuň - a najednou ztratila tempo: připadalo mu, že stojí na místě. O příď loďky se rozrážely jen drobné vlnky. Bonda pálila ramena jako oheň. Koleno, o něž se opíral, začínalo modrat. Křečovitě svíral rukama neforemný krk pádla, které bylo těžké jako z olova.

Bylo to neuvěřitelné, ale už zase je obklopoval útes. Hluboko pod loďkou prosvítaly pruhy písku. Hukot příboje zesílil. Šinuli se podél útesu a hledali otvor, kterým by pronikli dál. Sotva sto metrů od nich se uvnitř útesu třepotala voda proudící z pobřeží. Deká! Mapa tedy nelhala. Před nimi se roztříštila celá hora vln. V útesu se zjevil průchod, jehož černé olejovité vody omývaly skryté korály. Příď kánoe se obrátila, loďka zamířila do průchodu. Voda zasípěla, cosi několikrát zaskřípalo, a už byli v útesu: loďka se pomalu plavila po hladkém zrcadle ke břehu.

Quarrel ji kormidloval k zátocce, jih vytvářel skalní výběžek. Bondovi však nešlo do hlavy, proč se břeh v měkkém měsíčním světle nebělá. Pochopil to až v okamžiku, když dorazili ke břehu a sám se znaveně drápal ven z loďky. Břeh byl černý. Písek byl měkký, ustupoval pod nohama: jistě vznikl v průběhu staletí ze sopečných vyvřelin. Bondovy bosé nohy na něm vyhlížely jako krabi.

Pracovali chvatně. Quarrel vytáhl z loďky tři nedlouhé bambusové válečky a rozložil je po břehu. Potom loďku nazdvihl na první z nich a už ji po válečkách táhli kupředu. Hlemýžďím tempem se tak posunovala stále od moře. A nakonec se ocitla mezi skalami, travou a nízkým křovím. Tady loďku zakryli chaluhami a kousky vyplaveného dřeva. Pak Quarrel ořezal větvičky z jednoho keře, znovu se spolu vrátili po stejné cestě a větvičkami zahlazovali po sobě stopy.

Ještě byla tma, ale šedavě šero na východě už získávalo perlovou barvu. Bylo pět hodin. Vyměnili si spolu sotva pár slov a oba si potvrdili, že jsou nesmírně unaveni. Přesto však Quarrel vystupoval mezi skály na vyvýšeninu a Bond vyhluboval do jemného suchého písku pod hustým křovím jámu. V okolí jeho lůžka proměnovalo několik samotářských krabů. Posbíral je a odhodil. A pak už si bez ohledu na to, zda svým pachem a teplem nepřivábí jinou havěť nebo hmyz, natáhl tělo do písku a hlavu si podložil rukama.

Ihned usnul.

8. Elegantní Venuše

Bond se líně probouzel. Dotyk písku mu připomněl, kde vlastně leží. Podíval se na hodinky. Bylo deset. Slunce už pálilo skrze okrouhlé husté listí. Na písčíně před ním se mihl jakýsi větší stín. Quarrel? Bond zdvihl hlavu a podíval se spleti listí a trávy, která ho kryla směrem k pobřeží. Znehybněl. Srdce se mu zastavilo a potom se roztlouklo tak prudce, že musel zhluboka dýchat, aby je uklidnil. Jak se tak díval přes travnatá stébla, div, že mu oči nevylezly z důlků.

Viděl záda svlečené dívky. Nebyla úplně nahá. Okolo pasu měla široký kožený opasek, na pravém boku loveckou dýku v kožené pochvě. Díky opasku působila její nahota výjimečně eroticky. Stála u moře, sotva pět kroků od něho, a prohlížela si jakýsi předmět: držela ho v ruce. Zaujímal ji klasicky uvolněnou polohu nahé ženy, váha těla na pravé noze, levé koleno pokrčeno a nepatrně obráceno dovnitř, hlava mírně nakloněna.

Jaká nádherná záda! Pokožka připomínala bílou kávu, byla hladká jak nejemnější satén. Nepatrně ohnutá páteř se jí hluboko zařezávala, což nasvědčovalo tomu, že má svaly, jaké se obvykle u žen nevyskytují. A i místa na konci zad svou pevností a zaobleností byla téměř chlapecká. Nohy měla rovné, půvabné. Malinko nadzvihnutá levá pata neodhalovala na chodidlech ani růžovou skvrnku. Dívka tedy nepatřila mezi barevné.

Vlasy měla popelavě plavé, přistřižené až k ramenům, takže přes rameno i do okrouhlých tváří jí visela hustá mokrá přadena. Na čele se jí leskla zelená potápěčská maska; vlasy měla převázané zelenou gumovou páskou.

Celý obraz, prázdné prostředí, zelenomodré moře, nahá dívka s prameny plavých vlasů - to Bondovi cosi připomínalo. Zkoumal vlastní paměť. Ano - přesně tak - jako by se zezadu díval na Botticelliho Venuši.

Jak se sem tato dívka dostala? Co tu dělá? Bond se rozhlédl po pobřeží. Teď viděl, že břeh není černý, ale čokoládově hnědý. Vpravo dohlédl až k ústí řeky, které se rozprostíralo asi pět set metrů odtud. Pobřeží bylo pusté, nevýrazné, poházené malými narůžovělými předměty. Usoudil, že jsou to jakési mušle, které se na tmavohnědém podkladě výrazně vyjímají. Podíval se vlevo, až tam, kde se ve dvacetimetrové vzdálenosti zdvíhaly skály nevelkého mysu. Ano, ano - v písku byla brázda; široká jeden nebo dva kroky, vyhloubená loďkou. Musela to být lehounká loď, jinak by ji dívka mezi skály neodtáhla sama. Anebo - byla tu ještě s někým? Jenomže ze skal k moři vedly jen jedny stopy a podobně i z moře po břehu až k místu, kde teď dívka stála. Žila na tomto ostrově, anebo se sem této noci, stejně jako oni, připravila z Jamajky? Na dívku by to byl husarský kousek. Ale ať už je to jak chce, co tu propána dělá?

Jako v odpověď hodila dívka pravou rukou a roztrousila vedle sebe do písku hrst mušliček. Byly fialově růžové.

Bondovi se zdálo, že jsou tytéž, jakých si všiml na břehu. Dívka přemístila vlastní pohled na levou ruku a tiše si začala pohvizdovat. Z melodie jakoby vyzařoval pocit vítězství. Hvízdala si MARION, kalypso, které se líbilo všude, i za hranicemi Jamajky. Patřilo dokonce mezi Bondovy oblíbené písně!

Ve dne, v noci Marion
sedí k břehu přikována. . .

Dívka najednou utichla, protáhla se a naplno zívla. Bond se usmál. Navlhl si rty a zazpíval refrén:

Z očí se jí moře valí,
po něm lodi odplouvají. . .

Dívčiny ruce klesly na prsa. Na zádech naskočily svaly. Napjala sluch; její mírně na stranu nakloněnou hlavu skrývaly husté vlasy. Váhavě opět zahvízdala. Ale její tón byl rozechvělý a brzy zanikl. Když se Bond nazdvihl, dívka se obrátila. Ani si nezakryla tělo dvěma klasickými gesty. Jedna její ruka sice klesla dolů, ale druhá místo toho, aby zakryla prsa - vyletěla k tváři a celou ji zakryla. Nad hřbetem dlaně trčely jen oči, rozšířené strachem. "Kdo je tu?" Slova vyrazila vylekaným šeptem.

Bond se už prodíral křovím. Zůstal při kraji travnaté plochy. Otevřené ruce spustil podél těla; chtěl tím dát najevo, že je má prázdné. Povzbudivě se na dívku usmál. "To jsem já. Další vetřelec. Nebojte se."

Dívka odtáhla ruku z tváře a přiblížila ji dlaní k dýce za opaskem. Bond pozoroval, jak se její prsty stahují okolo rukověti. Vzápětí se jí podíval do tváře. Až teď však pochopil, proč se její ruka instinktivně vymrštila ke tváři. Ta tvář byla nádherná. A nad ní široce otevřené modré oči. Měla široká ústa, a když si přestala nervózně hrýzt rty, dokonce i okrouhlá. V tváři měla vážnost, z čelisti zírala rozhodnost - takovou tvář mívají jen děvčata, která dovedou vyváznout z každé situace. Ale teď nevyvázne, pomyslel si Bond. Protože měla nos zlomený, rozplácly jako boxer. Bond byl silně rozčilen a pobouřen nad tím, co se přihodilo té nesmírně krásné tváři. Není divu, že se dívka styděla za nos a ne za nádherná pevná prsa, která teď trčela proti němu bez nejmenšího studu.

Dívka si ho nenasytně prohlížela. "Kdo jste? Co tu děláte?" Z její intonace nepatrně zazníval jamajský přízvuk. Její hlas byl rázný, energický, zřejmě zvyklý na to, že ho každý poslechl.

"Jsem Angličan. Zajímám se o ptactvo."

"Ale jděte," zapochybovala. Ruka dosud svírala rukověť dýky. "Jak dlouho jste se na mě díval? A jak jste se sem dostal?"

"Díval jsem se deset minut. Ale už ani otázku, dokud mi nepovíte, kdo jste vy?"

"Nejsem žádný zázrak. Přišla jsem z Jamajky. Sbíráím tu mušle."

"Připluli jsme na kanoi. A vy?"

"Také. Kde máte svou loď?"

"Jsem tu s přítelem. Ukryli jsme ji do křoví."

"Není tu ani stopy, že byste ji byli tahali po břehu."

"Byli jsme opatrní. Zahladili jsme je. Ne jako vy." Bond ukázal ke skále. "Měla jste se s tím ještě trochu potrápit. Plula jste s napjatou plachtou? Až k útesu?"

"Jistě. Proč bych plula bez plachty? Vždycky ji používám."

"Pak jistě vědí, že jste tady. Mají radar."

"Ještě ani jednou mne nechytily." Dívka pustila svou dýku. Zdvihla ruku, stáhla si potápěčskou masku a hrála si s ní.

Jako by byla přesvědčena, že je Bondovi rovnocenným partnerem. Pak se však už méně energicky zeptala: "Jak se

jmenujete?"

"Bond. James Bond. A vy?"

Zamyslela se.

"Riderová".

"A křestním jménem?"

"Zlata".

Bond se usmál.

"Co je na tom směšného?"

"Nic. Zlata Riderová. Máte hezké jméno."

Napětí povolilo. "Každý mi říká Zlato."

"Jsem rád, že vás poznávám."

Tato prozaická fráze jako by jí připomněla její nahotu. Promluvila nejistě: "Musím se obléci." Podívala se na mušle, roztroušené pod nohama. Už už je chtěla sesbírat, ale jako by si uvědomila, že by ji ten pohyb odhalil ještě víc. Řekla příkře: "Nedotýkejte se toho, dokud se nevrátím."

Bond se její dětinské žádosti usmál: "Nebojte se, dám na ně pozor."

Dívka se na něho pochybovačně podívala, ale pak se obrátila a rychle zamířila ke skalám, za nimiž zmizela.

Bond udělal několik kroků, sehnul se a zdvihl jednu mušličku. Byla živá, obě její půlky byly pevně srostlé. Podle všeho to byla jakási odrůda srdcovky, purpurově růžová s hlubokými rýhami. Z místa, kde se spojovaly obě její poloviny, trčelo podle mušle asi půl tuctu tenoučkých cancourků. Bond na mušli neshledal nic zvláštního. Opatrně ji položil mezi ostatní.

Nespouštěl však z nich oči; přemýšlel. Opravdu je sbírá? Všechno tomu nasvědčuje. Ale jaké riziko kvůli nim podstupuje - přinejmenším cestu v kanoi sem a pak zase zpátky. A podle všeho si dobře uvědomuje, že tu na ni číhá nebezpečí. "Ještě ani jednou mě nechytily." Jaká neobyčejná žena! Bonda se zmocnil hřejivý pocit u srdce, všechny smysly mu vzplanuly. Stávalo se mu to dost často při styku s lidmi, kteří byli nějakým způsobem označeni - téměř zapomněl na její zlomený nos. Jaksi se mu vytratil, viděl jen její oči, ústa a podivně krásné tělo. Dívčin panovačný postoj a útočnost ho vzrušovaly. Jak energicky sáhla na dýku, když se chtěla bránit! Připomínala živočicha, který se bojí o svá mláďata. Odkud je? Kdo jsou její rodiče? Jako by se o ni nikdo nestaral. Byla jako toulavá kočka. Kdo to je? Bond zaslechl šum jejich kroků. Otočil hlavu. Už na sebe navlékla alespoň něco - vybledlou hnědou košili s roztrhanými rukávy a děravou hnědou sukni, kterou přidržoval kožený opasek s dýkou. Přes jedno rameno měla pověšenou plátěnou brašnu. Připomínala herce převlečeného za Pátka.

Přišla k němu a náhle klesla na kolena. Sbírala živé mušle a vkládala je do brašny.

"Ty mušle mají nějakou zvláštní cenu?" zeptal se Bond.

Sedla si na paty a podívala se vzhůru k němu. Zavrtala se mu pohledem přímo do tváře, ale ztuhlá se už uklidnila.

"Slibíte mi, že to nikomu nepovíte? Odpřísáhnete to?"

"Slibuji," odpověděl Bond.

"Ty mušle mají cenu. A velkou. Za jednu dostanete až pět dolarů. V Miami. Proto je sbírám. Nazývají se Venus Elegans - elegantní Venuše." Oči jí jiskřily vzrušením. "Dnes ráno jsem konečně našla, co hledám už dávno - jejich naleziště."

Mávla rukou směrem k moři. "Ale vy byste je našel těžko," dodala náhle z opatrnosti. "Vyskytují se jen velmi hluboko, jsou pořádně skryty. Pochybuji, že byste se do takové hloubky odvážil. V každém případě," zazářila štěstím, "vyčistím dnes celé naleziště sama. Kdybyste se sem vrátil, najdete již jen nedokonalé exempláře."

Bond se zasmál. "Slibuji vám, že si ani jednu nevezmu. Mušle jsou pro mne španělská vesnice. Na mou duši."

Dokončila svou práci a protáhla se. "A co s těmi vašimi ptáky? Jací jsou to ptáci? I ti mají nějakou cenu? Čestné slovo, že to nikomu nepovím. Já sbírám jen mušle."

"Jsou to kolpíci. Je to odrůda růžových čápů s plochým zobákem. Už jste takové ptáky viděla?"

"Ach ti," řekla opovržlivě. "Bývalo jich tu tisíce, ale teď už jich tady mnoho nenajdete. Všechny vyplašili." Sedla si do písku a objala si kolena, pyšná, že ví víc než on. A teď si už také byla jista, že se tohoto člověka nemusí bát.

Bond si sedl asi na krok od ní a opřel se o loket. Chtěl udržet atmosféru pikniku a zároveň co nejvíc prokouknout tuto zvláštní krasavici. Řekl zdánlivě bez zájmu: "Opravdu? A co se stalo? Kdo je vyplašil?"

Pokrčila netrpělivě rameny. "Zdejší obyvatelé. Neznám je. Žije tu jakýsi Číňan, nemá rád tuší ptáky. Chová si draka. A toho draka posílá plašit ptáky. Drak jim vypálil hnízda. U těch ptáků kdysi žili dva chlapi a hlídali je. Také ty vyhnal nebo zabil!"

Všechno se jí zdálo celkem přirozené. Informace mu podávala bez zájmu, zahleděna někam na moře.

"Ten drak," zeptal se Bond, "co je to za draka? Už jste ho viděla?"

"Ano, viděla." Zakoulela očima a stáhla tvář, jako by polkla trpký lék. Pak se podívala na Bonda tak vážně, aby i jemu vnutila své vlastní pocity. "Chodívám sem už asi rok, hledám mušle, prohlížím si přírodu. Toto naleziště," zamávala směrem k pobřeží, "jsem našla asi před měsícem. Při své poslední výpravě. Ale našla jsem už i jiné dobré mušle. Těsně před vánocemi jsem chtěla prozkoumat řeku. Vyšla jsem se vzhůru proti vodě až k táboru těch ptáčníků. Byl celý v troskách. Už se šel, proto jsem se rozhodla, že tam přespím. Uprostřed noci jsem se však probudila. Jen několik desítek metrů ode mne přecházel drak. Měl dvě obrovské rozzářené oči a protaženou tlamu, krátká křídla, a ocas. Místy byl černý, místy zlatý." Zachmuřila se, když zpozorovala výraz Bondovy tváře. "Viděla jsem ho opravdu zřetelně. Procházel kolem mne. Vyrážel ze sebe nesnesitelný řev. Přesl přes močály, přiblížil se k hustému křoví, z něho nic je přelezl a šel dál. Před ním se zdvihlo celé hejno ptáků - a najednou mu z tlamy vyšlehl obrovský plamen a drak spálil ptáky i stromy, na nichž ptáci seděli. Bylo to příšerné, takovou hrůzu jsem ještě neviděla." Dívka se naklonila a pátravě se podívala Bondovi do tváře. Pak se narovнала a upřeně zírala do moře. "Vidím, že mi nevěříte," řekla silně

pohněvaným hlasem. "Patříte mezi typicky městské lidi. Ničemu nevěříte. Ech," otřásla se znechuceně. Bond jí odpověděl rozvážně: "Zlato, draci neexistují. Viděla jste jen něco, co se draku velmi podobalo. Rád bych věděl, co to bylo."

"Odkud víte, že draci neexistují?" Tentokrát se skutečně rozhněvala. "V této části ostrova nikdo nežije. Jeden drak tu mohl lehce přežít. Snad si nemyslíte, že víte o zvířatech a o přírodě všechno? Od dětství žiju s hady a podobnou havětí. Sama. Viděl jste už kudlanku nábožnou, která hned po milostném aktu sežere svého partnera? Viděl jste už tanec mangust? Anebo tanec chobotnic? Jak dlouhý je jazyk kolibříka? Choval jste si někdy doma hada, který na krku nosí zvonek a každé ráno vás probouzí? Viděl jste už škorpióna, který když utrpí sluneční úpal, spáchá sebevraždu vlastním žihadlem? Viděl jste už v noci koberec podmořských květů? Víte, že existují domorodci, kteří i na půldruhého kilometru ucítí zdechlou ještěrku?" Dívka chrlila otázku za otázkou, jako by zlostně bodala dýkou. Ale konečně se zadýchaně zarazila a dodala beznadějně: "Jenže vy jste měšťák jako všichni ostatní."

"Pochopte, děvče," domlouval jí Bond. "Vy se v tom vyznáte - já za to nemohu, že bydlím v městě. Rád bych to všechno také poznal, ale žil jsem úplně jinak. Vyznám se zase v jiných věcech, například. . ." Bond se zamyslel. Najednou nevěděl, s čím se má vydat, a tak skončil rezignovaně: "Vím například, že tentokrát se ten Číňan bude o vás zajímat mnohem víc. Pokusí se vám zabránit, abyste se odtud dostala." Zmlkl a pak dodal: "To platí i pro mne." Obrátila se podívala se na něho se zájmem. "Nefíkejte. A proč? Koneckonců mně je to jedno. Vždycky se ve dne skrývám a v noci odcházím. Poslal už na mne psy, a dokonce i letadlo. Ještě mne nedostal. Podívala se na Bonda zřejmě už zvědavě. "Má vás na mušce?"

"Tak nějak," připustil Bond. "Obávám se, že máte pravdu. Už čtyři kilometry odtud jsme stáhli plachtu, aby nás nevysledil jeho radar. Navíc mám takový pocit, že onen Číňan mou návštěvu očekává. Jistě mu oznámili váš příchod - a teď se vsadím, že bude vaši loď pokládat za moji. Raději vzbudím svého kamaráda a poradíme se. Bude se vám líbit. Je to Kajmanec, jmenuje se Quarrel."

"Hm, mrzí mě, jestliže. . ." Věta se děvčeti nakonec ztratila. Jakákoli omluva se těžce drala z hrdla člověku, který se musel ustavičně sám bránit. "Ale koneckonců jsem o tom neměla nejmenší tušení." V rozpacích si přejela rukou tvář. Bond se s úsměvem podíval do zkoumavých modrých očí. Uklidnil ji: "Ani jste to tušení nemohla mít. Jen máme smůlu - vy i já. Sotva by jim překážela osamělá dívka, která sbírá mušle. Určitě si už dobře prohlédli vaše stopy, a na to naleziště přišli," ukázal na mušle, roztroušené po břehu. "Bojím se však, že na mne mají jiný názor. Pokusí se mne chytit všemi možnými prostředky. Mám strach, že přitom lapí do sítě i vás. V každém případě," Bond se povzbudivě ušklíbl, "uvidím, co tomu řekne Quarrel. Zůstaňte tu."

Bond vstal. Kráčel po vyvýšenině a hledal Quarrela - ale ten jako by se do země propadl. Bondovi trvalo celých pět minut, než ho našel. Ležel v travnaté proluce mezi dvěma velkými skalami a byl zabarikádovaný šedivou deskou, kterou sem vyplavil příliv. Stále ještě tvrdě spal; hnědou hlavu měl nehybně opřenou o předloktí. Bond tiše zahvízdal a usmál se, když se Quarrelovi rozevřely oči jako zvířeti. Když zpozoroval Bonda, postavil se na nohy téměř s pocitem viny. Velkými dlaněmi si přetřel tvář, jako by se myl.

"Brý ráno, kapitáne," řekl. "Spal jsem, jako když mě do vody hodí. Přicupitala ke mně ta čínská slepička. . ."

Bond se usmál. "Také ke mně kdosi přišel," prozradil. Sedli si a Bond mu vyprávěl o Zlatě Riderové, o jejich mušlích i o šlamastice, do níž se teď dostali. "A už je jedenáct," končil Bond. "Musíme něco vymyslet."

Quarrel se poškřábal na hlavě a podíval se úkosem na Bonda. "Se snad na tu slípku vyfláknete?" zeptal se s nadějí v hlase. "Ta s námi nemá nic. . ." Najednou se zarazil. Zakroutil hlavou a zavěšil jako pes. Rukou dal Bondovi znamení, aby byl tiše, a soustředěně poslouchal.

Bond zatajil dech. Ze severu se v dálce ozvalo slabounké bručení.

Quarrel vyskočil. "Rychle, kapitáne," řekl prudce. "Už jdou."

9. O vlásek

Za deset minut byla zátoka jako vymetená. Malé vlnky se lenivě převalovaly na zrcadlové hladině uvnitř útesu a nepřetržitě narážely na tmavý písek, na němž se jako nalakované nehty mihotaly červené mušle. Mušle roztroušené po břehu zmizely, nikde ani stopy po šlépějích. Quarrel odřezal další větve křoví, kráčel pozpátku a důkladně před sebou zametal. Na takto umetených místech měl sice písek poněkud odlišnou strukturu, ale rozdíl nebyl tak zřetelný, že by to někdo z dálky mohl rozeznat. Dívčinu loďku zatáhli hlouběji mezi skály, zakryli ji chaluhami a vyplaveným dřevem. Quarrel se vrátil vzhůru na mys. Bond a dívka leželi vedle sebe pod křovinami v těch místech, kde Bond spal, a mlčky vyhlíželi k nejvzdálenějšímu výběžku útesu, za nímž se vynořovala loďka.

V této chvíli byla od nich vzdálena asi čtyři sta metrů. Podle pomalého hukotu dvou dieselových motorů Bond usuzoval, že prohlízejí každý metr břehu. Motor prozrazoval, že to byl člun výborný, pravděpodobně velký, hlídkový s kajutou. Kdo tvoří jeho posádku? Kdo řídí pátrání? Doktor No? To je nepravděpodobné. Neunavoval by se s takovou policejní prací.

Na západě se objevil klínový houf kormoránů, kteří letěli nízko nad mořem. Bond se naň zahleděl. Byl to první důkaz o ptačí rezervaci na druhém konci ostrova. Jestliže se měl držet Pleydell-Smithova výkladu, tvořili tito ptáci průzkumný oddíl, který hledá na hladině stříbrné záblesky ančoviček. Se staženými nohama těsně pod tělem se střemhlav spouštěli k hladině a vníkali do vody jako šrapnely. Vzápětí se na západě objevil nový houf, pak další a další, až se vytvořil nejdříve dlouhý pruh a pak hustá černá řeka ptáků. Na několik minut zatměli oblohu - a potom se položili na vodu, pokryli celou její plochu, křičeli, hádali se, ponořovali hlavu pod hladinu a zakusovali se do souvislého pole ančoviček, jako když piraňa hoduje na utopeném koni.

Bond ucítil jemný dívčín dotek. "Číňanovy slepice se konečně dostaly k zrní."

Bond se díval do šťastné, nádherné tváře, jako by se jí příchod pátracího oddílu vůbec netýkal. Pro ni to byla jen hra na schovávanou. A Bond jen doufal, že skutečnost jí neotřese.

Kovový hluk diesellových motorů zesílil. Iun byl jistě už za mysem. Bond si naposledy přehlédl klidný břeh a potom skrze listí a trávu upřel zrak na krajní bod uvnitř útesu.

Vynořila se ostří bílých boků. Pak prázdná desetimetrová vyleštěná paluba, skleněné ochranné štíty, nízká protažená kabina se sirénou, s rádiovou anténou, muž u kormidla, pak dlouhá plochá zád' a zplihlá vyrudlá vlajka. Byl to přestavěný vojenský člun - možná z nepotřebných zásob britské vlády.

Bond upřel oči na dva muže, kteří stáli na palubě. Byli to černoši světlé pleti. Měli na sobě úhledné plátěné kalhoty barvy khaki, košile, široké opasky a žluté slaměné baseballové čapky, stažené až na oči. Stáli vedle sebe a společně překonávali pohyb loďky. Jeden z nich držel v ruce dlouhý černý reproduktor s drátem, druhý svíral pažbu kulometu, který byl postaven na třínožce. Bondovi se zdálo, že je to spandati.

První muž pustil reproduktor, takže se mu teď kolébal na řemeni okolo krku. Zdvihl dalekohled a pátral jím po břehu.

Hrkot diesellových motorů přehlušil tichý šepot a Bond zaslechl nesouvislé poznámky.

Mužův dalekohled se zahryzl do mysu a potom pročešával písčinu. Čočky se na okamžik zastavily mezi skalami a pak pokračovaly dál. Zase se vrátily. Za šepotu se už stal hlasitý hovor. Muž podal dalekohled kulometčíkovi, který se jím rychle podíval a zase ho vrátil. Pátrač cosi vykřikl na kormidelníka. Hlídkový člun se zastavil a zacouval. Byl teď přesně proti Bondovi a dívce. Pátrač znovu zamířil dalekohledem na skály, kde byla ukryta dívčina kanoe. Nad vodou se rozléhl vzrušený rozhovor. Dalekohled se znovu dostal do rukou kulometčíka, ten se jím podíval a tentokrát rozhodně přikývl. Bond byl přesvědčen: už nás mají. Ti chlapi se vyznají ve svém řemesle.

Viděl, jak kulometčík přitahuje závěr v zásobníku. I přes bubláni diesellových motorů bylo slyšet dvojité cvaknutí.

Pátrač zdvihl reproduktor a zapnul ho. Nad vodou se rozlehl pronikavý piskot reproduktoru. Muž si přiložil k ústům mikrofon a nad zátokou zahřměl hlas:

"No tak, panstvo, vylezte! Ani vlas se vám nezkriví."

Byl to vzdělaný hlas. Měl nepatrný americký přízvuk.

"Nu tak, panstvo," hřměl hlas znovu, "hněte sebou! Viděli jsme, kde jste se vylodili. Mezi dřevem jsme našli loďku.

Nejsme včerejší a neztujeme. Mějte rozum. Ruce vzhůru a vylezte! Ani vlas se vám nezkriví."

Ticho. Vlny tichounce šplouchají při břehu. Bond slyšel dívčín dech. Dlouhý pás moře tlumil pískavý skřek kormoránů.

Diesellovy motory měnily rytmus, jak se jejich výfuková trubka ponořovala a zase vynořovala z vln.

Bond se tiše natáhl k dívce a zatahal ji za rukáv. "Posuňte se ke mně," zašeptal. "Alespoň jim zmenšíme cíl." Pociťl její teplo. Tváří se mu smýkla o předloktí. Zašeptal: "Zahrabte se do písku. Sviňte se do klubka. Každý centimetr rozhoduje." Sám se začal opatrně zarývat do prolákliny, kterou si už dříve vyhloubil. Zjistil, že dívka dělá totéž. Podíval se před sebe. Oči mu už téměř splývaly s horizontem.

Chlap zdvihl reproduktor. Hlas zahřměl: "Jak chcete, páni. Za chvíli se na vlastní kůži přesvědčíte, že tenhle krám není na hraní." Vztýčil palec. Kulometčík zamířil do křoví na břehu. Ozvala se rychlá série ran, kterou Bond slyšel naposledy z německých postavení v Ardenách. Kulky mu pískaly nad hlavou jako vystrašení holubi. A pak se rozhostilo ticho.

V dále uviděl Bond černý mrak kormoránů, kteří vyděšení střelbou vzlétli vzhůru a začali kroužit. Rychle se však pohledem vrátil k hlídkovému člunu. Kulometčík právě ohmatával hlaveň a kontroloval, zda se mu ještě nepřehřála. Oba muži si vyměnili několik slov. Pátrač zdvihl reproduktor.

"Dobře, pánové," řekl drsně. "Varovali jsme vás. Teď si to slíznete."

Bond se zadíval na ústí kulometu; zakolísalo se a klepalo. Chlap chtěl začít kanoí mezi skalami. Bond zašeptal děvčeti:

"Klid, Zlato. Jen se držte. Přitiskněte se k zemi. Dlouho to nepotrvá." Ucítil, jak mu sevřela rameno. Pomyslel si: ubohé kuře, dostalo se do toho kvůli mně. Sklonil se napravo, aby jí kryl hlavu a zabořil se tváří hluboko do písku.

Tentokrát se rozpoutal pekelný rámus. Vyjící kulky obsypávaly okraj mysu. Bzučely nad břehem, odsekávaly úlomky skal, a s hvízdem se odrážely do vnitrozemí. A to všechno přehlušoval štěkot kulometu.

Naráz přestal. Nový zásobník, pomyslel si Bond. Tentokrát si vezmou na mušku nás. Cítil, jak se ho dívka drží. Podél slabin se mu chvělo tělo. Bond si uvolnil ruku a přitiskl si dívku k sobě.

Kulomet se znovu rozštěkal. Kulky hvízdaly nad pobřežím přímo proti nim. Téměř těsně u nich zabubnovala celá série rychlých úderů. Z okolního křoví zůstaly jen pahýly. Buch. Buch. Buch. Jako by křoví šlehal ocelový bič. Okolo nich létaly úlomky větví a pomalu je zakrývaly. Bond náhle cítil chlad. To znamenalo, že už leží na obnaženém prostranství. Ukrývá je listí dostatečně? Nad pobřežím hvízdaly kulky. Ani ne za minutu třesk utichl.

Rozhostilo se ticho. Dívka lehounce vzdychla. Bond ji chlácholil pohlažením a přitiskl ji k sobě ještě blíže.

Reproduktor zachřčel. "Poslouchejte, pánové, jestliže ještě máte na hlavě uši, poslouchejte: Za chvíli si přijdeme pro vaše zbytky. A přivedeme si k tomu psy. Tak na shledanou."

Rachot diesellových motorů se zrychlil. Motor zvýšil obrátky, zaječel a přes spadané listí Bond viděl, jak zád' motorového člunu klesla a loďka vyrazila směrem na západ. Za několik minut ji už ani neslyšeli.

Bond opatrně zdvihl hlavu. V zátocě bylo ticho, na břehu nezůstalo po hluku střelby ani stopy. Všechno se vrátilo do starých kolejí, jen ve vzduchu si razil cestu pach prachu a teplá vůně rozdrčených skal. Bond postavil dívku na nohy. Na tváři měla pruhy slz. Dívala se na něho vyjeveně. Říkala vážně: "To byla hrůza. Proč na nás stříleli? Mohli nás zabít!"

Bond si pomyslel: Ta dívka si sice vždycky věděla rady, ale dosud čelila jen přírodě. Zná svět zvířat, hmyzu i ryb a v tom ho předčí. Ale její svět je malý, ohraničují jej slunce, měsíc a roční období. Nezná velký svět zakouřených místností, makléřských kanceláří, chodeb a čekáren vládních úřadů, opatrných setkání na lavičkách v parku - neví nic o boji o velkou moc, o velké peníze, které vedou velcí muži. Neví, že se ze své skalnaté zátoky ocitla náraz ve špinavých

vodách.

"To nic, Zlato. Máme co dělat s bandou zlých lidí, kteří z nás mají strach. Však si s nimi poradíme." Objal ji okolo ramen. "A vy jste báječná. Smělá jako orlice. Pojdte, najdeme Quarrela a vymyslíme, co dál. Mimochodem - už je nejvyšší čas, abychom něco snědli. Co jídáváte při takových výpravách?"

Obrátili se a podél břehu se ubírali k mysu. Po několika krocích dívka našla svůj hlas: "Jídlo tu člověk objeví na každém kroku. Zvlášť mořské ježky. Rostou tu divoké banány a podobně. Než vyjedu na výpravu, dva dny jen jím a spím. A tak nic nepotřebuji."

Bond si ji přitáhl ještě těsněji. Paži z jejích ramen spustil až tenkrát, když se na obzoru počal objevovat Quarrel. Slézal mezi skalami. Náhle se však zastavil a díval se na zem. Dohonili ho. Dívčinu loďku kulky bezmála rozpůlily. Vykřikla. Pak se zoufale podívala na Bonda. "Můj člun! Jak se teď dostanu zpátky?"

"Nebojte se, slečno," Quarrel hodnotil ztrátu kanoe mnohem strážlivěji než Bond. Soudil, že to byl jistě dívčin největší majetek. "Kapitán vám sežene novou. A vrátíme se s vámi. Naše loď je ve křoví a je v pořádku. Ani kulka se o ni neotřela. Už jsem se na ni díval." Quarrel vrhl pohled na Bonda. "Ale víte, kapitáne, co si myslím o té chásce? Jsou to surovci, a mají méně svědomí, než si myslíme. Mluvili o psech. Jsou to policejní psi - říká se jim baliči, protože každého sbalí. Jsou to obrovští bastardi. Kamarádi mi říkali, že jich tu mají asi dvacet. Budeme muset rychle něco vymyslet."

"Souhlasím, Quarrel. Ale nejdřív musíme něco sníst. Ať mě šlak trefí, jestliže mě z tohoto ostrova vyženou dřív, než si ho pořádně prohlédnu. Vezmeme Zlatu s sebou." Obrátil se k dívce. "Už jste se z toho vzpamatovala, Zlato! S námi vám bude líp. Pak se společně vrátíme domů."

Dívka se na něho podívala pochybovačně. "Podle všeho ani jinou možnost nemám. Skutečně. Strašně ráda bych s vámi šla, když vám nebudu na obtíž. Ale - teď nebudu nic jíst. Nechce se mi. Vždyť mne přece brzy vezmete domů, ne? Ty lotry už nechci ani vidět. Jak dlouho si budete prohlížet ty ptáky?"

Bond odpověděl vyhyňavě "Dlouho to trvat nebude. Musím jen zjistit, co se s nimi stalo a proč se to stalo. Pak se vrátíme." Podíval se na hodinky. "Teď je už dvanáct. Počkejte tu na nás. Jděte se koupat, nebo tak něco. Mnoho se tu však neprocházejte, abyste nenadělala stopy. Pojdte, Quarrel, tu loď musíme lépe ukrýt."

Byla už jedna hodina, když Bond a Quarrel byli hotovi. Naplnili loďku kamením a pískem, a ponořili ji do vody pod křoví v zátocě. Zahladili za sebou stopy. Kulky zanechaly na břehu takovou zkázu, že kráčeli vlastně po spadlém listí a zlomených větvičkách. Pojedli něco ze svých zásob - muži hltavě, dívka neochotně - a pak se vydrápali přes skály k mělčinám. Brodili se jimi asi tři sta metrů až k ústí řeky.

Bylo parno. Od severovýchodu zadul drsný, ostrý vítr. Quarrel prohodil, že takový vítr fouká na ostrově každý den. Je pro guáno životně důležitý - vysušuje je. Odlesk moře a chvějícího se listí na křovinách oslepoval. Bond byl teď rád, že v "tréninku" tak houževnatě vystavoval pokožku slunečním paprskům.

Při ústí řeky narazili na písčnou závěj a hlubokou stojatou vodu. Buď se musí namočit - anebo vysvléknout. "Zlato", obrátil se Bond k dívce, "na takovém výletě, jaký je ten náš, nemá ostýchavost místo. My si na sobě necháme jen košile - kvůli slunci. Vy zůstaňte oblečena tak, jak sama uznáte za vhodné, a pojdte za námi." Nečekal na odpověď a stejně jako Quarrel si svlékl kalhoty. Quarrel je svinul a nacpal do batohu se zásobami a Bondovou pistolí. Vešli do vody - Quarrel první, za ním Bond a nakonec dívka. Voda sahala Bondovi až k pasu. Před nimi vyskočila velká stříbrná ryбка a se šplouchnutím zase spadla zpět. Hladina se pokryla šipkami - mihotáním unikajících ryb. "Tarpony," poznamenal Quarrel.

Zátoka se sevřela do úzkého hrdla, nad nímž se větve křoví téměř dotýkaly. Chvilí se tak prodírali chladným pochodem, ale pak se řeka rozšířila do hlubšího, pomalu plynoucího toku, který se vřezával mezi obrovské pavoukovité větve křovin. Dno bylo lepkavé, na každém kroku se jim nohy bořily celé centimetry do bahna. Malé rybky a raci jim klouzali pod nohama. Každou chvíli se museli shýbat a strhávat ze sebe pijavice dřív, než by se stačily zahryznout. Ale jinak se jim šlo pohodlně, klidně, voda chladila a zvlášť Bond si nestačil chválit, jak je to dobře, že se zbavili slunce.

Čím víc se vzdalovali od moře, tím silněji se hlásil zápach, připomínající zkažené vejce - sirovořivkový pach bahenního plynu. Mouchy a moskyti začali na ně dotírat. Zvlášť Bondova pokožka se jim vysloveně zalíbila. Quarrel mu poradil, aby se ponořil do vody.

"Mají rádi sůl," vysvětloval mu vesele. Bond si svlékl košili a poslechl Quarrelovy rady. Teď se mu šlo lehčeji a za chvíli i nozdry jejich nosů přivykly bahennímu plynu. Uvědomili si ho ovšem vždy znovu a znovu, když Quarrel v bahně narušil nějaké staré ložisko a koule plynu zabublala ode dna. Jeho zápach je pak udeřil přímo do nosu.

Křovisek ubývalo a bylo řidší. Řeka se pomalu rozevírala. Voda byla čistší: dno pevnější. Zabočili - a brzy se ocitli na vyslovené mělčině. Zlata je tu mohla informovat: "Musíme si dát pozor. Tady nás spíš mohou vidět. Tak to bude vypadat asi půldruhého kilometru. Pak se řeka úží a přechází do jezera. Za ním je prohloubenina, v které žili ti ptáčníci."

Zastavili se naposledy ve stínu křovinatého pochodu a dívali se kupředu. Řeka směřovala do středu ostrova. Břehy, vroubené nízkými bambusy a křovinami, poskytovaly jen částečnou ochranu. Západní břeh se zprvu pomalu, ale postupně stále prudčeji zdvíhal do stěny v podobě homole guanéry, vzdálené od nich asi tři kilometry. Na úpatí kopce se krčily plechové domky. Dolů úbočím se klikatila stříbrná stužka - Bond se domníval, že je to úzkokolejná dráha, kterou se guáno dopravovalo k drtičům a třídičům. Vrchol cukrové homole byl bílý, jakoby zasněžený. Vystupoval z něho oblak guánového prachu. Na bílém podkladě rozeznal Bond černé skvrny kormoránů. Přilétali jako včely k úlům a zas odlétali.

Bond se stále ještě díval na vzdálený kopec ptačího trusu. Toto je tedy království doktora No? Bondovi to nějak nešlo do hlavy: jakživ ještě neviděl tak pusté vyhnanství.

Prohlížel si úsek mezi řekou a kopcem, jako by byl jeho podkladem šedý, neživý korál, rozrušený vrstvou země. Je jisté, že cesta či pěšina vedly až k jezeru a k močálům. Bond si všiml, že celá vegetace se naklání na západ. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby na tomto horkém větru musel prožít celý rok, překonávat ostrov a vdechovat pach bahenního

plynu a guána. Pro kterýkoliv trestný tábor by se nenašlo vhodnější místo.

Bond se zadíval na východ. Křoviska v močálech vypadala poměrně pohostinněji. Kráčeli teď po zeleném koberci, tančící horký opar jim zdánlivě deformoval postavy. Nad nimi neustále stoupala a zase klesala celá hejna ptáků a ostrý vítr roznášel jejich nepřetržitý křik.

Bondovo zamyšlení náhle přerušil Quarrelův hlas. "Už jdou, kapitáne."

Bond sledoval Quarrelův pohled. Směrem dolů od domků uhánělo velké nákladní auto, pod koly se mu zdvíhal prach. Bond se na ně díval asi deset minut, pak auto zmizelo mezi křovinami u pramenů řeky. Naslouchal. Až sem donesl vítr psi štěkot.

"Pustí se po řece, kapitáne," předpovídal Quarrel. "Je jim jasné, že nemůžeme jinudy. Jen po řece, pokud jsme ještě tou jejich střelbou nezhebli. Určitě překopou řeku až k pobřeží, budou po nás pást jako diví. U ústí řeky na ně pravděpodobně čeká motorový člun, na který se pak i s těmi hafany nalodí. Tak bych to na jejich místě vydumal já."

Kupodivu to však byla Zlata, která je uklidnila: "Tak šli vždycky i po mně. Ale to se dá snést. Musíme si uřezat bambusové tyčky - a až se přiblíží, ponoříme se pod vodu a budeme tak dlouho dýchat bambusem, dokud neodejdou." Bond se na Quarrela usmál: "Vy tedy sežeňte bambus a já najdu vhodné houští z křoví."

Quarrel pochybovačně přikývl, ale stejně si to hned namířil proti proudu k bambusové houštině. Bond se vrátil do křovinatého podchodu, a i když šel přímo těsně vedle dívky, vyhnul se jejímu pohledu.

"Nemusíte být tak ohleduplný," vybafla na něho netrpělivě, "a neustále se ode mne odvracet. V takovýchto chvílích není ohleduplnost na místě. Sám jste to říkal!"

Bond se obrátil a zadíval se na ni. Roztrhaná sukně jí spadávala; pod ní se jen mihly bledé, zvlněné údy. Krásná tvář se usmála. A zlomený nos jako by se přímo hodil svou dvojsmyslností mezi křoviska.

Bond si ji pomalu měřil a ona pochopila. Obrátil se, ubíral se zpět proudem a ona ho následovala.

Konečně našel v křovinaté stěně díru. "Pozor," varoval ji, "nesmíme zlomit ani větvičku." Sehnul hlavu a vsunul se do křoví. Podchod měřil asi deset metrů. Bahno pod nohama bylo měkčí. Zapadli hlouběji. Pak ho však vystřídala spleť kořenů, a dál už postoupit nemohli. Hnědá voda pomalu proudila širokou pokojnou zátokou. Bond se zastavil. Dívka ho dostihla. "Tady by se hrálo výborně na schovávanou," řekla mu rozechvěně.

"Ano, jistě." Bond si v té chvíli vzpomněl na svou pistoli. Kdoví, zda po takovéto koupeli bude vůbec schopna střelby - kdoví, kolik psů a chlapů by musel zabít, kdyby je našli. Zalila ho vlna neklidu. Dívka mu možná přinese smůlu. Ať člověk chce anebo nechce, v boji se z dívky vždy stává srdce číslo dvě. A tak má nepřítel na vybranou hned dva terče. Bond si uvědomil, že má žízeň. Lokl si trochu vody. Byla slaná, chutnala zemí. To nic. Napil se ještě trochu, ale dívka napráhla paži a zadržela ho. "Nepijte tolik, jen si vypláchněte ústa a vodu vyplivněte. Mohl byste dostat horečku!"

Bond se na ni mlčky zadíval a pak ji poslechl.

Odkudsi od řeky zahvízdal Quarrel. Bond se mu ozval a pak se prodral k němu. Vraceli se podél řečiště. Quarrel ostříkal vodou každý kořen, o který se náhodou otřeli. "Likviduji náš pach," vysvětlil stručně. Ukázal hrst bambusových tyček, které začal ořezávat a zkracovat. Bond si překontroloval pistoli a malou zásobu střeliva. Stáli v zátocě nepohnutě, neboť nechtěli zbytečně vířit bahno.

Hustým příkrovem listů se prodíralo slunce. U nohou jim tichounce kleptali raci. Pára nad vodou a tísnivé ticho ještě zvyšovaly napětí.

Téměř se ji ulevilo, když zaslechli kňučet psy.

10. Dračí stopa

Pátrači se přibližovali rychle. Dva chlapi v plavkách a ve vysokých botách téměř běželi, aby stačili psům. Byli to obrovití čínští černoši; na zpocených holých hrudích měli zavěšena pouzdra s pistolemi. Občas cosi ze sebe vyrazili; byly to většinou nadávky. Smečka teriérů dobrmanského plemene plavala i brodila se vodou a vzrušeně, nedočkavě kňučela. Psi cosi vyčenichali a teď zuřivě hledali svou kořist. Na hladkých hadovitých hlavách měli vzpřímené kosočtvercové uši.

"Snad je to nějaký rohatý krokodýl," vzkřikl první muž do všeobecného jeku. V ruce svíral krátký bič a chvílemi jím zapráskal jako psovod na lovu.

Druhý muž se k němu obrátil. Vzrušeně vykřikl: "Krucifix, to bude ten prokletý Angličan. Vsadím se, že tu leží někde v křoví. Dávejte pozor, aby se na nás nevrhl ze svého vyzrazeného úkrytu." Chlap vytrhl z pouzdra pistoli, založil pouzdro pod paži a ruku držel na pažbě.

Vešli do křovinatého podchodu. První muž měl pišťalku. Trčela mu ze široké tváře jako cigaretový oharek. Pronikavě zapískal. Když se psi vrhli vpřed, přiskočil k muži s bičem. Psi se zastavili, neboť pomalý proud jim znemožňoval splnit rozkaz. Oba muži si připravili pistole a prodírali se křivolakými větvemi.

První muž se přiblížil k díře, kterou před několika minutami prošel Bond. Chytil psa za obojek a vecpal ho do podchodu. Pes dychtivě zachřčel a vyrazil vpřed. Muž zabodl oči do křovinatých kořenů na druhé straně řečiště a snažil se rozeznat, zda někde nejsou poškozeny.

Muž se psem se už ocitl v malé uzavřené zátocě na konci řečiště. Znechuceně se tam rozhlížel. Přitáhl si psa za obojek a přidržel ho. Pes se odtud nemínil hnout. Muž šlehal bičem do vody.

Druhý muž zatím čekal u díry v křoví, odkud vzápětí vylezl první. Potřásl záporně hlavou a oba se pak vydali na další cestu. Psi vyrazili s nimi vpřed, tentokrát už s menším vzrušením.

Jejich kňučení postupně sláblo, až úplně ztichlo.

Ještě pět minut se v křovinaté zátocě nic nepohnulo; pak se mezi kořeny pomalu vynořil z vody tenký bambusový

periskop. Nad hladinu se zdvihla Bondova tvář, olepená mokřými vlasy jako tvář utopence. V pravé ruce svíral i pod vodou připravenou pistoli. Napjatě poslouchal. Bylo ticho jako v hrobě, nikde ani hlásku. Anebo přece?

Co to zasvištělo v hlavním toku řeky? Brodí se někdo ještě za pátrači? Bond se natáhl na opačnou stranu a jemně se dotkl obou těl, která ležela na kraji zátoky. Když se tváře vynořily, Bond si přitiskl prst na ústa. Avšak pozdě. Quarrel zakašlal a odplivl si. Bond vytřeštil varovně oči a kýval hlavou směrem k hlavnímu toku. Zmrazili své pohyby, poslouchali. Ani hlásku.

Pak znovu cosi zasvištělo. Už to bylo jasné - někdo se blíží k bočnímu řečišti. Bambusové trubičky musely znovu do úst a hlavy se znovu tichounce ponořily.

Bond si pod vodou opřel hlavu do bahna, levou rukou si sevřel nos a přitiskl rty k trubičce. Věděl, že jejich zátoku už jednou prohlíželi. To je nenašli. Podaří se jim vyvázat i tedy Tentokrát by odtud snadno neunikli, protože bahno by hned kalilo vodu. Kdyby pátrač uviděl nějakou tmavohnědou skvrnu na hladině - střílí tam nebo bodne dýkou? Jakou zbraň použije? Bond usoudil, že nemůže riskovat. Jakmile by u sebe ucítil nějaký pohyb, vyskočí, střílí a svěří se do rukou osudu.

Bond ležel pod vodou a soustřeďoval všechny své smysly. Jaké je to peklo, když člověk musí ovládat vlastní dýchání, jak nesnesitelný je ten klepot raků! Ještě štěstí, že nikdo z nich neměl na těle ani sebemenší poranění. Ty potvory by se do něho hned zahryzly. Ale ta dívka měla výborný nápad! Bez ní by je už dávno našli psi, ať by se skryli kdekoliv.

Náhle ztrnul. Na holeň mu stoupla gumová bota sklouzla po jeho noze. Bude ji ten chlap pokládat za kořen? Bond nemohl, nemohl riskovat. Prudce se vymrštil a vyplivl bambusovou trubičku.

Letným pohledem zachytil obrovské tělo, které stálo téměř přímo nad ním, a pohyb pažby. Ta přece patřila pušce! Bond zdvihl levou ruku, aby si chránil hlavu, a vtom ucítil prudký úder do předloktí. Současně vysunul pravou ruku a jen co se ústí dotklo lesklého hrudníku, stiskl kohoutek.

Zpětný náraz vystřelil, který vpálil chlapovi do těla, téměř zlomil Bondovi zápěstí. Chlap klesl do vody jako podřátý strom. Bond stačil ještě očima zachytit obrovskou trhlinu, která se mu otevřela na boku, a už gumové boty a hlava čínského černocha narazily na hladinu, oči v sloup, němě zadávená ústa plná vody. Pak se hlava znovu ponořila a už byla okolo jen kalná pěna, pomalu se rozšiřující krvavá skvrna, kterou unášel proud.

Bond se zachvěl a obrátil se. Quarrel s dívkou stáli za jeho zády, po těle jim stékala voda. Quarrel se ušklíbl široce rozevřenými ústy, ale dívčiny prsty se přisály k ústům a její oči vyjeveně hleděly na zkrvavenou vodu.

Bond byl strohý: "Mrzí mě to, Zlato. Musel jsem to udělat. Už po nás šlapal. Pojďte, půjdeme dál." Rázně ji chytil za ruku, postrčil kupředu a táhl do proudu. Zastavili se až v okamžiku, když vyšli na tišinu za křovinatým podchodem. Kolem nich byla opět prázdnota. Bond se podíval na hodinky. Zastavily se mu ve tři hodiny. Zahleděl se na slunce, které už klesalo na západ. Budou asi čtyři. Jak dlouho ještě musí jít? Najednou pocítil únavu. Už je v tom až po uši. I když snad vystřel nebylo slyšet - jistě ho dobře utlumilo mužovo tělo a křoviny - muž bude chybět; pokud Quarrelův předpoklad je správný, že se totiž pronásledovatelé mají sejít u ústí řeky. Vráti se zpět řekou, aby hledali ztraceného? Asi ne. Možná, že ne. Než se přesvědčí o tom, že jeden chybí, bude už tma. Pátračí oddíl vyšlou až ráno. Psi najdou okamžitě tělo. A potom?

Dívka ho zatáhla za rukáv a řekla rozněvaně: "Řekněte mi už konečně, co to všechno znamená! Proč se tu chcete povraždít? Té pohádce o ptáčích nevěřím. Kvůli ptákům si člověk pistoli nebere."

Bond se podíval do rozzlobených, široce otevřených očí: "Mrzí mě to, Zlato. Bojím se, že jste se mou zásluhou dostala do pořádné šlamastiky. Až večer přijdeme do tábora, všechno vám povím. Máte smůlu, že jste nám přišla do cesty. Jsem se zdejšími lidmi ve válečném stav. Podle všeho mě chtějí zabít. Teď už mi jde jen o to, abychom se z ostrova dostali bez dalšího krveprolití. Mám dost důvodů k tomu, abych se sem příště vrátil předními dveřmi."

"Co tím chcete říct? Patříte k policii? Chcete toho Číňana dostat za mříže?"

"Něco takového," usmál se na ni Bond. "Alespoň na vás se mohu spolehnout. A teď mi řekněte něco vy. Jak daleko máme ještě do tábora?"

"Asi hodinu."

"Můžeme se tam ukrýt? Nenajdou nás tam?"

"Museli by přijít přes jezero nebo od řeky. Budeme v bezpečí, když proti nám nepošlou toho svého draka. Ten chodí i po vodě. Už jednou jsem to zažila."

"No dobře," prohlásil Bond diplomaticky, "dejme tomu, že ho třeba bolí ocas."

Dívka si hlasitě povzdychla. "Jen počkejte, pane Vševede," řekla rozzlobeně. "Uvidíte."

Quarrel se vymotal z křoví. V rukou držel pušku, a omluvně prohodil: "To nic, máme ještě jednu bouchačku, kapitáne. Může se nám hodit."

Bond ji potěškal. Byla to americká remingtonka 300. Podle všeho byli chlapi na ostrově dobře vyzbrojeni.

Quarrel teď myslel nahlas: "Jsou fikaní, kapitáne. Ten chlapík se kradl jako zloděj za ostatními pro ten případ, že by nás ti hafani nevyčuchali. Přísámbohu, ten doktor je mazaný lišák."

Bond zamyšleně procedil: "Musí to být chytrák. A pojďme už," snažil se zaplašit neveselé myšlenky. "Zlata říká, že do tábora máme ještě hodinu cesty. Držme se levého břehu. Alespoň nás ten kopec trochu skryje. Naše dosavadní zkušenosti svědčí o tom, že oni vidí lépe i pod vodou." Bond podal Quarrelovi pušku a pak i vlastní pistoli a ten ji vtiskl do promáčeného batohu. Vydali si na cestu, Quarrel v čele, Bond s dívkou vedle sebe za ním.

Bambusové houštiny a keře západního břehu jim poskytovaly trochu stínu - jenomže teď museli vzdorovat plné síle horkého větru. Namočili si ruce i tváře, ochlazovali si opálenou pokožku. Bond měl od slunečních paprsků červené oči a ruka ho nesnesitelně bolela v místě, kam ho zasáhla pažba. Vůbec se netěšil na promáčený chléb, sýr a solené vepřové. A jak dlouho vůbec budou moci spát? Poslední noc na spánek mnoho nezbylo, a ani teď to pravděpodobně nebude lepší. A co s dívkou? Bude se muset sám s Quarrelem střídat na stráž. A pak - zítřek. Znovu mezi keře,

plahočení až na východní konec ostrova k loďce. Takové jsou jejich vyhlídky. A celou další noc na moři. Bond si představil, jak se opět prosekává větvemi keřů. Brr! Sotva vlekl nohy. A náraz ho napadlo, jak mu M. sliboval slunečnou dovolenou. Teď by se o ni s M. docela ochotně rozdělil.

Řeka se zúžila, zbyl z ní už jen potůček mezi bambusovými houštinami. Pak se opět rozšířila a před nimi se rozprostíralo hladké jezero, jehož modrošedá zčeřená hladina se šířila v rozloze deseti čtverečních kilometrů až k opačnému konci ostrova. Za jezerem se bělala startovací dráha a v ostrých slunečních paprscích se mihotal hangár. Na dívčinu radu směřovali k východu. Pomalu si klestili cestu mezi hustými křovisky.

Náhle se Quarrel zastavil, sklonil se k močálovité půdě a zavětlil jako lovecký pes. V blátě se rýsovaly dvě hluboké rovnoběžné brázdy a uprostřed mezi nimi se táhla slabší rýha. Byly to stopy po čemsi, co sestoupilo z kopce a vydalo se přes močál k jezeru.

Děvče lhostejně prohodilo: "Tudy šel ten drak."

Quarrel na ni vytřeštil oční bělmo.

Bond kráčet pomalu vedle stop. Z vnějšku byly celkem hladké, jen málo zakřivené. Možná, že je vytvořila kola, ale obrovských rozměrů - alespoň půl metru široká. Střední stopa měla stejný tvar, ale měřila jen osm centimetrů, přibližně tolik jako pneumatika. I když stopy byly poměrně čerstvé, neprozrazovaly, zda je tu zanechaly pláště pneumatik. Vedly rovně jako přímka - a křoviny, přes něž přecházely, byly rozdrceny, jako by je přejel tank.

Bond si vůbec nedovedl představit vozidlo, které vytvořilo stopy, pokud to ovšem vůbec bylo vozidlo. Když do něho dívka strčila a vzrušeně zašeptala: "Vždyť jsem vám to říkala," zmohl se jen na vyhybavou odpověď: "Jistě, Zlato, ale jestliže to nebyl drak, tak to bylo něco, co jsem ještě neviděl."

Za chvíli ho naléhavě zatahla za rukáv. "Podívejte se," zašeptala. Ukázala na velkou skupinu křovin, podél níž se táhly stopy. Křoviny byly bez listů, celé černé. Mezi nimi bylo vidět ohořelá ptačí hnízda. "Dýchl na ně," řekla vzrušeně.

Bond došel až ke křoví a prohlížel si je. "Tak to asi bude," připustil. Proč však bylo spaleno právě toto křoví? Všechno se mu zdálo velmi divné.

Stopy se kroutily k jezeru a zmizely ve vodě. Bond by je byl rád sledoval ještě dál. Ale museli být i nadále velmi opatrní. A tak se vlekli všichni kupředu, každý pohroužen do vlastních myšlenek.

Den za cukrovou homolí už pomalu začal dohasínat, když dívka konečně ukázala přes křoví: Bond zahlédl dlouhý písečný cíp, který vybihal do jezera. Zarůstalo ho husté křoví a v jeho středu asi sto metrů od břehu stály trosky spálené chatrče. Myšlenka zůstat na tomto místě po celou noc byla dost lákavá - po obou stranách by je chránila voda. Vítr utichl, hladina byla klidná, vábná. Jak božská byla představa po všech těch hodinách plahočení bahnem, říčním pachem a močály, si stáhnout špinavé košile, umýt se v jezeře a svalit se do pevného, suchého písku!

Slunce zežloutlo a klesalo za kopec. Na východním cípu ostrova byl ještě den, ale černý stín cukrové homole se pomalu přibližoval k jezeru - a jak je celé zaplavil, setmělo se. Hlasitěji než na Jamajce se rozkvákal žába, až se hustý soumrak přímo otřásl jejich kuňkáním. U jezera se rozehlíměla obrovská skřehotavá žába. Její děsivý skřek připomínal tak trochu tam-tamy, tak trochu opičí vřeštění. Žabí morseovka se tím náraz utlumila. A brzy utichla vůbec. Žába našla, co hledala. Už přecházeli písečným cípem a kráčeli po úzké pěšince. Dorazili na planinku, kde stály ruiny proutěné chatrče. Velké tajemné stopy se ukázaly na obou stranách výběžku, vedly přes mýtinu a blízké křoví, jako by si ten netvor, ať už byl - čím byl, zamlul nenechat tady kámen na kameni. Mnohé keřiky byly spálené nebo aspoň ohořelé. Quarrel někde vyšmátral několik nepoužitých konzerv s Heinzovým vepřovým na fazolích. Dívka našla nevelký zakrvácený spací pytel. Bond zase malou koženou peněženku, v níž bylo pět dolarových bankovek, tři jamajské libry a pár stříbrných mincí. Oba dozorcí odtud museli doslova prchat.

Opustili trosky a šli na malou písečnou mýtinu. Přes křoví uviděli světla, která blikala za jezerem na kopci, asi tři kilometry od nich. Směrem na východ byla jen klidná hladina, která převzala černě tmavé oblohy.

"Když se neprozradíme světlem," uvažoval Bond, "nikdo nás tu nenajde. Především se musíme pořádně umýt. Zlato - vám bude patřit konec výběžku, nám začátek. Sejdeme se asi za půl hodiny na večeři."

Dívka se zasmála: "Oblíknete se k večeři?" "Jistě," odpověděl Bond.

"Natáhnu si kalhoty."

"Kapitáne," oslovil ho Quarrel, "pokud je ještě vidět, otevřu ty piksly a připravím všechno na noc." Hrabal se v batohu. "Tady máte gatě a pistoli. Chleba nevypadá nejlip, ale jen nasákl vlhkem, jíst se ještě dá a zbytek do rána vyschne. Pustíme se teď do těch konzerv a sýr s vepřovým si necháme do zásoby. Ty piksly jsou těžké jako hrom a zítra máme ještě před sebou pořádnou štrapáci."

"Je po vašem, Quarrele," souhlasil Bond. "Jídelní lístek nechám na vás." Vzal si pistoli, vlhké kalhoty a vrátil se kus cesty zpět k mělčině. Našel pevný pruh suchého písku, svlékl si košili, vstoupil do vody a lehl si do ní. Voda byla mělká, ale odporně teplá. Nabral si plně dlaně písku a drhl se jím jako mýdlem. Pak si lehl a opájel se tichem a samotou. Na obloze bledě zasvítily hvězdy. Byly to hvězdy, které je včerejší noci přivedly na tento ostrov - jako by od té chvíle už uplynul celý rok - hvězdy, které je zítra v noci zase zavedou na Jamajku - a celý rok do té chvíle uplyne. Divný výlet! Ale vyplatil se mu. Konečně má dostatek důkazů, ověřil si skutečnost a může se vrátit ke guvernérovi a získat od něho plnou moc k důkladnému vyšetření činnosti doktora No. Normální člověk by přece nestřílel na lidi kulometem, i když jde o vetřelce. A dál - z jakých důvodů porušil doktor No nájemní smlouvu Audubonovy společnosti, proč zničil její majetek a pravděpodobně zabil jednoho z jejích dozorců? I to se musí vyšetřit. A co zjistí, až se vrátí na ostrov předními dvěma - pravděpodobně v torpédoborcích a s celou flotilou? Co všechno je za případem doktora No? Co doktor skrývá? Čeho se bojí? Proč si tak úzkostlivě střeží své soukromí a neváhá kvůli němu znovu a znovu vraždit? A kdo je vůbec doktor No? Bond náhle zaslechl zprava šplouchání vody. Vzpomněl si na dívku. A kdo je koneckonců Zlata Riderová? Alespoň to by měl zjistit dřív, než skončí tato noc. Tak se rozhodl, když vylézal na souši. Natáhl si vlhké kalhoty, sedl si do písku a rozebral pistoli. Dělal to naslepo, dosucha vytřel košili každou součástku a jednotlivé náboje. Pak pistoli

složil, cvakl naprázdno spouští. To cvaknutí se mu líbilo. Potrvá ještě dlouho, než mechanismus zrezaví. Pistoli nabil, vsunul ji do pouzdra za opaskem kalhot, vstal a vrátil se na mýtinku.

Silueta Zlaty se pohnula a stáhla ho k sobě na zem. "Pojďte," řekla, "už umíráme hladu. Vzala jsem jeden hrnec. Vyčistila jsem ho a vysypali jsme do něho fazole. Na každého vyjdou dvě hrsti a kousek chleba. A vůbec se necítím dlužna, že jím z vašich zásob, protože jsem kvůli vám musela vynaložit víc energie, než když jsem tu sama. Tumáte. Nastavte ruku."

Bond se jejímu panovačnému tónu usmál. V šeru rozeznával jen její obrysy. Její vlasy se mu zdály upravenější. Kdo ví, jak by vypadal její účes, kdyby si vlasy vysušila a chvíli se jim věnovala. Jak by vypadala, kdyby si na své nádherné bronzové tělo navlékla čisté šaty? Dovedl si ji představit, jak vchází do pokoje, nebo jak se prochází po trávníku před Beau Desert. Byla by z ní nádherná, uchvacující pohádková princezna. Proč si nedala spravit ten zlomený nos? Vždyť je to přece lehká operace. Pak by byla jistě nejkrásnější dívkou na Jamajce.

Otřela se o něho ramenem. Bond se natáhl a položil jí do klína otevřenou dlaň. Zdvihla ji a nasypala mu do ní chladné fazole.

Rázem pocítil její horoucí živočišnou vůni. Tak vzrušila jeho smysly, že se k ní přitáhl celou délkou svého těla a na okamžik přivřel oči.

Krátce se zasmála. V jejím smíchu byla její plachost, zadostiučinění i něha. "Jez," řekla mu mateřsky a odsunula od sebe jeho nataženou dlaň.

11. V cizím rájónu

"Už bude nejméně osm," pomyslel si Bond. Bylo ticho jako v hrobě, jen žabí skřehotání nepřestávalo. Na druhém konci mýtinky rozeznal tmavou Quarrelovu postavu. Zazníval odtamtud tichý cinkot kovu. Quarrel patrně rozebíral a čistil remingtonku.

Nad tenkou hladinou jezera se křovím prodírala vzdálená žlutá světélka z guanéry. Nepříjemný vítr ustal, nevzhledné okolí se skrylo ve tmě. Ochlادilo se. Bondovi dokonce už uschly i šaty. A pořádné hrsti fazolí ho hřály v žaludku. Postupně se ho zmocňoval pocit uvolnění, přemáhala ho dřímota, už ho nic neznepokojovalo. Zítra je čeká dlouhá cesta, ale ta si vyžádá jen velké fyzické vypětí. Najednou se mu zdál život lehký, přívětivý.

Vedle něho ve spacím pytli ležela dívka. Byla natažena na zádech, hlavu si podpírala dlaněmi, dívala se vzhůru k hvězdné obloze. Bond rozeznával jen bledý ovál její tváře. "Jamesi," přepadla ho náhle otázkou, "slíbil jsi mi, že mi všechno vysvětlíš. Tak začni. Dřív se mi nepodaří usnout."

Bond se zasmál. "Vysvětlím, vysvětlím, ale mluvit musíš i ty. Chci se dovědět něco i tobě."

"Pro mne za mne . . . nemám žádné tajnosti. Ale začni ty."

"Ať je tedy po tvém." Bond si přitáhl kolena k bradě a objal děvče kolem ramen. "Krátce a jasně: patřím k policii. Posílají mne z Londýna do všech koutů světa, na které by se mohl pánbůh zlobit. Není to dávno, co z úřadu kingstonského guvernéra zmizel jeden chlapík, jmenoval se Strangways. Byl to můj kamarád. Spolu s ním zmizela i jeho sekretářka, děvče jako lusk. Téměř každý si myslel, že jednoduše zdrhli. Jenomže já jsem měl jiný názor, já . . ."

Bond ji to vyprávěl prostými slovy, tak jak se na pravý dobrodružný příběh patří, ostře odlišoval dobré a zlé. A nakonec dodal: "Tak vidíš, Zlato, už mi zůstává jen přeplavit se zítra v noci na Jamajku - poplujeme všichni tři - a když nás guvernér vyslechne, hned sem pošle říu vojáků a dá toho Číňana zatknout. čeká ho basa. A protože to náš Číňan ví, všemožně se nás pokouší zadržet. A to je všechno. Ted' jsi na řadě ty."

Začala však jinak; tak to nečekal: "Tvůj život je jistě plný vzrušení. Tvé ženě se však asi sotva zamlouvá, že jsi tak často od ní - a tak daleko. Nebojí se, že přijdeš o krk?"

"Nejsem ženatý. A o můj krk se bojí jen pojišťovna."

Nenechala se odbýt: "Neříkej mi, že nemáš své děvče."

"Jen chvilkové známosti."

"Aha."

Chvíli mlčeli. Přišel k nim Quarrel. "Kapitáne! Jestli se vám to hodí, vezmu si prvou stráž. Zalezu si až někde na okraj té písčiny. Okolo půlnoci vás vzbudím. Vy budete hlídat tak do páté a pak všichni vyrazíme. Až se rozední, musíme být už pořádný kus odtud."

"Souhlasím," odpověděl Bond. "Kdybyste něco zpozoroval, tak mě vzbudte. Ta bouchačka funguje?"

"Jako hodinky," říkal Quarrel rozradostněně. "Dobrou noc, slečno," dodal s jakousi skrytou narážkou v hlase a nehlučně se rozplynul mezi stromy.

"Quarrel je fajn chlap," poznamenalo děvče. Chvíli mlčelo a pak začalo znovu otázkou: "Opravdu chceš o mně něco vědět? Nedožvís se nic zajímavého . . ."

"Opravdu chci. A nic nevynechej."

"Vždyť ani nemám co vynechat. Můj životopis by se vešel na korespondenční lístek. Co živa jsem z Jamajky nevytáhla paty. Celý ten čas jsem se zdržovala v okolí Beau Desert na severním pobřeží při Morgan's Harbour." Bond se zasmál:

"To je zvláštní. I já jsem se tam ubytoval. Alespoň dočasně. Ale ani jednou jsem tě neviděl. Nežiješ ty na stromě?"

"Podle všeho sis pronajal chatu na pláži a tam já nechodívám. Bydlím v panském sídle."

"Ale vždyť už z něho nic nezůstalo. Je to jen zřícenina uprostřed třtinových polí."

"Žiji ve sklepě. Už od pěti let. Od té doby, co nám podpálili dům a zabili mé rodiče. Na své rodiče se už nepamatuji, takže mi nemusíš projevovat soustrast. Nejdřív tam se mnou žila černá pěstounka. Zemřela, když mi bylo patnáct.

Posledních pět let tam žiji sama."

"Pane bože," zhrzil se Bond. "A nikdo jiný se o tebe nemohl postarat? Rodiče ti nenechali žádný majetek?"

"Ani vindru." Děvče to řeklo bez nejmenší trpkosti, v jejím hlase spíš zaznívala pýcha. "Riderovi patří mezi staré jamajské rodiny. První Rider získal pozemky Beau Desert jako odměnu za to, že připojil svůj podpis pod rozsudek smrti nad králem Karlem. Postavil panské sídlo a od té doby je obývala naše rodina. Cena cukru však klesla, na plantáži se špatně hospodařilo, a když ji zdědil můj otec, už ji tížily jen dluhy, hypotéky a podobně. Po otcově a matčině smrti se majetek dostal do dražby. Mně to bylo jedno. Byla jsem ještě příliš mladá. Pěstounka byla vynikající žena. Farář i advokát mě chtěli adoptovat, ale pěstounka sesbírala kusy nábytku, které unikly ohni, usadily jsme se spolu ve zřícenině a zanedlouho už za námi nikdo nechodil, nikdo se mezi nás nepletl, ani se o nás nestaral. Pěstounka chodívala do vesnice šít a práť, zasadila banány a naproti starému domu vyrostl velký chlebovník. Živily jsme se tím, čím ostatní Jamajčané. Ze všech stran nás obklopovala třtina a pěstounka udělala proutěnou past na raky, kterou jsme chodily každý den vybírat. Měly jsme se jako v ráji. Hladem jsme netrpěly. Ba dokonce mne pěstounka naučila číst a psát. Z ohně jsme zachránily hromadu starých knih. Mezi nimi byla i encyklopedie. Bylo mi asi osm let, když jsem začala s A. Teď jsem uprostřed T." A jako by se bránila, dodala: "Vsadím se, že o mnohých věcech vím víc než ty."

"Nepochybuju." Bond si živě představil malé plavovlasé děvčátko, cupitající po spáleništi, i houževnatou starou černošku, která děvče opatruje, dozírá na ně, aby si psalo úkoly, které jsou pro ni, starou ženu, docela nepochybně záhadou. "Ta tvoje pěstounka musela být úžasná."

"Božská." Její hlas nepřipouštěl odpor. "Když zemřela, myslela jsem si, že je amen i se mnou. Pak přišly zlé dny. Až do té chvíle jsem žila jako malé dítě: najednou jsem však byla dospělá, všechno jsem musela dělat sama. Začali se kolem mě točit mužští, chtěli mě. Tvrdili, že se se mnou chtějí pomilovat." Zmlkla. Snad v ní ožily vzpomínky. "Byla jsem tenkrát krásná . . ."

Bond jí vážně odpověděl: „Tak krásné děvče jsem stejně ještě neviděl."

"S takovým nosem? Nebud' směšný!"

"Ty mě nechápeš." Bond hledal slova, kterým by uvěřila. "Máš pravdu; zlomeného nosu si všimne každý, ale já jsem na něj od rána prakticky zapomněl. Když se na někoho díváme, hledíme mu do očí nebo na ústa. To jsou nejvýmluvnější části obličeje. Zlomený nos nemá větší cenu než odstávající uši. Nos a uši k tváři patří. Jednou jsou hezké, jindy škaredé, ale nikdy nejsou rozhodující. Vytvářejí jen pozadí. Kdybys měla takový nos jako všechno ostatní, byla bys nejkrásnějším děvčetem na Jamajce."

"To myslíš vážně?" její hlas byl naléhavý. "Myslíš, že bych byla krásná? Příroda mě obdarila všeličím. Ale když se podívám do zrcadla, vidím jen svůj zlomený nos. Tak je to asi s každým, kdo je - hm - svým způsobem zmrzačený."

"Nejsi zmrzačená." Bond už byl netrpělivý. "Nevyprávěj mi takové nesmysly! Koneckonců se toho můžeš zbavit jednoduchou operací. Odjedeš do Ameriky a za týden jsi v pořádku."

Rozčílilo ji to: "Jak to mohu udělat? Ve sklepě mám pod kamenem sotva patnáct liber. A k tomu tři sukně, tři košile, nůž a past na raky. Víš, co by pro mne taková operace znamenala. Lékař z Port Maria mi to všechno zjistil. Je to milý člověk. Psal kvůli tomu až do Spojených států. Kdybys si to měla dát pořádně udělat, stálo by mne to asi pět set liber, a to ještě nemluvíme o cestě do New Yorku, o nemocnici a tak dále."

V jejím hlase zaznívalo zoufalství. "Kde bych sehnala tolik peněz?" Bondovi bylo jasné, co musí udělat, ale v této chvíli se ji snažil jen uchláchnout. "Snad by se nějaké východiště našlo . . . Ale vyprávěj dál. Je to velmi vzrušující - mnohem zajímavější než moje vyprávění. Skončila jsi, jak ti zemřela pěstounka. Co s tebou bylo dál?"

Chvilí mlčela, ale pak začala mluvit znovu, třebaže neochotně.

"To je tvoje vina, že jsem se zdržela u svého nosu. Neplet' se do toho, čemu nerozumíš. Jsi pěkný mužský - to ti nemusím povídat. Jistě ti podlehne každé děvče, na které se podíváš. Nepřeji ti nic zlého, ale poznal bys docela jiný život, kdybys šilhal, nebo kdybys měl zaječí pysk. Koneckonců," v jejím hlase konečně zpozoroval stopy úsměvu, "zajdeme po návratu k nějakému čarodějovi a já ho donutím, aby tě proklel - a obdaril tě něčím podobným." A pak už dodala krotce: "Vyrovnali bychom se aspoň jeden druhému."

Bond se natáhl a pohládl ji po ruce. "Mám jiné plány," řekl. "Ale pokračuj. Chci slyšet tvůj příběh celý."

"No dobře," vzdychla si dívka, "ale musím se trochu vrátit. Dům stál uprostřed třtiny, která byla celým bohatstvím plantáže. Dvakrát ročně se sekala a odvážela ke zpracování. V té době se všeho, co žilo mezi třtinou, zvířat i hmyzu, zmocňovala panika. Jejich skrýše podléhaly zkáze, i jim samotným hrozila záhuba. Tak se obvykle v době sběru třtiny zvířata i zvířátka uchylovala do zříceniny. Pěstounka se těch mangust, škorpiónů a jiných potvor zprvu bála, ale já jsem zařídila ve dvou sklepních komůrkách jakési útulky. Pro ně. Nebála jsem se těch "potvůrek", a tak mi ani jednou neublížily, jako by si uvědomovaly, že se o ně starám. Určitě to řekly i svým příbuzným a tak se zanedlouho stalo docela přirozené, že přicházely do komůrek v celých houfech a tam počkaly, dokud nevyrostla mladá třtina. Pak se zase vyrojily do polí a vrátily se k dřívějšímu životu. Dokud žily s námi, krmila jsem je - tím, co nám zbylo; chovaly se celkem slušně, jen trochu zapáchaly a někdy se mezi sebou porvaly. Vůči mně to však byli hotoví beránci - a stejně i jejich potomstvo, mohla jsem s nimi dělat, co jsem chtěla. Dozvěděli se o tom dělníci, viděli mě, jak se procházím s hady obtočenými kolem krku - a začali se mě bát, pokládali mě za čarodějnici. A já na tom vydělala - dali nám pokoj." Zmlkla, zřejmě se zase vracela do vzpomínek. "Proto tak dobře znám zvířata a hmyz. Mnoho času jsem trávila i u moře, stejně jsem se seznámila i s jeho životem. A právě tak to bylo s ptáky. Jak člověk zjistí, čím se ti opeřenci krmí, čeho se bojí, když s nimi tráví všechn svůj čas, lehko se spráteli." Tušil, jak se na něho právě v této chvíli ve tmě podívala.

"Přicházíš o mnoho, když neznáš zvířata."

"Já vím," řekl jí pravdivě. "Zdá se mi, že jsou milejší a zajímavější než lidé."

"To nevím," řekla mu zamyšleně. "Lidi mnoho neznám. Většina lidí, s nimiž jsem se setkala, byli doslova odporní. Ale myslím, že i lidé mohou být zajímaví." A zase její typická přestávka. "Ani jednou mě nenapadlo, že bych je mohla mít tak ráda jako zvířata. Pochopitelně - kromě pěstounky. Až potom . . ." Zmlkla a plaše se zasmála. "Žily jsme si tedy jako

v ráji, ale když mi bylo patnáct, pěstounka zemřela a rázem se všechno zkomplikovalo. Seznámila jsem se s nějakým Nanderem. To byl strašný chlap. Byl to bílý dozorce, kterého zaměstnávali majitelé plantáží. Chodíval ke mně na návštěvu. Chtěl, abych se přestěhovala do jeho domu nedaleko Port Maria. Nenáviděla jsem ho - a jak jsem zaslechla, že se jeho kůň prodává třtinou, obyčejně jsem se schovala. Jednou v noci přišel pěšky, neslyšela jsem ho. Byl opilý. Vešel do sklepa a začal se mnou zápasit - nechtěla jsem udělat to, co ode mne chtěl. Víš, takové věci, které dělávají zamilovaní lidé."

"Vím, vím . . ."

"Chtěla jsem ho bodnout nožem, ale byl to silák. Praštil mne do tváře a zlomil mi nos. Ztratila jsem vědomí - a potom - myslím - to se mnou udělal. Totiž - vím to. Ráno jsem chtěla skončit sebevraždou, když jsem viděla, jak vypadám, a navíc zjistila, že se mu to podařilo. Bála jsem se, že budu mít dítě. Byla bych je asi zabila - s takovým člověkem bych přece dítě nechtěla. Zašla jsem si za lékařem a ten s mým nosem udělal, co mohl. A nechťel ode mne ani vindru. S tím ostatním jsem se mu nesvěřila: styděla jsem se. A ten chlap se už nevrátil. Čekala jsem nečinně až do nejbližšího sběru třtiny; vymyslela jsem si děsný plán, pomstu. Když ke mně přišli do útulku jedovatí pavouci - černé vdovy - chytla jsem největší samičku, zavřela ji do krabice a nechala hladovět. Samičky bývají velmi zákeřné. A zase jsem čekala - na temnou noc bez měsíce. Vzala jsem krabičku s pavoukem a šla a šla, až jsem se ocitla před domem toho chlapa. Byla taková velká tma a já se bála, že někoho potkám - ale neviděla jsem ani živou duši. Schovala jsem se v jeho zahradě do křoví a čekala na okamžik, až se uloží do postele. Pak jsem se vyšplhala na strom a přelezla na balkón. Sotva začal chrápat, vlezla jsem oknem do pokoje. Ležel na posteli nahý, měl nad sebou jen síť proti moskýtům. Nazdvihla jsem ji, otevřela jsem krabičku a vyhodila z ní pavouka přímo na jeho břicho. A pak jsem utekla."

"Pane bože!" nezdržel se Bond obdivného výkřiku. "A co se s ním stalo?"

"Trvalo mu to týden," odpověděla šťastně, "než zemřel. Pavouk mu určitě způsobil strašné bolesti. To je o tom druhu pavouků všeobecně známo. Podle domorodých čarodějů se mu v tomto směru nic nevyrovná."

Odmlčela se. Když se Bond neozýval, zeptala se úzkostlivě: "Neměla jsem to dělat?"

"Není dobře si na něco podobného zvykat," řekl jí mírně. "Těžko bych ti však vyčítal způsob, jakým jsi to udělala. A co se stalo potom?"

"Pak jsem se znovu vrátila do starých kolejí," říkala už opět bez vzrušení. "Musela jsem se soustředit na to, abych se uživila. Ale - mým jediným cílem bylo uspořít si na operaci nosu." Dodala navíc přesvědčivě: "Opravdu jsem dříve měla hezký nos. Myslíš, že mi ho mohou lékaři vrátit?"

"Mohou ho zformovat tak, jak budeš chtít," řekl jí klidně. "A odkud jsi sháněla peníze?"

"Za to vděčím encyklopedii. Dočetla jsem se v ní, že lidé sbírají mořské mušle a že vzácné mušle je možno i prodat."

Svěřila jsem se s tím místnímu učiteli - svoje tajemství jsem mu ovšem nevyzradila - a učitel vypátral, že existuje americký časopis Nautilus pro sběratele mušlí. Měla jsem trochu úspor - a tak jsem si ho předplatila a začala sbírat mušle, které lidi hledali v inzerátech. Napsala jsem jistému agentovi do Miami a ten je ode mne začal kupovat. Bylo to vzrušující. Samozřejmě, že jsem ze začátku dělala moc chyb. Domnívala jsem se, že se lidem budou líbit jen nejkrásnější mušle, ale mýlila jsem se. Nejednou chtěli právě ty nejošklivější. A když jsem našla takovou zvláštní mušli, hned jsem ji čistila a leštila, aby líp vypadala. I v tom jsem se mýlila. Lidé chtěli mušle v tom stavu, v jakém jsou v moři - tedy i s jejich živočichem atakdál. Lékař mi daroval trochu formalínu: nalávala jsem ho do živých mušlí, aby nezapáchaly, a tak jsem je posílala tomu agentovi do Miami. Sbíráám mušle teprve rok, ale už jsem si vydělala patnáct liber. Prodělávala jsem na tom, ale teď už vím oči mají lidé zájem, a kdybych měla štěstí, vydělala bych si ročně nejméně padesát liber. Za deset let mohu odjet do Ameriky na tu operaci. Ale teď," rozesmála se radostně, "jsem měla štěstí. Narazila jsem na Crab Key. Byla jsem tu už jednou, před vánocemi, a našla jsem purpurové mušle. Nevypadaly zvlášť lákavě, ale jednu nebo dvě jsem poslala do Miami a agent mi obratem napsal, že prý koupí všechno, co ulovím, a za každou neporušenou mi dá pět dolarů. A že máme naleziště hluboce tajit, protože jinak bychom "zkazili trh" a cena klesla. Připadalo mi to, jako bych našla zlatý důl. Takto si ušetřím na operaci už za pět let. Proto jsem se k tobě chovala tak podezřívavě, když jsem tě spatřila na svém pobřeží. Myslela jsem, že jsi mi přišel ty mušle ukrást."

"Trochu jsi mě vylekala. Pokládal jsem tě za přítelkyni doktora No."

"Děkuji pěkně."

"Až budeš mít po operaci - co pak? Nemůžeš přece věčně žít sama ve sklepech."

"Mohla bych se stát call girl." Řekla to stejně, jako kdyby oznamovala, že se chce stát ošetřovatelkou nebo sekretářkou.

"Co si pod tím pojmem představuješ?" Osvojila si zřejmě slova "call girl" bez přesnější představy o jejich významu.

"Stanu se děvčetem, které má nádherný byt a efektní šaty. Vždyť víš, co to znamená," vysvětlovala mu netrpělivě.

"Dívce někdo zatelefonoje, ona přijde, nechá se pomilovat a dostane za to peníze. V New Yorku se za to platí sto dolarů. Za jednou! To bude můj začátek. Ovšemže," připustila, "zprvu budu asi vydělávat méně, dokud se to nenaučím dělat skutečně dokonale. Kolik platíváš nezkušeným?"

Bond se usmál. "Opravdu se nepamatuji. Už je to dost dávno, co jsem měl call girl."

Vzdychla. "Zapomněla jsem - ty máš přece tolik děvčat, kolik chceš - a zadarmo. Podle mého názoru jsou na placení odkázáni jen oškliví muži. Každé zaměstnání ve velkém městě je k ničemu, ale call girl alespoň víc vydělá. Časem se vrátím na Jamajku a znovu si koupím Beau Desert. Budu mít peněz jako šlupek a tak si najdu pěkného muže a budu mít několik dětí. Vypočítala jsem si, že se díky těm "elegantním Venuším" vrátím na Jamajku jako třicetiletá. Není to úžasné?"

"Poslední část tvého plánu se mi líbí, nejsem si však jist správností jeho začátku. Mimochodem, odkud jsi se dozvěděla o call girl? Našla jsi to pod C v encyklopedii?"

"Ani nápad. Nebuď směšný. Asi před dvěma lety se v New Yorku odehrála jedna aféra. Jakýsi bohatý playboy -

jmenoval se Jelke - si vytvořil z takových děvčat celou obchodní síť. Mnoho o tom psali v Gleaneru. Uváděli tam i jejich ceny, všechno. A v Kingstonu se i tak najdou tisíce podobných děvčat, i když nejsou tak nóbl. Dostávají za to jen pět šilinků a dělají to nejčastěji v křoví. Vyprávěla mi o tom pěstounka. Kladla mi na srdce, že nesmím vyrůst jako ony. Že bych prý byla velmi nešťastná. To je pochopitelné - pět šilinků je pět šilinků. Ale za sto dolarů . . .!"

Bond ani nevěděl, jak začít. A tak slova ze sebe zprav jen soukal: "Sama bys na to nestačila. Musela by sis najít managera, který by ti přiváděl ty muže, musela by sis podplatit policii, aby tě nechala v klidu. A kdyby ti něco málo nevyšlo, snadno by ses dostala do basy. Dělej si co chceš, ale myslím si, že by ti takové zaměstnání nevonělo. Něco ti řeknu: se svými vědomostmi o zvířatech a hmyzu můžeš získat vynikající místo v některé americké zoologické zahradě nebo na Jamajském institutu. Jistě by se ti to líbilo víc. Mnohem dřív by sis našla pořádného manžela. A vůbec. V žádném případě nepřemýšlej o tom, že se staneš call girl. Máš nádherné tělo. Zachovej si je pro muže, kterého budeš mít ráda."

"Tak o tom se píše v knihách," odmítla ho pochybovačně. "Potíž však je v tom, že v Beau Desert nejsou muži, do nichž bych se mohla zamilovat." A zase přestávka a pak plachý dodatek: "Jsi první Angličan, s nímž jsem se dala do řeči. Od začátku se mi líbíš. Říkám ti to docela otevřeně. Ale teď jsem přesvědčena, že kdybych se odtud dostala, najdu si dost mužů, kteří se mi budou líbit."

"Právě tak. Stovky. Vždyť jsi báječné děvče. Bylo mi to jasné, sotva jsem tě spatřil."

"Totiž - když jsi mě viděl zezadu." Její hlas už byl ospalý, ale rozradostnělý.

Bond se zasmál. "Ale byl to úžasný pohled. Zvlášť, když uvážím, že jsi nádherná i zepředu." Objevila se mu v té chvíli před očima tak, jak ji viděl ráno na pláži a přes všechnu únav se mu tělo zachvělo. Nezmohl se už na víc než na pár chraplavých slov: "Raději dost řeči, Zlato. Musíme spát. Budeme mít dost času na povídání, až se vrátíme na Jamajku." "Opravdu?" řekla ospale. "Slibuješ mi to?"

"Slibuji."

Zaslechl, jak se ve svém spacím pytlí vrtí. Podíval se na ni. Rozeznával jediné nejasný profil; hluboce se nadýchl jako dítě před spánkem.

Na mýtině bylo ticho. Bylo však stále chladněji. Bond si opřel hlavu o kolena přitažená k tělu. Věděl, že nemá smysl, aby se vůbec pokoušel usnout. Mysl mu plnil prožitý den i tato výjimečná Tarzanka, která mu vstoupila do života. Jako by se k němu připoutávalo nějaké nádherné zvíře. Nemůže se jej zbavit dřív, dokud nevyřeší jeho problémy. Byl si toho vědom. Jistěže to většinou půjde bez těžkostí. Může zařídít operaci, pomocí přátel jí najde zaměstnání i domov. Má peníze. Koupí jí šaty, zaplatí jí kadeřníka, uvede ji do velkého světa. To všechno je hračka. Ale co s tou druhou stránkou problémů? Co s fyzickou touhou, kterou v něm vzbuzuje? Nemůže se přece milovat s dítětem. Ale je to ještě dítě? Na jejím těle ani na jejím chování není už nic dětského. Je už vlastně dospělá, svým způsobem vysoce inteligentní. Dovede se o sebe postarat mnohem líp než mnohé dvacetileté děvče, s nímž se až dosud setkal.

Bondovy myšlenky přerušilo zatahání za rukáv a vzápětí zaslechl tichý hlas: "Proč nespíš? Je ti zima?"

"Ne - je mi dobře."

"Ve spacím pytlí je báječné teplo. Nechceš ke mně? Vejdeš se sem."

"Ne, děkuji, Zlato. Stačí mi to takhle."

Chvilku ticha a pak se téměř šeptem ozvala znovu: "Když nechceš . . . nemusíš se se mnou milovat . . . můžeme být k sobě obrácení zády."

"Zlato, děvčátko, spi. Bylo by to úžasné, ale ne dnes v noci. Stejně musím brzy vystřídat Quarrela."

"Ano, rozumím." Byla mrzutá. "Snad až se vrátíme na Jamajku."

"Snad."

"Slib mi to. Neusnu, dokud mi to neslíbíš."

Bond už byl zoufalý. "Samozřejmě ti to slibuji - ale teď už spi, Zlatovlásko."

Její hlas ještě vítězoslavně zašeptal: "Teď už jsi mým otrokem. Slibil jsi mi to. Dobrou noc, drahý Jamesi."

"Dobrou noc, drahá Zlato."

12. Příšera

Bond náhle ucítil, že mu cosi silně stisklo rameno. Vyskočil.

Quarrel mu ukvapeně šeptal: "Něco se sem blíží přes vodu, kapitáne. Jistě ten drak."

Děvče se probudilo a zeptalo se úzkostlivě: "Co se děje?"

"Zůstaň tu, Zlato!" přikázal jí ostře. "Ani se nehni. Hned se vrátím." Prodíral se křovím po odvráceném svahu a spolu s Quarrelem běželi po písčitém.

Dorazili až na její okraj, asi dvacet metrů od mýtiny. Schovali se do křoví a Bond před sebou rozhrnul větve.

"Co to může být?" Necelý kilometr od nich si to šinula po jezeře jakási beztvará příšera se dvěma rozžářenými oranžovými očima, v nichž byly černé zřetelnice. Odněkud uprostřed z míst, kde by mohla být ústa, šlehal asi metrový modravý plamen. Na hvězdném obzoru se rýsovala kopulovitá hlava, umístěná mezi dvěma krátkými netopýřmi křídly. Příšera vydávala tichý kvílivý ston, který podmaňoval další zvuk, hluboký pravidelný tlukot. Pohybovala se rychlostí asi patnáct kilometrů za hodinu a nechávala za sebou světležlutou brázdou.

"Ježíšmarjá, kapitáne," zašeptal Quarrel. "Co je to za obludu?" Bond se narovnal.

"Přesně nevím," řekl krátce. "Jakýsi traktor, upravený tak, aby naháněl hrůzu. Pohání ho diesellový motor. Tak na raky už nemyslete. A teď uvažujme!" Bond už hovořil víceméně sám pro sebe. "Nemá význam utíkat. Ta příšera je rychlejší a může se prodírat i křovím a močalem. Nezbyvá, než se jí postavit na odpor. Kde má slabinu? V řidičích. Jistě jsou

chránění - ale nevíme, do jaké míry, Quarrele! Až se příšera přiblíží na dvě stě metrů, začněte pálit na tu kopuli. Mířte přesně a střílejte dávkami. Když se to přiblíží na padesát metrů, začnu já střílet do reflektorů. Nejsou tu koleje. Vozidlo se šine po obrovských pneumatikách, pravděpodobně leteckých. I do nich vypálím několik ran. Vy zůstaňte tady. Já ustoupím asi o deset kroků. Je možné, že budou střelbu opěťovat - a musíme Zlatu krýt před kulkami. Jasně?"

Bond vztáhl ruce po Quarrelovi a chlapsky mu stiskl velká ramena.

"A nebojte se! To není drak. Jen jakýsi mechanismus doktora No. Řidiče zabijeme, příšery se zmocníme o dojedeme na ní až k pobřeží. Alespoň si ušetříme podrážky. Platí?"

Quarrel se uklidněně zasmál. "Platí, kapitáne, když to říkáte zrovna vy Ale doufám, že i ten na nebi ví, že to není drak."

Bond seběhl po písčíně a našel si v křoví místo, z něhož měl otevřené palebné pole. Tiše zavolal do tmy: "Zlato!"

"Tady jsem, Jamesi." Jako by se jí ulevilo.

"Zavrtej se do písku stejně jako na pobřeží. Za nejhustší kořeny. A klidně lež. Asi tu bude zase trochu střelení. A draka se neboj. Je to jen pomalované motorové vozidlo, v němž jsou chlapíci doktora No. Buď klidná! Jsem blízko."

"Dobře, Jamesi. Buď opatrný." Jejího hlasu se však zmocnila hrůza.

Bond si mezi listů a pískem klekl na jedno koleno a díval se před sebe.

Příšera už byla sotva tři sta metrů od nich, žluté reflektory zářily z močálu. Z tlamy dosud šlehaly modravé plameny.

Vycházely z protáhnutého rypáku s roztaženými čelistmi, natřenými zlatou barvou, aby připomínaly dračí tlamu.

Plamenomet! To vysvětluje ohořelé křoví i příběh dozorců. Modravé plameny šlehají ze skrytého hořáku.

Mechanismus byl teď nastaven do střední polohy. Kam až by plamen došlehl, kdyby zvýšili tlak?

Bond připouštěl, že příšera šinoucí se po hladkém jezeře poskytuje hrůzostrašný pohled. Podle všeho je především jejím úkolem budit hrůzu. Nebýt docela pozemského tlukotu dieslova motoru, lekl by se i on. Na domorodé vetřelce to jistě mělo zdrcující účinek. Ale jak dalece je příšera zranitelná ozbrojenými lidmi, kteří tak lehce nepodlehnu panice?

Vzápětí dostal odpověď: zarachotila Quarrelova remingtonka. Z kopulovitě kabiny vyletěly jiskry, ozval se tupý cinkot.

Quarrel znovu vypálil, pak vychrlil celou dávku. Kulky však bušily do kabiny bez úspěchu. Příšera neslevila na tempu.

Valila se vpřed, nepatrně se kroutila, hledala zdroj palby. Bond si svůj Smith & Wesson podepřel o předloktí, pečlivě mřít a pak rachot remingtonky přehlušilo hluboké zakašlání jeho pistole. Jeden reflektor zařinčel a zhasl. Čtyřikrát vypálil do druhého, ale zasáhl ho až pátým, posledním nábojem v zásobníku. Příšere to však zřejmě vůbec nevadilo.

Valila se přímo na Quarrelův úkryt. Bond pistoli znovu nabil a začal střílet na obrovské nadmuté pneumatiky pod falešnými černožlatými křídly. Jeho cíl byl teď před ním sotva třicet metrů a byl by přísahal, že znovu a znovu zasahuje nejbližší kolo. Bezvýsledně. Pevná guma? Bonda poprvé zamrazil závan strachu.

Znovu nabil pistoli. Je možné tu odpornou příšeru zranit zezadu? Má se vrhnout do jezera a vylézt na ni? Udělal křovím krok dopředu. Vzápětí strnul, nedokázal se ani pohnout.

Z ohnivého rypáku vyšlehl na Quarrelův úkryt dlouhý jazyk modravého plamene se žlutou špičkou. Z křoví vyrazil oranžově červený oheň a ozval se nepřirozený výkřik, který vzápětí jako by někdo ut'al. Spalující ohnivý jazyk se spokojeně stáhl zpět do rypáku. Příšera se obrátila okolo své osy a zastavila se. Modravý plamenný otvor zamířil přímo na Bonda.

Ten teď čekal na svůj dosud nepředstavitelný konec. Díval se do modravých smrtonosných čelistí a hluboko ve velké trubce spatřil červené rozněcovací vlákno. Vzpomněl si na Quarrelovo tělo - teď nebyla vhodná chvíle myslet na živého - a představil si zčernalou dýmající mrtvolu, zkroucenou v roztaženém písku. V nejbližších vteřinách vzplane jako fagule i on. Vyřikne, údy se mu stáhnou jako tanečníkovi. Pak přijde na řadu Zlato. Probůh, kam je to vechal! Kde ztratil rozum, že se postavil proti člověku, vládnoucímu tak ničivou zbraní? Proč si nevzal k srdci varování, s nímž se setkal na Jamajce? Bond zaťal zuby. Tak dělejte, ničemníci. Ať už to mám za sebou.

Zahuhlňal reproduktor. Kovový hlas škytal: "Tak vylez, ty anglický strašpytle!" Odmlčel se a pokračoval. "I s tou slečinkou! Rychle - nebo se budeš smažit v pekle jako tvůj kamarád." Na důkaz těch slov vyšlehl proti němu ohnivý jazyk. Bond ustupoval před jeho spalujícím žárem, až za zády náhle ucítil dívčino tělo. Šeptala mu hystericky: "Měla jsem ti pomoci! Měla jsem ti pomoci . . ."

"Nic si z toho nedělej, Zlato. Jen se mne drž."

Rozhodl se. Nemá už jiné východisko. Smrti neunikne, ale nezemře alespoň takovým strašným způsobem. Vzal děvče za ruku a táhl ji za sebou vpřed.

Hlas z reproduktoru zavyl: "Ani krok! Vidiš, že umíš být hodný . . . Teď odhod' tu bouchačku. A žádné triky, nebo krabi dostanou teplou snídani."

Bond pustil z ruky pistoli Smith & Wesson. Ani beretta by mu v takové situaci nebyla nic platná. Děvče vzdychlo a Bond jí stiskl ruku. "Drž se, Zlato," řekl. "Nějak se z toho dostaneme." A zarděl se nad vlastní lži.

Ozvalo se cvaknutí, otevřela se železná dvířka. Ze zadní strany kopule se spustil do vody muž a ubíral se k nim s pistolí v ruce. Držel se však mimo palebné pole plamenometu. Jeho plápolavý modrý plamen mu osvětlil zapocenou tvář. Byl to čínský černoch, obrovitý chlap, měl na sobě jen kalhoty. V levé ruce se mu cosi houpalo. Když přišel blíž, Bond rozeznal pouta.

Několik kroků od něho se muž zastavil. Prikázal: "Nastav ruce. Zápěstí k sobě. A teď pojd'! Angličan nejdřív. A pomalu, nebo tě tak svážu, že tě nerozváže ani pámbu."

Bond poslechl. Když se jeho chřpí dotkl pach mužova potu, zdvihl oči; muž si vložil pistoli mezi zuby a natáhl mu na zápěstí pouta. Bond se mu díval do tváře; byla ozářena modravým plamenem, lesklá, surová. Teď se na něj ušklíbla:

"Ty idiotský lumpě," ulevil si chlap.

Bond se k němu obrátil zády a vykročil. Chtěl se podívat na Quarrelovo tělo. Musí se s ním přece rozloučit! Třeskla rána z pistole. Kulka se mu zabořila těsně u nohy do písku. Bond se zastavil a pomalu se obracel. "Nebud' nervózní," řekl. "Podívám se jen na toho muže, kterého jste zabili. Hned se vrátím."

Chlap sklonil zbraň a drsně se zasmál. "No dobře, potěš se. Mrzí mě, že jsme s sebou nepřinesli věnec. Ale hned se vrať, nebo z té slečinky uděláme pochodeň. Máš na to dvě minuty."

Bond odešel k dýmajícímu křoví. Podíval se k zemi a oči i ústa se mu křečovitě stáhly. Bylo to přesně tak, jak si to představoval. Ba dokonce ještě horší. "Odpusť mi, Quarrele," řekl tiše. Nabral spoutanýma rukama hrst písku a hodil ji tam, kde bývaly oči. Pak pomaloučku kráčel zpátky a postavil se vedle děvčete.

Chlap jim zbrání pokynul, aby vykročili. Obešli vozidlo. Vzadu byla malá čtverhranná dvířka. "Vlezte dovnitř a klekněte si na zem," přikázal hlas zevnitř. "Ničeho se nedotýkejte, nebo vám zpřerážíme ruce."

Vlezli do té železné krabice. Páchlo to v ní potem a olejem. Bylo tu tak málo místa, že mohli sedět jen s přitáženými koleny. Muž s pistolí za nimi zabouchl dveře, rozsvítil a sedl si na železné traktorové sedadlo vedle řidiče. "Dobře, Same. Pojedeme. A oheň vypni. Už je dost světla, na cestu uvidíme i tak."

Na přístrojové desce bylo plno číselníků a tlačítek. Řidič se naklonil, stiskl dvě tlačítka, vozidlo se hnulo dopředu a řidič se díval do okolního světa úzkou šterbinkou v pancéřové stěně. Obraceli se. Pak se motor rozběhl rychleji, ujížděli zřejmě přímo k cíli.

Bond pocítil tlak dívčina ramene. "Kam nás to vezou?" zeptala se chvějícím hlasem.

Bond se k ní pootočil - a poprvé ji uviděl se suchými vlasy. Měla je trochu pomačkané, vždyť nedávno ještě klidně spala. Ale už to nebylo klubko myších ocásků. Splývaly jí těžce na ramena, kde se nepatrně vlnily vzhůru. Byly popelavě plavé, v elektrickém světle temně zářily stříbrem.

S neočekávanou lhostejností pokrčil Bond rameny. "Jedeme asi navštívit doktora No. Jen se, Zlato, neboj. Teď máme co dělat s gangstery, ale s doktorem No to bude jiná. Až se k němu dostaneme, mlč - budu mluvit za oba." Přitlačil se k ní ramenem. "Líbí se mi tvoje vlasy. Jsem šťasten, že si je nestříháš."

Z její tváře vyprchalo alespoň trochu napětí. "Jak na něco takového můžeš právě teď myslet?" Usmála se koutkem úst. "Ale i tak mám radost, že se ti mé vlasy líbí. Jednou týdně si je myji v kokosovém oleji." Oči se jí zaleskly slzami - zřejmě vzpomínkou na dosavadní svobodný život. Sklonila hlavu ke spoutaným rukám, aby ukryla slzy - a zašeptala téměř pro sebe: "Pokusím se být statečná. Dokud jsi u mně, tak se nebojím."

Bond se namáhavě posunul, dotýkal se jí už tělem. Zdvihl si spoutané ruce a prohlížel pouta. Byla z výzbroje americké policie. Škulb levou rukou, tu měl slabší, snažil se ji provléci kovovým prstencem pout. Ani upocená kůže mu svou hladkostí nepomohla. Bylo to beznadějně.

Oba muži seděli na železných sedadlech zády k nim; byli lhostejní. Uvědomovali si, že mají zajatce zcela ve své moci. Nebylo tu místo, aby je Bond mohl nějak ohrozit. Nemohl se pořádně rozehnat, kdyby je chtěl udeřit ze zadu pouty. A i kdyby se mu podařilo otevřít dveře a skočit dolů, daleko by se nedostal. Ucítily by závan čerstvého vzduchu, zastavili by a buď by ho ve vodě plamenometem spálili, anebo znovu vytáhli do zajetí. Bonda mrzelo, že se ho vůbec nebojí. Že si jsou tak jisti, že jim nemůže uprchnout. A neubilo se mu ani zjištění, že inteligence obou mužů stačí na to, aby si uvědomili jeho neškodnost. Kdyby byli hloupější, seděli by nad ním s namířenými pistolemi a s nezkušenou dokonalostí by je oba převázali, nebo by je omráčili. Jenomže tihle dva se ve svém řemesle vyznají. Jsou to profesionálové - anebo jsou na profesionály alespoň cvičení.

Oba muži spolu nemluvili. Nechvástali se tím, jak jsou chytrí, jak jim přálo štěstí, jací jsou dokonalí. Byli klidní. Řídili vozidlo mlčky, šikovně, důsledně dokončovali svoje poslání.

Až do této chvíle stále ještě Bond neměl ani ponětí, co je to za vozidlo. Pod černožlatým nátěrem a fantastickou výzdobou se zřejmě skrývá traktor, jaký ještě neviděl a o němž ani neslyšel. Kola, obalená obrovskými hladkými gumovými pneumatikami byla téměř dvakrát tak vysoká jako on. Neviděl na nich výrobní značku, byla tmavá a zřejmě naplněná pórovitou gumou. Na udržování rovnováhy stačilo malé kolečko vzadu. Aby vozidlo ještě víc připomínalo draka, připevnili mu ze zadu železnou ploutev s černožlatým nátěrem. Vysoké blatníky přecházely do krátkých, dozadu vyvrácených křídel. Na chladiči byla upevněna kovová dračí hlava, reflektory měly uprostřed černé body, aby připomínaly "oči". Kabinu zakrývala pancéřová kopule a do traktoru byl zamontován plamenomet.

Bylo to tak, jak Bond předpokládal: svým zevnějškem měl traktor zastrašovat a spalovat - ale zůstávalo záhadou, proč měl místo kulometu plamenomet. Podle všeho je to jediný druh vozidla, které se může po ostrově pohybovat. Velká široká kola lehko zdolávala močály i mělké jezero. Síla traktoru překonávala i strmé korálové výběžky. Protože nejohroživěji působil v noci, byl také především v noci používán, a pak vedro v železné kabině bylo jakžtakž snesitelné. Bonda to ohromovalo. Vždy ho ohromovala profesionalita. Doktor No je nepochybně úžasně příčinlivý člověk. Brzy se s ním setká. Brzy se ocitne z očí do očí jeho tajemství. A co potom? Bond se zachmuřeně ušklíbl. Co mu to odhalení bude platné; neodnese si je. Určitě ho zabijí - pokud neuteče anebo si něco nevymyslí. A co se stane s dívkou? Podaří se Bondovi dokázat její nevinu - a tak ji ušetřit? Ale i kdyby se mu to podařilo, jistě se už z ostrova nedostane. Bude tu muset zůstat až do smrti jako milenka nebo manželka některého zdejšího chlapa nebo samotného doktora No - kdyby mu snad padla do oka.

Bondovo přemýšlení přerušil trhavý pohyb kol. Už přešli jezero a šinou si to teď po cestě vedoucí k chatrči. Kabina se otřásla, traktor začal stoupat. Za pět minut jsou v cíli.

Řidičův spolujezdec se ohlédl přes rameno na Bonda i na dívku. Asi se divil, když se na něho Bond povzbudivě usmál: "Dostanete za nás medaili."

Hnědožluté oči se však dívaly lhostejně. Purpurové černošské rty se ušklíply a z jejich vzezření čísla promyšlená nenávisť: "Zavři chleběárnu." A chlap se otočil.

Dívka se obrátila na Bonda: "Proč jsou tak suroví? Proč nás tak nenávidí?"

Bond se na ni usmál: "Asi proto, že se nás už dříve lekli - a ještě stále se nás bojí. Nevypadáme totiž, že bychom z nich měli strach. Musíme je v tom dojmu udržet."

Dívka se k němu přitiskla. "Pokusím se."

Stoupání bylo ještě strmější. Šterbinami v pancíři pronikalo šedavé světlo. Svítalo. Venku začínal nový den, plný nepříjemného horka, ošklivého větru a páchnoucího bahenního plynu. Bond si vzpomněl na Quarrela, udatného obra, který už tento den neuvidí a s nímž se měli v těchto chvílích vydat na dlouhou cestu přes močály. Vzpomněl si na jeho životní pojistku. Quarrel věřil smrti, ale důvěra v Bonda byla silnější než strach. A on - Bond - ho nechal padnout. Způsobí on - Bond - i smrt dívky?

Řidič sáhl na přístrojovou desku a před vozidlem se ozvalo trhavé zavytí policejní sirény. Zasténalo a pak utichlo. O minutu později vozidlo zastavilo, motor běžel naprázdno. Muž stiskl tlačítko a z háku vedle sebe sňal mikrofon. Promluvil. Bond zaslechl zvenku z reproduktoru jeho hlas. "Podářilo se. Toho Angličana i tu slečnu jsme chytili. Ten druhý chlap natáhl bačkory. Celý náklad je uvnitř. Otevřete!"

Bond zaslechl, jak se brána otvírá na železných kladkách. Řidič zasunul spojku, pomalu popojel několik metrů. Pak zůstal stát a muž vypnul motor. Cíci cvaklo, někdo zvenku otvíral železné dveře. Do kabiny pronikl závan čerstvého vzduchu a záplava jasného světla. Cíci chytlo Bonda za ruce a surově ho vytáhlo na cementovou podlahu. Sotva vstal, zabořila se mu do boku pistole. "Ani krok!" ozval se čísi hlas. "Neopovaž se hnout!" Podíval se za hlasem. Byl to opět čínský černoch. Žluté oči si ho zvědavě měřily, ale Bond se lhostejně obrátil. Další chlap strčil pistolí do dívky a Bond v té chvíli ze sebe prudce vyrazil: "Tě dívce dejte pokoj!" Postavil se vedle ní. Podářilo se - oba chlapy to zřejmě překvapilo. Mířili na ně pistolemi, ale v jejich chování už byla nerozhodnost.

Bond se rozhlédl. Byli v jednom z hangárů, které vidět od řeky. Sloužil zřejmě jako garáž i jako dílna. "Drak" stál nad montážní jámou z betonu. Na lavici ležel rozebraný přívěsný motor. Podlahu osvětlovaly pásy bílého zářivkového osvětlení. Vzduch páchl olejem a výfukovým plynem. Řidič a jeho společník si prohlíželi vozidlo, nemotorně se motali kolem něho.

"Už jsme to hlásili," ozval se jeden ze strážců. "Máme je zavést dovnitř. Šlo to lehce?"

Spolujezdec, zřejmě nadřízený všech ostatních, odpověděl: "Šlo. Jen trochu střelby. Doplatily na to reflektory. Někjaké díry budou možná i na pneumatikách. Musíte je důkladně prohlédnout. Já ty dva odvedu a půjdu se trochu vyspat."

Obrátil se k Bondovi. "No tak, pohni kostrou," ukázal na vzdálený konec hangáru.

Bond mu odsekl: "Pohni kostrou sám! A chovej se slušně! Rozkaž těm opicím, aby odložily ty bouchačky! Ještě omylem vystřelí. Když se rozdával rozum, přišli asi poslední."

Chlap se k němu přiblížil, zbyli tři mu byli v patách. Oči měl rudé nenávistí. Muž zdvihl sevřenou pěst a zamával jí Bondovi před nosem. Taktak se ovládl. "Poslouchej, mužičku," začal napjatě. "Někdy pustí na to divadlo i nás. Budu se modlit, abych byl při tvém zkapávání. Jednou to jednomu trvalo celý týden. A bůh mi buď svědkem . . . jak se mi dostaneš do rukou, tak . . ."

Zmlkl. Oči mu zářily krutostí a sjely z Bonda na dívku. A v té chvíli jeho oči byly ústy, jazykem, kterým si oblizuje rty. Utřel si ruce do kalhot. Mezi purpurovými rty se objevila růžová špička jazyka. Obrátil se k ostatním. "Co vy na to, kamarádi?"

I oni se podívali na dívku a němě přikýkli jako děti před vánočním stromkem.

Bond by se byl nejraději do nich pustil, bušil jim do tváří spoutanýma rukama. Vymýšlel krvavou pomstu. Kvůli té dívce by udělal všechno. Teď svými odvážnými slovy dosáhl alespoň toho, že se nelekla. Řekl: "No dobře, dobře. Vy jste čtyři, my dva, a ještě máme spoutané ruce. My vám neublížíme. Radím vám však - nehraje si s námi. Doktorovi No by se to možná nelíbilo."

Při vyslovení toho jména se tváře chlapů změnily. Tři páry očí hleděly vyplašeně jednou na Bonda, podruhé na svého nadřízeného. I on se díval na Bonda podezřívavě, divil se, snažil se vypátrat, zda Bond nemá na jejich šéfa nějaký vliv. Chtěl něco říci, už otevřel ústa - ale rozmyslel si to. Jen nepřesvědčivě prohodil: "Vždyť my jen žertujeme." Obrátil se k ostatním, aby přikýkli. "No né?"

"Jasně! Jasně!" Bylo to však zřetelně zlostné mumlání. Chlapi se odvrátili.

"Tudy, prosím," řekl první z nich a mrzutě vykročil napříč dlouhým hangárem.

Bond vzal dívku za zápěstí a ona ho následovala. Překvapila ho vážnost, s níž se tu setkávalo jméno doktora No. Dokud budou mít co dělat s personálem, musí si to pamatovat.

Muž přistoupil k hrubým dřevěným dveřím na konci hangáru. Na jejich zárubni bylo tlačítko. Dvakrát je stiskl a čekal. Ozvalo se cvaknutí, dveře se otevřely a odhalily desetimetrový skalní tunel, vystlaný kobercem. Na konci tunelu byly další dveře. Elegantnější, natřené krémovou barvou.

Chlap odstoupil. "Přímě vpřed, prosím. Zaklepejte na dveře. Převezme vás přijímací kancelář." V jeho hlase nebyla ani kapka ironie, v očích měl jen apatii.

Bond vyvedl děvče do tunelu. Zaslechl, jak se za nimi zavřely dveře. Zastavil se a podíval se na ni. "Co teď?" řekl.

Dívka se plaše usmála. "To je ohromný pocit, když má člověk pod nohama koberec."

Bond ji stiskl za zápěstí. Vykročil ke krémovým dveřím a zaklepal.

Dveře se otevřely. Bond sledován dívkou vstoupil. Naráz znehybněl a děvče do něho doslova vrazilo. Stál tu jako solný sloup a třeštil oči.

13. Kriminál první cenové skupiny

Byla to recepční místnost, jaké mívají největší americké firmy ve svých newyorských mrakodrapech na tom poschodí, kde úřaduje hlavní ředitel. Měřila asi dvacet čtverečních metrů. Podlahu pokrýval hustý vínově červený wilton, stěny a strop byly pomalovány měkkou červenou barvou. Na stěnách visely barevné reprodukcce Degasových baletních skic, o osvětlení se staraly vysoké moderní stojanové lampy s tmavě želými lesklými stínidly v moderních soudkovitých

tvarech.

Napravo stál široký mahagonový psací stůl se zeleným koženým potahem, nádherně a prakticky vybavený, s luxusním selektorem. Na návštěvy tu čekaly dvě vysoké staromódní židle. Na druhém konci místnosti stál lesklý mahagonový konferenční stolek s dalšími dvěma židlemi. Na psacím i konferenčním stole byly vysoké vázy s čerstvě nařezaným slézem. Vzduch byl svěží, chladný, s jemnou přepychovou vůní.

V místnosti byly dvě ženy. Za psacím stolem seděla půvabná čínská dívka, pod ofinou krátce ostříhaných černých vlasů měla brýle v kostěných obroučkách, pero připravené nad dotazníkem. Z očí i úst jí zářil řemeslný úsměv recepční úřednice - bodrý, nápomocný, zvědavý.

Když vstoupili, dveře jim podržela starší žena, asi čtyřiapadesátiletá matrona. Také v jejích žilách kolovala čínská krev. Její zdravý, tělnatý, nenasytný zevnějšek působil výjimečnou atraktivností. Z pohledu za čtyřhranným cvikrem sálala hostitelská touha, aby se tu hosté cítili jako doma.

Obě ženy byly od hlavy až po paty v bílém, měly na sobě bílé punčochy a bílé semišové střevíce, připomínaly zaměstnankyně nejprepychovějšího amerického salónu krásy. Na jejich pokožce však bylo cosi bezbarvého, jako by téměř nepoznala čerstvého vzduchu.

Než si Bond uvědomil své postavení, žena u dveří zaštěbetala konvenční uvítací frázi, jako kdyby je byla zastihla bouřka a kvůli ní se zdržel jejich příchod na večírek.

"Chudáčci moji. Už jsme se vás nemohli dočkat. Stále nám předstírali, že tu budete každou chvíli. Nejdříve jsme vás čekali včera na svačinu, pak na večeri a teprve před půl hodinou jsme se dozvěděli, že se u nás objevíte až k snídani. Musíte být hladoví jako vlci. Pojdte - sestra Rose vyplní vaše dotazníky a potom rovnou do postele. Jistě jste unaveni."

Zavřela dveře a stále ještě kvákajíc je zavedla ke stolu. Posadila je na židle a mlela svou: "Já jsem sestra Lily, zde je sestra Rose. Nezapálíte si?" Vyňala ozdobnou koženou tabatěrku, otevřela ji a položila na stůl. Tabatěrka byla rozdělena na tři části. Ukázala malíčkem: "Zde jsou americké, tady playerky a turecké hentie." Vytáhla drahý zapalovač a čekala. Bond zdvihl spoutané ruce a chtěl si vzít tureckou cigaretu.

Sestra Lily překvapeně vzkřikla: "Ale to snad ne?" Vzbuzovala dojem, že ji to opravdu přivedlo do rozpaků. "Sestro Rose, rychle klíč. Neustále to opakuji, že nám pacienty nesmějí vodit v takovém stavu." Její hlas byl netrpělivý, zhnusený. "Panebože, ten personál z venku! Nejvyšší čas, aby jim někdo promluvil do duše."

Také sestru Rose to vyvedlo z rovnováhy. Chvatně hledala v zásuvce a pak přes stůl podala klíč sestře Lily, která s velkým chlácholením a rozčileným mlaskáním odemkla oba páry pout, obešla okolo stolu a hodila je jako špinavé obvazy do koše na odpadky.

"Děkuji." Bonda nenapadlo nic lepšího, jak by se vyrovnal se situací a jak by se přizpůsobil tomu, co se odehrává na jevišti. Natáhl se, vzal si cigaretu a zapálil si ji. Podíval se na Zlatu Riderovou, která tu seděla ohromena a nervózně svírala opěradla židle, a povzbudivě se na ni usmál.

"Kdybyste dovolil . . ." Sestra Rose se sklonila nad dlouhatánský dotazník, vytištěný na drahém papíře. "Slibuji vám, že to bude co nejrychlejší. Vaše jméno, prosím, pan - hm . . ."

"Bryce, John Bryce."

Pozorně si to zapsala.

"Trvalé bydliště?"

"Královská zoologická společnost, Regents Park, Londýn, Velká Británie."

"Zaměstnání?"

"Ornitolog."

"Ježíšmarjá," vytřeštila naň oči, "jak se to píše?"

Bond slovo hláskoval.

"Vroucí dík. A kdybyste teď ráčil uvést účel své návštěvy."

"Ptáci," řekl Bond. "Zastupuji také newyorskou Audubonovu společnost. Společnost má pronajatou část tohoto ostrova."

"Ach, pravda." Bond se díval, jak její pero zapisuje každé jeho slovo. Za poslední větu nakreslila do závorčky úhledný otazník.

"Dobře," sestra Rose se zdvořile usmála na Zlatu. "A vaše žena? I tu zajímají ptáci?"

"Zajímají."

"Křestní jméno?"

"Zlata."

Sestru Rose to rozveselilo. "Jaké krásné jméno!" Zapsala si ho. "A teď uveďte svého nejbližšího příbuzného a jsme hotovi."

Bond uvedl za oba jako nejbližšího příbuzného M-ovo skutečné jméno. Označil ho za "strýčka", za "provozního ředitele společnosti Universal Export, Regents Park, Londýn".

Když si to sestra Rose zapsala, řekla: "A máme to v suchu. Mockrát vám děkuji, pane Bryce, a jsem jista, že se vám oběma bude u nás líbit."

"Děkuji. Jsem o tom přesvědčen." Bond vstal. I Zlata Riderová vstala, dosud měla bezvýraznou tvář.

Sestra Lily řekla: "A teď za mnou, chudáčci moji." Odebrala se ke dveřím v protilehlé stěně a položila ruku na skleněnou kliku. "Propánajána, už mi to asi přeskakuje: zapomněla jsem číslo jejich pokoje. Není to to krémové apartmá, sestro?"

"Ano, právě to. Čtrnáctka a patnáctka."

"Děkuji, moje milá. Račte za mnou," otevřela dveře, "je to pořádný kus cesty." Zavřela za nimi a vykročila. "Už jsme několikrát doktorovi říkala, aby tu zřídil pohyblivé schody - ale vždyť víte, jak je to s lidmi, kteří na nic nemají čas."

usmála se bodře. "Neustále mají nějaké starosti."

"Ano, jistě," řekl Bond zdvořile.

Vzal dívku za ruku a kráčeli za hřmotnou matronou stometrovou vysokou chodbou, vybavenou ve stejném stylu jako recepcní místnost, ale v pravidelných úsecích diskrétně osvětlenou drahými plynovými lampami.

Sestra Lily občas cosi štěbetavě utrousila přes rameno a Bond vždy odvětil zdvořilými, jednoslabičnými výrazy. Jeho myšlenky se soustředily na výjimečné okolnosti, za nichž je přijali. Pevně věřil, že obě ženy nic nepředstírají. Nepřistihl je při pohledu ani při slovech, která by nebyla na místě. Patřily podle všeho do jakési předsunuté linie, kterou však důmyslně podporovaly vnější vzhled a pompéznost. V místnosti i na chodbě jejich hlasy zněly dutě; ta skutečnost naznačovala, že z hangáru přešli do úpatí vrchu a teď jsou někde v jeho srdci. Pravděpodobně krácejí směrem na západ - k útesu na konci ostrova. Stěny nebyly zavlhle, vzduch tu byl chladný a čistý, do tváře jim vanul poměrně silný vánek. Toto podzemí jistě stálo horu peněz. A vyžádalo si málem technické zázraky. Podle popelavé pleti obou žen se dalo usoudit, že nevycházejí na povrch. Vyprávění sestry Lily nasvědčovalo tomu, že patří k vnitřnímu personálu, který nemá nic společného se svalnatou sběří na povrchu; možná, že si ani neuvědomuje, co je to za lidi.

Je to groteskní situace, pomyslel si Bond, když se blížili ke dveřím na konci pokoje, až nebezpečně groteskní, ale nemá význam se tomu divit. Nezbyvá mu nic jiného, než se držet bizarního scénáře. Určuje mu alespoň příjemnější úlohu, než tomu bylo na povrchu.

U dveří na konci chodby stiskla sestra Lily tlačítko. Byli očekáváni. Dveře se hned otevřely. Půvabná Číňanka ve světlefialovém kimonu, vyzdobeném bílými květy, se na ně usmála a ukláněla se, jak to mají čínská děvčata ve zvyku. Z její bledé tváře připomínající květinu vyzařovala srdečnost a pohostinnost. Sestra Lily zavolala: „Konečně přišli, May! Pan John Bryce s manželkou. Jistě jsou unaveni, odveďte je do pokojů a nabídněte jim snídani, a ať se pak vyspí."

Obrátila se k Bondovi: "Toto je May. Velmi milé děvče. Bude se o vás starat. Když budete něco potřebovat, stačí zazvonit na May. Všichni pacienti ji mají rádi."

"Pacienti," pomyslel si Bond. Už podruhé použila tohoto slova. Zdvořile se na děvče usmál: "Těší mě. Ano, nejraději už bychom byli v našich pokojích."

May objala oba srdečným úsměvem. Řekla jim tichým, sugestivním hlasem: "Doufám, že se tu oba budete cítit jako doma, pane Bryce. Jakmile jsem se dozvěděla o vašem příchodu, dovolila jsem si pro vás objednat snídani. Půjdem?" Chodba u dvojítych výtahových dveří, vsazených do protilehlé stěny, se rozvětvovala vpravo i vlevo. Dívka zatočila vpravo. Bond se Zlatou ji následovali, sestra Lily se přemístila až za ně.

Na obou stranách chodby byly číslované dveře. Chodba byla vymalována růžově, pokrýval ji světlešedý koberec. Čísla na dveřích byla dvojmístná. Chodba končila dvěma sousedními dveřmi, čtrnáctkou a patnáctkou. May otevřela dveře od čtrnáctky, a oba vstoupili.

Octli se v nádherné manželské ložnici, zařízené v moderním mianském stylu, stěny byly tmavě zelené, lesklou mahagonovou podlahu pokrývaly tlusté bílé běhouny, zařízení bylo z bambusu, na bílém pozadí se vyjímal kartoun s červenými růžemi. Za spojovacími dveřmi byl pánský pokoj a další dveře vedly do přepychové moderní koupelny s vestavěnou vanou a bidetem.

Měli pocit, že je dovedli do nejmodernějšího hotelového apartmá! Bond si však všiml dvou důležitých detailů.

Místnosti byly bez oken a na vnitřních stranách dveří chyběly kliky.

May se na oba povzbudivě podívala.

Bond se obrátil ke Zlatě a usmál se na ni. "Vypadá to tu velmi luxusně; co ty na to, ty moje?"

Dívka si pohrávala s okrajem sukně. Přikývla, ale ani se na něho nepodívala.

Ozvalo se plaché zaklepání a po špičkách vstoupilo další děvče, v rukou mu balancoval obložený tác. Položila ho na stůl uprostřed a přisunula k němu dvě židle. Stáhla z mís čistě ounký lněný ubrousek a odcupitala z místnosti, kterou se rozšířila lahodná vůně slaniny a kávy.

May a sestra Lily ustoupily ke dveřím. Starší žena se na prahu zastavila. "A teď vás, milí moji, necháme v klidu. Když něco budete potřebovat, zazvoňte. Tlačítka jsou u lůžek. Mimo chodem - ve skříni najdete plno nových šatů. Bohužel jen podle čínské módy," procedila na svou obranu, "ale velikostí jsou - jak se domnívám - správné. Naše krejčovská dílna dostala vaše rozměry teprve včera večer. Doktor vydal přísný rozkaz, že vás nikdo nesmí vyrušovat. Velmi rád by s vámi dnes večer povečeřel. Jinak máte celý den pro sebe - musíte se zabavit." Zmlkla, podívala se na oba a s úsměvem se zeptala: "Co mám vyřídit . . . ?"

"Že souhlasím," řekl Bond. "Vyřídíte doktorovi No, že večere s ním bude pro nás opravdovým potěšením."

"Opravdu, bude velmi rád."

S těmito slovy obě tichounce vyšly a zavřely za sebou dveře.

Bond se obrátil ke Zlatě. Viděl, že ji to vyvedlo z míry. Dosud se na něho ani nepodívala. Napadlo ho, že dívka se pravděpodobně s tak laskavým zacházením a s takovým přepychem dosud nesetkala. Na ni to všechno působí mnohem fantastičtěji a hrozivěji než to, co zažili na povrchu. Neustále si pohrávala s obrubou své "pátkovské" sukně. Bosé nohy byly špinavé a Bond si všiml, jak se prsty nervózně boří do neskutečně tlustého huňatého koberce. Zasmál se. Smál se, protože byl upřímně rád, že se její strach utopil v trapném vědomí, jak je oblečena, v trapné nevědomosti, jak se chovat, smál se nad scénou, kterou zinscenovali - ona v hadrech, on ve špinavé bílé košili, černých texaskách a ve špinavých pláštěnkách.

Udělal pár kroků ke Zlatě a chytil ji za ruce. Byly chladné. "Zlato - vyhlížíte jako dvě strašidla. Zato musíme řešit jen jeden problém: zda se vrhneme na snídani, dokud je ještě teplá, anebo nejdřív ze sebe shodíme ty hadry, vykoupeme se a sníme snídani už vychladlou. Co navrhuješ?"

Zasmála se nejistě. Modré oči hledaly na jeho tváři povzbudivá slova. "Tobě je jedno, co se s námi stane?" Ukázala na místnost. "Nemyslíš, že je to past?"

"Když je to past, už jsme v ní. Nezbyvá nám teď nic jiného, než to sníst horké. Máme jedinou starost. Zda počkat, až vychladne." Stiskl jí ruce. "Vážně - Zlato. Nech všechno na mně. Pomysli si jen, kde jsme byli před hodinou. Není to tu lepší? Rozhodněme se o tom nejdůležitějším: půjdeme se koupat, anebo sníst?"

Odvětila váhavě: "Jak myslíš . . . totiž . . . raději bych se umyla." Rychle dodala: "Ale musíš mi pomoci!" Hodila hlavou směrem ke koupelně. "Nevyznám se v koupelně, nevím, jak se s čím zachází. Pomůžeš mi?"

Bond jí mužně odpověděl: "To je hračka. Všechno ti přichystám. Než se vykoupeš, já se nasnídám, a postarám se, aby snídaně nevychladla ani tobě." Přesl k jedné z vestavěných skříní a otevřel ji. Ležela v ní kupa kimon, hedvábných i plátěných. Poslepu vybral plátěné. "Obleč se a vem si na sebe toto, já zatím připravím koupelnu. Později si vybereš sama, co si oblékneš do postele a co na večeri."

"Ano, Jamesi," odpověděla vážně. "Kdybys mi jen ukázal . . ." A začala si rozepínat košili.

Ze všeho nejvíc se Bondovi v této chvíli chtělo obejmout ji a políbit, místo toho jí však příkře řekl: "Výborně, Zlato!" a vešel do koupelny a roztočil vodu.

V koupelně našel všechno - pánskou koupelovou esenci Floris Lime a Guerlainovy koupelové kostky pro dámy. Rozdrtil jednu kostku ve vodě a hned to v koupelně zavonělo jako v květinové zahradě. Na umytí bylo připraveno Guerlainovo mýdlo Sapoceti Fleurs des Alpes, v lékárnice nad umyvadlem byly kartáčky i zubní pasta, ústní voda značky Rose, obvazy, aspirin a magnéziové mléko. Našel tu i elektrický holicí strojek, vodu po holení značky Leutheric, dva nylonové kartáče na vlasy a hřebeny.

Podíval se do zrcadla na svou špinavou neoholenou tvář a chmurně se usmál do šedých vyprahlých vyvrhelských očí. Pilulka, kterou měli polknout, byla z vnějšku vskutku pocukrovaná, o to víc - a to musí předpokládat - bude z vnitřku trpčí.

Obrátil se k vaně a zkusil teplou vodu. Člověku, který se v teplé vodě pravděpodobně ještě nikdy nekoupal, bude asi příliš horká. Přidal trochu studené. Jak se shýbal nad kohoutky, okolo krku ho objaly dvě paže. Narovnal se. V bílé kachličkované koupelně zářilo zlatavé světlo. Náruživě a nemotorně ho líbala na ústa . . .

Srdce se mu rozbušilo. Zadržaně mu šeptala do ucha: "V těch čínských hábitech jsem se cítila špatně. A koneckonců - vždyť jsi té ženě říkal, že jsme manželé."

Bondova levá ruka se octla na jejím levém prsu. Bradavka ztuhla vášní. Přitiskla se k němu břichem. Proč ne?

Proč ne?

Nebud' blázen!

Ted' na to není čas. Oba jste ve smrtelném nebezpečí. Musíš zůstat chladný jako led, jestliže si vůbec chceš zachovat nějakou možnost, jak vyběhnout z téhle kaše. Až později!

Až později!

Nebud' slaboch!

Odstoupil od ní na opatrnou vzdálenost. Jen bleskem se na sebe podívali, v očích jim zářila touha. Děvče dýchalo rychle pootevřenými rty před lesklou řadou zubů.

"Zlato," soukal ze sebe váhavě, "vlez už do vany, nebo ti naplácám."

Usmála se. Kupodivu poslechla. Vstoupila do vany, ponořila se do vody a rozmarně se v ní protáhla. Plavé vlasy se rozprostřely po hladině a z očí někde mezi nimi letěl k Bondovi provokující pohled. "Musíš mne umýt. Nevím, co mám dělat. Všechno mi musíš ukázat."

"Už ani slovo, Zlato!" Bond už byl zoufalý. "A přestaň flirtovat. Vezmi si mýdlo a houbu a pořádně se vydrbej. K čertu!

Ted' není čas na milování. Jdu se nasnídat."

Vzal za kliku a otevřel dveře.

"Jamesi!" ozvalo se za ním něžně.

Obrátil se. Vyplázla na něj jazyk. Zlostně se ušklíbl a praštil dveřmi.

Vstoupil do pánského pokoje, zastavil se uprostřed a čekal, až se mu uklidní srdce. Trvalo to dlouho. Třel si rukama tváře, potřásl hlavou, začal i cvičit, jen aby se zbavil myšlenek, které v tuto chvíli nepotřeboval.

Chtěl mít jasnou hlavu: opatrně procházel oběma pokoji, hledal tajné vchody a východy, možné zbraně, mikrofony - všechno, co by mu mohlo posloužit. Nic z toho však nenašel. Na stěně byly elektrické hodiny, podle nichž bylo půl desáté, a vedle manželského lůžka celá řada tlačítek: "pokojská", "kadeřnice", "manikúra", "služba". Chyběl tu telefon.

Vysoko v rozích obou místností byly malé ventilátorové mřížky. Každá z nich měřila sotva dvacet čtverečních centimetrů. Ty mu nepomohou. Dveře byly z lehkého kovu, i natřené vhodnou barvou. Celou vahou těla se opřel do jedné z nich. Nepovolily ani o milimetr. Jsou v cele - přepychová cela, nemá smysl namlouvat si cokoliv jiného. Past se za nimi nedobytně zavřela. Myšim nezbyvá nic jiného, než tu kaši vylízt do posledního sousta.

Sedl si ke stolu se snídaní. Na postříbeném podnosu stál mezi kostkami ledu velký pohár s ananasovou šťávou. Vypil ji a nazdvihl víko misky. Smažené vejce se slaninou, plátky slaniny, grilované ledvinky a něco, co připomínalo anglické párky. Zemle zabalené do ubrousku, marmeláda, med a jahodový jam. Ve velké termosce ještě vřelá káva. A ta smetana byla opravdu čerstvá . . .

Dívka v koupelně zpívala "Marion". Bond se snažil neposlouchat; pustil se do vajec.

Za deset minut zjistil, že se dveře od koupelny otevírají. Odložil jídlo a rukama si zakryl oči. Zasmála se: "Jsi ty ale baba. Bojíš se obyčejného děvčete." Bond zaslechl, že se prohrabává ve skříní. Povídala si dál, víceméně pro sebe: "Tak tedy nevím, čeho se bojím. Kdybych se do něho dala, snadno ho položím na lopatky. Má z toho asi strach. Zřejmě nebude takový silák, i když má ramena a hrudník na první pohled docela ke koukání. Nic jiného jsem na něm zatím neviděla. Pravděpodobně tamto nebude nejlepší. Tak to asi bude . . . Proto se přede mnou nechce svléci. No uvidíme. Budu se mu líbit v tomhle?" přidala na hlase: "Jamesi, můj zlatý, budu se ti líbit v bílém kimonu, po němž lítají bleděmodří ptáčci?"

"Jistě, k čertu!" souhlasil Bond skrze zuby. "A už tolik neplácej a pojď", se nasnídat. Jde na mne spánek."

Vykřikla: "Aha - jestliže chceš, abychom šli do postele spolu, to si tedy pospíším."

Zašoupaly kroky. Zřejmě neuměla chodit v pantoflích. Bond zaslechl, jak si sedá naproti němu. Konečně stáhl ruce z očí. Usmívala se. Překypovala radostí. Vlasy měla upraveny, nádherně učešány, na jedné straně jí visely až na tváře, na druhé straně si je přihladila za ucho. Pleť přímo jákala svěžestí, velké modré oči zářily štěstím. . .

A Bond začal zbožňovat její zlomený nos. Stal se součástí jeho představ - a najednou ho napadlo, jak by byl smutný, kdyby byla jen dokonalou krasavicí, jakými bývají ostatní dokonalé krasavice. Věděl však, že nemá smysl ji o tom přesvědčovat. Seděla vážně s rukama u výstřihu, který napůl odhaloval její prsa i klín.

Bond byl strohý: "Poslouchej, Zlato. Vyhlížíš báječně, ale takto se kimono nenosí. Natáhni si ho pořádně. Převaž si ho opaskem a už si tu nehraj na call girl. Při snídani se dáma takto nechová."

"Juj, ty jsi ale otrava." Přitáhla si kimono o pár centimetrů. "Proč si nechceš hrát? Já si chci hrát na to, že jsem vdaná."

"Ale ne při snídani." Bond byl tvrdohlavý. "Jez. Snídaně je výborná. A mimochodem - jsem samá špína. Jdu se oholit a vykoupat." Vstal, obešel stůl a políbil ji do vlasů. "A pokud jde o tu hru, jak tomu říkáš, s nikým na světě bych ji tak rád nehrál jako s tebou. Ale ne teď!" Aniž vyčkal odpovědi, vešel do koupelny a zavřel za sebou dveře.

Oholil se, vykoupal, osprchoval. Jako ve vlnách ho přepadala dřímota, chvílemi musel všeho nechat, protože mu hlava klesala na kolena. Sotva dokázal vyčistit si zuby. Mozek mu to však stačil ještě ujasnit: omámili ho. Kávou nebo ananasovou šťávou. Na tom nezáleží. Na ničem už nezáleží. Toužil už po jednom - svalit se na kachlíky podlahy a zavřít oči. Jak opilý dovrávorat ke dveřím. Zapomněl, že je nahý. Ani na tom mu už nezáleželo. Dívka už dojedla, ležela na lůžku. Přidržel se nábytku, prodíral se k ní krok za krokem. Na zemi leželo pomačkané kimono. Zlata hluboce spala, nahá, pod jedinou přikrývkou.

V mráкотách zíral Bond na prázdný podhlavník vedle její hlavy. Ne! Našel vypínač a zhasl světla. Vmotal se do svého pokoje.

Svalil se do postele. Zdvihl svou olověnou ruku a šmátral po vypínači stolní lampy, ale nenašel ho. Jen lampa spadla na zem. Její žárovka se roztrhla a s třeskem vybuchla. S posledním vypětím sil se obrátil na bok a pohroužil hlavu do neznámých vln.

Podle světélkujícího číselníku na elektrických hodinách přepychového apartmá bylo tři čtvrti na deset.

V deset se dveře jejich "bytu" tiše otevřely. Na pozadí osvětlené chodby se rýsovala vyčouhlá, štíhlá postava. Jakýsi muž. Měřil téměř dva metry. Se zkříženýma rukama stál na prahu a poslouchal. Uklidněn pak pomalu vstoupil do místnosti a tiše šel k posteli. Cestu znal i naslepo. Sehnul se a naslouchal tichému dýchání. Pak si sáhl na hrud' a stiskl tlačítko. Vyšlehl široký proud světla z baterky, kterou měl upevněnou řemenem ve výši klíční kosti. Sklonil se a měkké světlo zářilo dívce do tváře.

Vetřelec ji důkladně zkoumal. Jednou rukou uchopil přikrývku pod její bradou a opatrně ji odhrnul na konec postele.

Ruka stahující přikrývku vlastně ani nebyla normální. Byly to článkované ocelové kleště, vybíhající z kovového kloubu, který se ztrácel v černém hedvábném rukávu. Protéza.

Muž si dosti dlouho prohlížel dívčino tělo, kýval se a spolu s ním se pohybovalo i jeho světlo, které dopadalo postupně na každý kousek jejího těla. Pak se znova vysunul jeho pazour, jemně zdvihl u nohou postele růžek přikrývky a dívku přikryl. Ještě chvíli se díval na spící tvář, ale pak zhasl baterku a tiše přešel k otevřeným dveřím, za nimiž spal Bond.

U jeho lůžka zůstal déle. Zkoumal každou vrásku, každý stín na tmavé chlupaté tváři, která pohroužena do spánku, jako by nebyla na podhlavníku. Pozoroval tep na hrdle a počítal údery. A když z těla stáhl přikrývku, stejně počítal tep v srdeční oblasti. Pohledem hodnotil Bondovy svaly na ramenou i na stehnech a zamyšleně odhadoval i tajnou sílu v rovném břiše. Sklonil se až k natažené pravici a zkoumal na její dlani čáru života a osudu.

Nakonec ocelový pazour Bonda s nesmírnou opatrností zahalil. Vysoká postava ještě chvíli zírala na spícího a pak se tiše vykradla na chodbu a nechala za sebou téměř nehehlučně cvaknout dveře.

14. Račte do mé pracovny

Na elektrických hodinách v chladné temné místnosti uprostřed kopce bylo právě půl páté.

Na povrchu Crab Key se v palčivém slunci a pachu bahenního plynu chýlil ke konci už další den. Na východním konci ostrova si nepřehledné množství ptáků, volavky, pelikáni, křivozubci, plameňáci a také růžoví kolpici dobudovali hnízda anebo lovili v mělkých vodách jezera. Většina ptáků však už byla z této práce tentokrát tak často rušena, že se vzdala myšlenek hnízdo dokončit. V pravidelných intervalech je v posledních měsících přepadala příšera; příkradla se mezi ně vždy v noci a páčila jejich skryše i zárodky hnízd. A tak mnozí ptáci toho roku nevychovali ani vlastní potomky. Vydávali se nad moře kamsi do jiných končin a často přímo hynuli nervozitou a hysterií, která zachvacovala ptačí rezervace, když se jim nedostávalo klidu.

Na druhém konci ostrova, na guanéru, onom kopci trusu, který dodávat vrchu zasněženou tvář, trávil svůj obyčejný den houf kormoránů, krmil se rybami a odvděčoval se svému majiteli a ochránci hromadou vzácného hnojiva. Jejich hnízdění nic nepřekáželo. Hlučně poletovali nad nevzhlednými kopkami, které byly jejich hnízdy. Každá kopka byla vzdálena od další přesně šedesát centimetrů, protože kormorán je hašteřivý pták a šedesát centimetrů představuje jeho bojové pole. Už brzy samice nakladou po třech vejcích a houf se rozroste průměrně o dva malé kormoránky na jednu samici.

Pod samým vrcholem, kde se dobývá guáno, v této chvíli končila denní směna asi stovky černochoů a černošek. Z úpatí vytěžili dalších třicet pět kubických metrů guána a pracoviště se posunulo o dalších dvacet metrů. Pohledem zdola

úpatí připomínalo terasovité vinohrady - s jediným rozdílem: tady nebyla ani réva, ani hluboké holé plošiny, zaříznuté do kopce. Jako jinde po ostrově páchl i zde bahenní plyn. Na této části ostrova vládl silný čpavkový zápach. Nepříjemný horký vítr, vysušující těžební pole, foukal do očí, uší a nosů kopáčů čerstvé zvěřený bělohnědý prach. Ale dělníci si už na pach a prach navykli a nestěžovali si - byla to lehká a ke všemu zdravá práce.

Po úzkokolejné dráze, která se plazila k úpatí vrchu, k drticím a třídícím strojům, sjel poslední vozík tohoto pracovního dne. Ozvalo se zahvízdnutí, dělníci si přehodili přes ramena těžké krumpáče i lopaty a lenivě se loudali ke skupině plechových chatrčí obklopených vysokým drátem - ke svému táboru. K opačné straně úpatí, k molu, které před deseti lety sami postavili - ale od té doby je neviděli - přirazí zítra loď, přistávající tady vždy jednou za měsíc. Prakticky to znamená, že kantýna dostane čerstvé zásoby a že přibude i nové zboží, laciná bižuterie. Bude to svátek. Poteče rum, bude se tancovat, semele se pár rvaček, život bude báječný.

A právě ten život tedy ukáže svou krásnější tvář i nadřízeným povrchového personálu - vesměs čínským černochům, podobným Bondovým, Quarrelovým a dívčíným pronásledovatelům. I oni skončili svou práci v garážích, dílnách, přestali dozírat na druhé a trousili se do "velitelských" baráků. Kromě těch, kteří mají strážní povinnosti, anebo těch, kteří budou nakládat, budou mít i oni zítra svátek. Také budou pít, také budou tancovat, také jako každý měsíc dostanou nový přiděl děvčat. Nejedno "manželství" bude možná několik měsíců nebo týdnů pokračovat - jak si to bude přát "manžel" -, ale při každém příjezdu lodi si většinou každý vybere znovu. Připluje několik starších děvčat, která mají už děti v jeslích a každý měsíc se vracejí do služby; přijdou však i mladounké slepičky, které sotva dospěly a vyzkoušejí si to vlastně poprvé. Strhnou se rvačky, poteče krev, ale nakonec se velitelské baráky smíří s dalším měsícem společného života a každý se svou ženou si bude hledět svého.

Hluboko v chladných útrobách kopce, daleko od tohoto organizovaného života na povrchu, se ve své pohodlné posteli probouzel Bond. Bolela ho hlava jako po narkóze, ale jinak se cítil v pořádku, opět při síle. V dívčíně pokoji se už svítilo. Zaslechl její pohyby. Spustil nohy na zem, vyhnul se střepům rozbité lampy, potichu přešel ke skřini a oblékl si první kimono, které mu přišlo pod ruku. Šel ke dveřím. Dívka měla na posteli kopec kimon a jedno po druhém si zkoušela před nástěnným zrcadlem. Právě měla na sobě velmi elegantní kimono z azurově modrého hedvábí. Výborně se hodilo k její zlaté pokožce - a Bond to nevydržel: "To si nech!"

Prudce se obrátila a překvapeně dala ruku na ústa. "Ach, to jsi ty!" spustila ji a usmála se. "Už jsem myslela, že se nevbudíš. Několikrát jsem se byla na tebe podívat, a pak jsem se rozhodla, že nejpozději v pět tě probudím. Už je půl páté - a mám hlad jako vlk. Můžeš něco objednat?"

"Proč ne?" Bond přešel k její posteli a jak přecházel kolem ní, objal ji okolo pasu a táhl za sebou. Podíval se na tlačítka. Stiskl "službu" a řekl: "A co ty ostatní? Vyzkoušejme všechny."

Rozesmála se: "Co je to manikúra?"

"Úprava nehtů. Doktorovi No se musíme představit v co nejlepším světle." Kdesi v podvědomí však podněcovala Bonda neodbytná potřeba zmocnit se nějaké zbraně. I nůžky by byly lepší než nic. Všelicos by mu přišlo vhod. Stiskl další dvě tlačítka. Pak děvče pustil a prohlédl si místnost. Zatímco spali, kdosi odnesl nádobí po snídani. Na servírovacím stolku při zdi byl podnos s nápoji. Bond k němu přistoupil a prohlížel si ho. Našel na něm opravdu všechno. Mezi lahvemi byly zastrčeny dva jídelní lístky, vytištěné na silném papíře. Možná, že pocházely ze Savoy Grill anebo z Tour d'Argent. Jeden z nich přelétl očima. Začínal Caviar double de Beluga a končil Sorbet f la Champagne. Byla to taková jídla, jejichž suroviny se neničí hlubokým zmrazováním. Vrátil jídelní lístek na místo. Jistě si nemůže stěžovat, že by kaše této pasty nebyla kvalitní.

Na dveře kdosi zaklepal a pak vstoupila půvabná May. Za ní stály dvě další štěbetavé mladé Číňanky. Bond však ignoroval jejich přátelské povídání. Pro Zlatu objednal čaj a pečivo s máslem a přikázal jim, aby se postaraly o její účes a nehty. Nato odešel do koupelny, vzal si dva aspiriny a smáčel se studenou sprchou. Znovu si oblékl kimono, v němž podle svého přesvědčení jistě vypadal idiotsky, a vrátil se do pokoje. Rozzářená May se ho zeptala, co by si ráčili on a paní Bryceová objednat k večeři. Bez nejmenšího nadšení objednal Bond pro sebe kaviár, grilované jehněčí kotlety se salátem a ústřice zabalené do slaniny. Poněvadž Zlata odmítala všechna jídla, která si poručil, objednal pro ni meloun, pečené kuře po anglicku a vanilkovou zmrzlinu s horkým čokoládovým krémem.

Jako výraz nadšení a souhlasu se May rozzářily líce. "Doktor se ptá, zdá vám to bude vyhovovat ve tři čtvrtě na osm." Bond odvětil stroze, že jim to vyhovuje.

"Jsem velmi ráda, pane Bryce, minutu před tři čtvrtě se pro vás zastavím."

Bond přešel k toaletnímu stolku, u něhož se právě Číňanky staraly o Zlatu. Díval se, jak jejich šikovné prsty upravují její vlasy i nehty. Spatřila ho v zrcadle a vzrušeně se na něho usmála. Nasadil povzbudivý úsměv, otcovsky jí poradil: "Nenech ze sebe udělat opici," a šel tam, kam ho v této chvíli srdce táhlo - k podnosu s nápoji. Nalil si hustý bourbon, přilil sodu a odnesl si sklenku do svého pokoje. Jeho záměr zmocnit se nějaké zbraně narážel na skutečnost, že manikérka měla nůžky i pilníky připevněné řetízky k pasu. Nůžky paní kadeřnice na tom byly stejně. Bond si tedy sedl na pomačkanou postel a věnoval se raději svému nápoji a chmurným úvahám.

Ženy odešly a Zlata nahlédla do jeho pokoje. Když na to nijak nereagoval, nechala ho o samotě. Za chvíli však vešel do jejího pokoje sám, aby si znovu nalil. Podíval se na hodiny, odušil lhostejně: "Vypadáš báječně, Zlato," a vrátil se, vypil další sklenku a navlékl si další idiotské kimono, tentokrát úplně černé.

Vzápětí se ozvalo tiché zaklepaní na dveře a oba mlčky vyšli, vykročili do prázdné, půvabné chodby. May zůstala u výtahu. Jeho dveře jim otevřelo další ochotné čínské děvče. Nastoupili a dveře se zavřely. Bond chvíli přemýšlel nad tabulkou oznamující, že výtah vyrobila firma Weygood Otis. Všechno v tomto kriminále bylo de luxe. Otrásl se odporem a postřehl dívčinu reakci. "Odpusť, Zlato. Trochu mě bolí hlava." Nechtěl jí vyprávět, že ho celé to luxusní divadlo ubíjí, že nemá nejmenší tušení, co je za ním, co se jím sleduje, že si uvědomuje jeho zlověstnost, ale není schopen vymyslet cokoliv ani na obranu, natož pak na útok.

Děvče se k němu přitisklo. "Odpusť, Jamesi, však se z toho nějak dostaneme. Jen jedno je důležité - jestli se na mne nehneváš. . ."

Bond se pokusil o úsměv. "Ale ne, moje milá. Hněvám se jen sám na sebe." Ztišil hlas. "Pokud jde o dnešní večer, všechno nech na mně. Chovej se přirozeně a doktora No se neboj. Musí to být svým způsobem šílenec."

"Vynasnažím se," přikývla slavnostně.

Výtah zasténal a zastavil se. Bond si nedovedl představit, jak hluboko sjeli dolů - snad třicet metrů, snad šedesát. . . Automatické dveře zasípěly, otevřely se a Bond i dívka vstoupili do obrovské místnosti. Byla prázdná. Měla vysoký strop, podle letmého odhadu vypadala dvacet metrů dlouhá a ze tří stran ji až ke stropu vrobila knihovna. Čtvrtou stěnu zdánlivě tvořilo tlusté tmavomodré sklo. Mohla to být pracovna i knihovna. V jednom koutě stál velký psací stůl poházený lejstry a v prostředku stůl s časopisy a novinami. Obklopovaly ho pohodlné klubovky z červené kůže. Koberec byl zelený, standardní lampy vrhaly tlumené světlo. Alespoň něco nezvyklého - barový stolek a příborek stály v prostředku dlouhé skleněné stěny: křesla a konferenční stolky s popelníky byly uspořádány do půlkruhu, takže hlavní část místnosti se obracela k prázdné stěně.

Na tmavém skle Bond náhle zpozoroval vířivý pohyb. Na tmavěmodrém pozadí se mihl houf stříbrných rybek, pronásledovaných jakousi větší rybou. Na konci stěny jako by se všechno propadlo. Co to má znamenat? Akvárium? Bond vzhledl vzhůru. Asi metr pod stropem narážely na sklo malé vlnky a nad nimi šedavěl pruh prosvětlený světélkujícími jiskrami. Připomínaly souhvězdí Orion.

To není akvárium. Za sklem je moře a nad ním noční obloha. Jsou tedy pod mořem, šest sedm metrů pod jeho hladinou, dívají se přímo do jeho srdce.

Bond i Zlata stáli jako zkamenělí. Najednou se proti nim zablýskly dvě velké vypouklé bulvy, na vteřinu se jim zjevila zlatavá hlava a tmavé slabiny. Nějaká větší garoupa? Stříbrný houfek ančoviček se zastavil, pak se rázem vznesl vzhůru a zmizel. Pětmetrová tykadla této portugalské ryby - křižníku mořských hloubek - se pomalounku protáhla podél skla a ve světle zazářila fialovou barvou. Nahore se zjevilo obrovské těleso rybiho břicha, nafouknutý měchýř, rozrážející vodu.

Bond se procházel podél stěny; myšlenka, že někdo žije s tímhle věčně proměnlivým filmovým plátnem, ho fascinovala. Pod okrajem podlahy se za sklem pomalu zdvíhala velká tulipánová mušle, v koutě narážely do skla neposedné vážky i drobný hmyz, kterému měsíční světlo propůjčilo purpurově červenou barvu, mořská stonožka na své pastvě ohryzávala řasy, které za sklem jistě každý den znovu a znovu vyrůstaly. Náhle všechno zakryl dlouhý tmavý stín, který se vzápětí zvolna vytratil. Kdyby tak člověk viděl i dál!

Jakoby na rozkaz přeťaly vodu na tomto "širokém plátně" dva velké světelné kužely. Nějakou chvíli každý pátral zvlášť. Pak splynuly na vzdalujícím se stínu a do nejmenších podrobností odhalily šedé torpédové tělo téměř čtyřmetrového žraloka. Růžová prasečí očka se v prudkém světle zvědavě převracela, lalokovité žábry pomalu pulsovaly. Na okamžik se žralok obrátil přímo proti světelnému paprsku a na hadovité ploché hlavě se zjevila bílá tlama ve tvaru půlměsíce. Na vteřinu žralok znehybněl, ale pak elegantním pohrdavým pohybem zamával svým velkánským ocasem a zmizel jako blesk.

Reflektory zhasly a Bond se pomalu obracel. Očekával, že právě těsně po tomto představení uvidí doktora No, ale místnost byla ještě prázdná. V porovnání se živými zázkasy za sklem teď působila staticky, mrtvě. Bond se rozhlédl, jaká musí být odtud vyhlídka ve dne, když je možno dohlédnout až do dvacetimetrové vzdálenosti. Jaký to musí být pohled v bouři, když se o sklo nehlučně rozbíjejí vlny, zavrtávají se až někam pod podlahu a potom vyrážejí nahoru, pryč z dohledu! Jaká to musí být podívaná za soumraku, když horní část místnosti osvětlují poslední zlatavé sluneční paprsky a hladina se hemží tančícími puntíky, drobným vodním hmyzem! Jak ohromující člověk to musí být, když přišel na tak fantastickou a velkolepou myšlenku, jaký výjimečný technický um na to potřeboval! Jak se mu to podařilo? Existuje jen jedna možnost. Skleněnou stěnu jistě zhotovili přímo v útesu a pak opatrně, vrstvu po vrstvě odstraňovali z vnější strany skálu a po ní i vrstvu korálů. Jak je sklo silné? Kdo mu ho odlil? Jak ho dopravil na ostrov? Kolik bylo zapotřebí potápěčů? Kolik to všechno, pro pána boha, stálo?

"Milión dolarů."

Byl to hluboký zvukový hlas, z něhož bylo cítit americký přízvuk. Bond se pomalu a celkem nerad odvrátil od skla.

Doktor No vstoupil dveřmi za psacím stolem a žlučovitě si je měřil. Na rtech měl slabý úsměv.

"Jestliže se nemýlím, lámali jste si hlavu, kolik jsem za to zaplatil. Prvních patnáct minut všichni moji hosté obvykle přemýšlejí o materiálních věcech. Je to tak?"

"Je."

Dosud se usmívající (Bond si na jeho tenký úsměv musel zvykat) doktor No se pomalu vynořoval z pozadí svého stolu a zamířil k nim. Zdálo se, že spíše klouže než kráčí. Ponuré kimono se vůbec neprolamovalo u kolen, zpod jeho široké obruby nevyskakovaly žádné střevice.

Na první pohled Bonda ohromila doktorova vyzáblost, vzpřímené držení těla i jeho výška. Byl alespoň o patnáct centimetrů větší než Bond, ale díky svému napřímení se zdál rozdíl v jejich výškách ještě výraznější. I hlavu měl prodlouženou; okrouhlá, holá lebka se končila ostrou bradou, takže připomínala dešťovou nebo spíše olejovou kapku, protože jeho pleť byla tmavá, téměř průsvitně žlutá.

Odhadnout stáří doktora No bylo prostě nemožné. Byl stále ještě od Bonda tak daleko, že nebylo možno rozeznat mu na tváři sebemenší vrásku. Selo bylo stejně hladké jako lesklá lebka. Také vpadlé tváře pod vyčnívajícími lícními kostmi byly jako z čisté slonoviny. Obočí bylo nádherné, černé, ostře zakroucené vzhůru, jakoby namalované. Pod ním zíraly šikmé oči, černé jako smůla. Byly bez řas. Soustředěností, nehybností a bezvýrazností připomínaly ústí dvou malých revolverů. Tenký ušlechtilý nos téměř přiléhá k širokým zaťatým ústům, z nichž navzdory neustálému úsměvu vyzařovala jen krutost a panovačnost. Brada téměř splývala s krkem. Později si Bond nemohl nevšimnout, že se brada

sotva hýbe, jako kdyby hlava přímo vyrůstala z páteře.

Zvolna se pohybující fantastická postava připomínala obrovského jedovatého červa, obaleného šedivou plechovou fólií. Bonda by asi ani nepřekvapilo, kdyby zjistil, že se konec doktorova těla sliznatě plazí po koberci.

Doktor No se k nim přiblížil na tři kroky a zastavil se. Ústa na protáhlé tváři se otevřela. "Promiňte, že vám nepodám ruku," jeho hluboký hlas byl mdlý a jednotvárný. "Nemohu." Rukávy kimona se pomalu od sebe oddělily. "Nemám totiž ruce."

Z rukávu vyklouzly dva páry ocelových kleští na lesklých násadcích, a doktor No poskytl hostům dostatek času, aby si je mohli prohlédnout. Svým postojem připomínal modlu. Pak oba rukávy opět splynuly.

Bond cítil, jak se dívka po jeho boku zachvěla.

Černé šterbiny se obrátily na ni. Přeměřovaly si ji, až se zastavily na jejím nose. "Jaká smůla," řekl hlas monotónně. Oči se znovu přenesly na Bonda. "Obdivoval jste moje akvárium." Nebyla to otázka, ale konstatování. "Někdo má rád zvířata a ptáky. Já jsem si vybral ryby. Zdají se mi mnohem pestřejší a zajímavější. Jistě se mnou budete souhlasit."

"Gratuluji," řekl mu Bond. "Na tuto místnost nikdy nezapomenu."

"Vskutku nezapomenete." Opět jen věcné konstatování, možná s nádechem úšklebku. "Musíme si však vyjasnit mnoho věcí - a máme na to tak málo času. Posadte se. Dáte si sklenku? Cigarety jsou vedle křesel."

Doktor No se odebral k vysoké kožené klubovce a posadil se. Bond si sedl proti němu, dívka mezi ně, ale poněkud dozadu.

Bond náhle vycítil za sebou pohyb a ohlédl se přes rameno. U stolku s nápoji stál malý chlapík, čínský černoch s tělem zápasníka. Měl na sobě bílé kalhoty a elegantní bílý žaket. černé mandlové oči na široké měsícovité tváři se na Bonda podívaly a pak se bez zájmu odvrátily.

"To je moje tělesná stráž," představil ho doktor No. "Dokáže všelicos. Jeho neočekávaný příchod není žádná záhada. Neustále nosím u sebe přenosnou vysílačku," naznačil bradou směrem ke kimonu, "a tak ho můžeme zavolat, kdykoliv ho budeme potřebovat. Co si dá to děvče?"

Neřekl "vaše žena". Bond se obrátil ke Zlatě. Postřehl doširoka otevřené vytřeštěné oči. Řekla potichu: "Coca-colu, prosím."

Bondovi se na okamžik ulevilo. To celé divadlo ji alespoň ještě nezlomilo. "A já bych rád martini s vodkou a s plátkem citrónu. Zatrást, ale nemísit, prosím. A nejraději bych chtěl ruskou nebo polskou vodku."

Doktor No obohatil svůj slabý úsměv o osobitou šterbinu. "Vidím, že i vy jste muž na svém místě. Vašemu přání vyhovíme. Nemyslíte, že to platí všeobecně? Když člověk po něčem touží, tak to má. To je moje zkušenost."

"Pokud jde o maličkosti."

"Když se vám nedaří dosáhnout věcí, znamená to, že nemáte velké ambice. Soustředit se, koncentrovat - to je všechno. Schopnosti přicházejí, ale nástroje se kuji samy. Dejte mi bod a pohnu celým světem - ale jen tehdy, jestliže skutečně toužím pohnout světem." Tenké rty se pohoršeně stáhly. "Vedeme však plané řeči. Konverzujeme. Místo toho si pohovoříme. Oba dáme jistě přednost rozhovoru před konverzací. Chutná vám to martini? Máte dost cigaret? A jejich značka - poslouží dobře vaší rakovině? No dobře. Same - Same, ten šejkr polož vedle toho pána a slečně dej další láhev coca-coly. Už bude brzy osm deset. Přesně o deváté budeme večereť."

Doktor No se v křesle nepatrně natáhl, naklonil se kupředu a zadíval se na Bonda. Na okamžik zavládlo v místnosti ticho, pak je doktor No přerušil: "A teď, pane Jamesi Bonde z tajné služby, povězte si navzájem svá tajemství. Abych vás přesvědčil, že nic neskrývám, začnu první. Pak bude řada na vás." Oči doktora No temně zazářily. "Ale mluvmе si pravdu." Ze širokého rukávu se vynořil ocelový pazour a zdvihl se vzhůru. Doktor No se odmlčel. "Já budu mluvit pravdu - ale vy také. Jestliže ne, ty hned poznají," ukázal si pazourem na oči, "že lžete."

Doktor No si opatrně přiložil ocelový pazour ke každému oku a do středu očních bulv zaklepal.

Každá bulva dutě zacinkala. "Těm nic neujde," řekl doktor No.

15. Pandorina skříňka

James Bond zdvihl pohár a zamyšleně se napil. Nemá význam, aby dále klamal. Historka o tom, že ho sem poslala Audubonova společnost, byla ze všech stran napadnutelná a každý, kdo se trochu vyznal v ptácích, ji mohl rozdrtit. Bylo zřejmé, že mu již maska spadla s tváře. Musí se soustředit na ochranu své dívky. Především jí musí dodat nových sil.

Bond se usmál na doktora No a řekl mu: "Vím o vašich stycích s guvernérovým palácem a o slečně Taro. Je to vaše agentka. Tyto skutečnosti jsem uvedl ve zprávě, která za vhodných okolností bude uveřejněna." Výraz doktora No se vůbec nezměnil. "Stejným způsobem budou uveřejněny i jiné skutečnosti. Máme-li však spolu hovořit, hovořme bez dalších divadelních efektů. Jste zajímavý člověk, ale proč se děláte ještě zajímavějším? Nešťastně jste přišel o ruce, nosíte protézy, ale protézy nosí mnoho lidí, kteří utrpěli za války zranění. Namísto brýlí máte kontaktní čočky. Místo zvonku používáte na přivolání sluhy přenosné vysílačky. Není pochyby, že ovládáte i jiné triky. Ale přesto jste stále člověk, který spí a jí, chodí na záchod jako všichni ostatní smrtelníci. Ale teď už račte přestat se svými kouzelnickými triky. Nemáte co činit s kopáčem guána, na mne to vůbec nepůsobí."

Doktor No se nepatrně naklonil. "Mluvíte odvážně, pane Bonde. Výtku přijímám. Není pochyby, že jsem si osvojil protivné způsoby, jenže žiji už velmi dlouho ve společnosti opic. Ale nezaměňujte to za snahu klamat. Jsem technik a přizpůsobuji si nástroje podle materiálu, ba mám celou řadu nástrojů pro práci s tvrdými materiály. Jenže," doktor No zdvihl rukávy a opět je nechal padnout na kolena, "pokračujme raději v rozhovoru. Málokdy mám před sebou inteligentního posluchače a rád vám vypovím příběh člověka, který patřil mezi nejpozoruhodnější na světě. Jste první,

komu se s tím svěřuji. Ještě jsem to nikomu nevypravoval. Jste jedinou osobou v mém životě, které budu vyprávět tento příběh, a proto" - doktor No se zamlčel, aby zdůraznil poslední slova, "nechte si ho pro sebe." K tomu ještě dodal: "Toto upozornění platí i pro vaši dívku."

Nic jiného Bond nemohl čekat. A od té doby, co je počal pronásledovat, vlastně ještě dříve, než atentáty proti němu nabyly smrtelně vážného charakteru, téměř o tom nepochyboval. Od první chvíle usuzoval, že má co činit se zabijákem a že půjde o souboj na život a na smrt. A jako vždy slepě věřil, že z toho souboje vyjde vítězně - věřil až do chvíle, kdy proti němu zamířil plamenomet. Potom ho přepadly pochybnosti. Nyní už měl jistotu: tento člověk je silnější než on, neboť je lépe vyzbrojený.

Bond řekl: "Na tom vůbec nezáleží, co ta dívka uslyší. Nemá se mnou nic společného. Setkal jsem se s ní včera na pláži. Je to Jamajčanka z Morgan's Harbour. Sbírá mušle. Vaši lidé ji zničili kanoi, a proto jsem ji musel vzít s sebou. Propustíte ji domů, nikomu o tom ani necekne, může vám to odpřisáhnout."

Dívka ho rozzlobeně přerušila. "Ne, ne, budu o tom vypravovat! Řeknu o všem. Nehnu se odsud, zůstanu s tebou."

Bond se na ni podíval a řekl s ledovým klidem: "Nepotřebuji tě."

Doktor No nato potichu prohlásil: "Neplýtvajte silami na takové hrdinství. Ještě nikdo, kdo přišel na tento ostrov, ho neopustil. Jasně? Nikdo - ani ten nejjednodušší rybář. Taková je moje politika. Neodporujte mi, ani se nesnažte mne oklamat, je to úplně zbytečné."

Bond zkoumal výraz jeho obličeje. V jeho obličeji nebyl ani hněv, ani neústupnost - nic, jen naprostá lhostejnost. Pokrčil rameny, podíval se na dívku, usmál se a řekl: "Nuže dobře, Zlato, vždyť jsem to nemyslel vážně. Nesmířil bych se s tvým odchodem. Zůstaneme spolu a vyslechneme, co nám chce tento šílenec vypravovat."

Dívka šťastně přikývla. Jako by jí vyhrožoval milenec, že ji pošle z kina domů, a teď se dal obměkčit.

Stejně tichým, ale zvučným hlasem prohlásil doktor No: "Máte pravdu, pane Bonde. Jsem opravdu šílenec. Všichni velikáni jsou šílenci, neboť jsou posedlí šílenstvím, které je žene neodvratně k cíli. Velcí vědci, filozofové, náboženští vůdcové - všichni jsou šílenci. Jediné upření na konečný cíl pohání jejich génia a nutí je, aby šli za svým cílem.

Šílenství, milý pane Bonde, je stejně neocenitelné jako genialita. Plýtvání energií, rozměňování snů, ztráta počátečního impulsu, nedostatek důslednosti - to jsou neřesti stáda." Doktor No se v křesle poněkud zdvihl. "Já takovými neřestmi netrpím. Správně jste to řekl, jsem šílenec - šílenec, pane Bonde, vždyť mne posedla mánie po moci. To je smysl mého života." Černé jamky za kontaktními čočkami zasvítily na Bondu. "Proto jsem zde, proto jste vy zde, proto je zde všechno, co vidíte."

Bond pozdvihl pohár a vyprázdnil ho. Znovu si ho naplnil ze šejkru a řekl: "To mne nepřekvapuje. Jsou to stará myšlenková schémata: někdo si myslí, že je anglickým králem, americkým prezidentem anebo dokonce bohem.

Takových jsou plně blázince. Jenže vy místo toho, aby vás jiní zavřeli, postavil jste si vlastní blázinec a dobrovolně jste se v něm uvěznil. Ale proč? Proč vám pobyt v této cele dává iluzi moci?"

Vkoutku tenkých rtů se mihl hněv. "Pane Bonde, moc znamená suverenitu. Prvním Clausewitzovým principem je mít bezpečnou základnu. Z ní je potom možno vládnout. To je jinými slovy suverenita. A tak jsem si ji zároveň s mnohým jiným zajistil. Nikdo jiný na světě ji nemá v takové míře, a ani nemůže mít. Svět je neobyčejně veřejný. Suverenitu je možno získat jen v izolovanosti, v osamocení. Připomněl jste krále a prezidenty. Jak velká je jejich moc? Tak velká, jak velkou jim lidé dovolí. Kdo na světě má moc nad životem a smrtí svého lidu? Vzpomeňte si aspoň na jediného člověka kromě mne! Jak dosahují této moci, této suverenity? Prostřednictvím své izolovanosti, prostřednictvím skutečnosti, že nikdo o ničem neví. Prostřednictvím skutečnosti, že nikomu nemusím skládat účty."

Bond pokrčil rameny. "To je jen iluze moci, doktore No. Každý člověk s nabitým revolverem má moc nad životem a smrtí svého souseda. Kromě vás i jiní tajně vraždili a měli úspěch. Ale obvykle byli nakonec odhaleni a dostalo se jim toho, co jim patřilo. Společnost má nad nimi větší moc, než jakou mají oni. To čeká i na vás, doktore No čestné slovo, vaše hledání moci je iluze, protože moc sama o sobě je iluze."

Doktor No pronesl s vyrovnaným klidem: "Totéž platí o kráse, pane Bonde, o umění, o penězích, o smrti. A pravděpodobně též o životě. Tyto pojmy jsou relativní. Vaše hra se slovy nemůže zvrátit mé přesvědčení. Znáám filozofii, znám etiku i logiku lépe než vy, dovolíte-li. Ale pokročíme od této neplodné debaty. Vráť se tam, kde jsem začal, k své mánii po moci, anebo - chcete-li - po iluzi moci. A prosím vás, pane Bonde," opět zvláštní důlek se mu objevil na tváři při jeho nezměněném úsměvu, "prosím vás, nedomnívejte se, že tento půlhodinový rozhovor změní způsob mého života. Zajímejme se raději o historii mé honby za - řekněme to tak - za iluzi."

"Pokračujte," Bond se podíval na dívku, která zachytila jeho pohled a přiložila si k ústům ruku, jako by zakrývala zívnutí. Bond se na ni usklíbl. Byl zvědavý, kdy konečně doktor No zlomí její lhostejnost.

Doktor No blahosklonně pronesl: "Vynasnažím se, abyste se nenudili. Vždyť fakta bývají mnohem zajímavější než teorie, není-liž pravda?" Doktor No na odpověď nečekal. Upřel zrak na krásnou tulipánovitou mušli, která se právě pohybovala asi v polovici skleněné stěny. Jakési malé rybky rozstříkovaly vodu po černém prostoru. Vlnovitě se klikatily modravé fosforeskující ostny. Pod stropem jasněji zazářily skrz sklo hvězdy.

Vyumělkovanost této scény - tři lidé v pohodlných klubovkách, nápoje na příborníku, měkký koberec, tlumená světla - se Bondovi zdála komická. V porovnání s pohybem tulipánovité mušle za sklem ještě také její dramatickost i nebezpečí byly zvětšené. Co kdyby sklo prasklo? Kdyby napětí, tlak byly špatně vypočítány, kdyby konstrukce stěny byla chybná? Kdyby se znenadání moře opřelo o sklo silněji?

Doktor No vyprávěl: "Byl jsem jediným synem německého metodistického misionáře a čínské dívky z dobré rodiny. Narodil jsem se v Peking, ale jako nemanželské dítě. Od počátku jsem byl na obtíž. Tetě mé matky zaplatili, aby mě vychovala."

Doktor se odmlčel a pak pokračoval. "Jak vidíte, pane Bonde, vyrůstal jsem bez lásky, bez rodičovské péče. Nuže, semeno bylo zaseto. Odebral jsem se za prací do Šanghaje. Dostal jsem se mezi tongy, přivoněl jsem k jejich

nezákonným kouskům. Líbily se mi jejich spiknutí, loupeže, vraždy, žhářství při zapalování pojištěných realit. Představovaly vzpuru proti mému otci, který mne zradil. Miloval jsem smrt, ničení lidí i majetku. Důkladně jsem si osvojil techniku zločinu. Potom jsem se dostal do maléru. Museli mne odklidit. Tongové si vážili mé moudrosti a tak mne nezabili. Propašovali mě do Spojených států, usadil jsem se v Novém Yorku. Dostal jsem šifrovaný doporučující dopis pro jeden z dvou nejmocnějších amerických tongů, hipsingů. Nikdy jsem se nedověděl, co bylo v dopise, ale hned mne přijali jako prokuristu. Ve 33 letech jsem se stal čímisi jako pokladníkem. Měl jsem ve správě přes milión dolarů. Toužil jsem po těch penězích. Potom, bylo to na sklonku dvacátých let, vypukl velký zápas tongů. Znepřátelily se dva newyorské tongy, můj vlastní, hipsingové, a náš rival, onleongové. Celé týdny hynuly na obou stranách stovky lidí, jejich domy a majetky shořely na popel. Byla to doba vzrušení, vražd a žhářství. S radostí jsem se zúčastňoval těchto šarvátek a zločinů. Potom se do toho zamíchaly trestné oddíly. Zmobilizovaly téměř celou newyorskou policii. Obě podzemní armády rozprášily a vůdce uvrhly do vězení.

Dozvěděl jsem se předem o útoku na můj tong, na hipsingy. Několik hodin před zatýkáním jsem se dostal k sejfu, sebral jsem milión dolarů ve zlatě, uchýlil jsem se do Harlemu a žil jsem v ústraní. Avšak byl jsem hlupák. Měl jsem raději odejít z Ameriky. Odebrat se kamkoli, třeba tam, kde lišky dávají dobrou noc. Pohlaví tongu po mně pátrali i v nejnedobytnějších celách Sing Singu a vypátrali mne.

Vrahy přišli v noci, mučili mne, neboť jsem nechtěl prozradit, kde je zlato. Mučili mě celou noc. Když mne nemohli donutit k přiznání, odsekli mně ruce, aby dali najevo, že jde o tělo zloděje, pak mne střelili do srdce a odešli. Ale něco o mně nevěděli. Patřím totiž z miliónu lidí mezi vzácnou výjimku - srdce mám na pravé straně. Takových je málo, jeden z miliónu. Zůstal jsem naživu. Obrovskou silou vůle jsem přežil operace a trávil přitom celé měsíce v nemocnici. Celý čas jsem si lámal hlavu, jak by se mi nejlépe podařilo utéci s penězi, jak se schovám a co s nimi učiním."

Doktor No se odmlčel a spánky mu slabě zčervenaly. Tělo v kimonu se zachvělo, neboť vzpomínky ho stále ještě vzrušovaly. Na okamžik přivřel oči, aby se uklidnil. Bond si pomyslel: Nyní je vhodný okamžik. Mám na něho skočit a zabít ho? Rozbít pohár a podřezat ho pohárovou stopkou?

Doktor No otevřel oči. "Nenudím vás? Skutečně? Na okamžik jsem měl dojem, že vaše pozornost je roztěkaná a bloudí někde jinde."

"Ale ne!" Rozhodující okamžik už byl pryč. Bude mít ještě nějakou takovou příležitost? Bond počítal, kolik centimetrů by musel skočit: všiml si, že nad kimonovým výstřihem se zřetelně rýsuje krční žila.

Tenké purpurové rty se oddělily a rozprávka pokračovala.

"To byl, pane Bonde, nejvyšší čas na jasné, pevné rozhodnutí. Jakmile mne propustili z nemocnice, odebral jsem se za Silbersteinem, největším newyorským obchodníkem s poštovními známkami, a koupil jsem si obálku, jen jedinou obálku, avšak plnou nejvzácnějších poštovních známek z celého světa. Trvalo to mnoho týdnů, než mi je nashromáždil. Nedbal jsem, co mne budou stát - shledával je po Novém Yorku, Londýně, Paříži, Curychu. Potřeboval jsem učinit zlato pohyblivým, a proto jsem investoval všechno do známek. Předvídal jsem světovou válku. Věděl jsem, že bude inflace. Uvědomoval jsem si, že nejvzácnější poštovní známky se budou draho prodávat, neboť nic neztrácí na své hodnotě. Současně jsem změnil svůj zevnějšek. Dal jsem si vytrhat vlasy i s kořínky, tlustý nos zúžit, ústa rozšířit, rty vykrojit. Zmenšit jsem se nemohl, a tak jsem raději zvýšil svou postavu. Začal jsem nosit střevíce s vysokými podešvemi. Celé týdny mě z toho bolel hřbet. Různým způsobem jsem se maskoval. Sňal jsem si protézy a chodil jsem s voskovými rukama v rukavičkách. Změnil jsem si jméno na Julius No - Julius po mém otci a No jako jeho popení, jako popení každé autority. Zahodil jsem brýle a dal jsem si zhotovit kontaktní čočky - jeden z prvních párů vůbec. Potom jsem se odebral do Milwaukee, kde není ani jediný Číňan, a dal jsem se zapsat na lékařskou fakultu.

Tak jsem se ukryl v akademické světlé, ve světě knihoven, laboratoří, poslucháren a studentských internátů. A zde jsem se, pane Bonde, pohroužil do studia lidského těla a lidské duše. Proč? Protože jsem toužil poznat, čeho je ten kus hlíny schopný. Musil jsem se seznámit se svými nástroji, abych jich mohl používat na dosažení svého nejbližšího cíle, na získání naprosté a úplné bezpečnosti před fyzickou slabostí, před hmotným nebezpečenstvím a před životním rizikem. A potom, pane Bonde, z této bezpečné základny, vyzbrojený již i proti náhodným nástrahám a výpadům světa, začal jsem využívat vymoženosti moci, která mi dovoluje činit lidem to, co oni učinili mně, moci nad životem a smrtí, moci rozhodovat, soudit, moci absolutní nezávislosti na vnější autoritě. Právě toto je - ať se vám to líbí nebo ne, pane Bonde, podstata světské moci."

Bond sáhl po šejkru a nalil si třetí pohár. Podíval se na Zlatu. Jako by se upokojila a zhostejněla - jako by myšlenkami byla někde jinde. Usmála se na něho.

Doktor No se pln laskavosti rozhovořil: "Myslím, že jste oba hladoví. Račte být trpěliví, budu stručný. Jak jsem už připomněl, octl jsem se v Milwaukee. V obvyklém čase jsem dokončil studia a postupně jsem procestoval celý svět. Představoval jsem se jako doktor, protože doktoři se těší důvěře a mohou dávat otázky, aniž vzbuzují podezření.

Hledal jsem místo, kde bych se mohl usadit. Měl to být bezpečný úkryt před blížící se válkou, musel to být ostrov, který by mi úplně patřil a v němž by byl možný průmyslový rozvoj. Nakonec jsem koupil Crab Key. A tak zde žiji už čtrnáct let. Byla to bezpečná, plodná léta, bez jediného mraku na obzoru.

Posedla mne myšlenka přeměňovat ptačí trus na zlato a vášnivě jsem se pustil do jejího uskutečnění. Považoval jsem ji za ideální způsob podnikání, neboť o tento produkt je trvalý zájem. Ptáci nevyžadují zvláštní péči, postačí nechat je na pokoji. Každý pták je jednoduchou továrničkou, která proměňuje ryby na trus. Jediný problém při těžbě guána je nekopat příliš hluboko, aby se neničila úroda. Je třeba vyřešit jen pracovní náklady. Psal se tehdy rok 1942. Prostý Kubánci a Jamajčan vydělávali na třetinových polích týdně deset šilinků. Poněvadž tuna guána stála padesát dolarů, byl to dobrý obchod. Ale pod jednou podmínkou: že mzdy se nebudou zvyšovat. Proto jsem své dělníky izoloval před světovou inflací. Občas jsem musel použít drastických metod, ale nyní se nakonec moji dělníci spokojují se svou mzdou, neboť vyšší mzdu neznají. Přivedl jsem si sem tucet čínských černochoů i s rodinami a zaměstnal jsem je jako

dozorce. Vydělávají týdně jednu libru. Jsou houževnatí a spolehliví. Avšak i k nim jsem musel být nemilosrdný, aby se mne co nejdříve naučili poslouchat. Moji zaměstnanci se rozrůstají aritmetickou řadou. Povolal jsem několik inženýrů a konstruktérů a pak jsme se pustili do výstavby vrchu. Občas jsem najal za vysoké mzdy skupiny specialistů, ale držel je odděleně od ostatních pracujících. Dokud svůj úkol nedokončili, bydlili uvnitř vrchu a potom odešli přímo na loď. Zaváděli mi osvětlení, větrání a výtah. Vybudovali i tuto místnost. Materiál a zařízení pocházejí z celého světa. Specialisté postavili průčelí sanatoria, které má zamaskovat mou činnost, kdyby tu někdy ztroskotala loď, popřípadě kdyby se jamajský guvernér rozhodl navštívit tento ostrov." Na rtech mu zazářil úsměv. "Musíte uznat, s že dokážu poskytnout svým návštěvníkům velkolepé přijetí a tím si moudře zajišťuji budoucnost.

A tak se postupně rozrůstala metr za metrem moje pevnost a ptáci ji zanášejí trusem. Byla to dřina, pane Bond." Černé oči neočekávaly projev sympatie ani obdivu. "Ale na sklonku minulého roku práce skončily. Konečně jsem získal bezpečnou, dobře utajenou základnu. Stál jsem před dalším krokem - rozšířit svou moc do okolního světa." Doktor No zmlkl. Nazdvihl protězy a rezignovaně je spustil na kolena. "Jak jsem vám říkal, za celých dvanáct let se neobjevil na nebi ani obláček. Ale něco mne stále, po celý čas znepokojovalo. A víte, co to bylo? Pták, směšný pták, který se jmenuje růžový kolpík. Nebudu vás nudit podrobnostmi, pane Bond. Jistě si některé souvislosti uvědomujete. Dva dozorce, kteří žili několik kilometrů odsud u jezera, zásobovala kubánská loď. Někdy přivezla také americké ornitology, kteří strávili několik dní v rezervaci. Nic jsem proti tomu nenamítal, neboť do této oblasti měli moji zaměstnanci zakázaný vstup. Podobně audobonští zaměstnanci nesměli k mým objektům. Kontakt tedy neexistoval. Od prvního okamžiku jsem dal Audobondově společnosti najevo, že se s jejími zástupci nemíním setkat. Co se však stalo? Jednoho dne jsem dostal z ničeho nic dopis. Prý se kolpíci v dnešní době stávají jedním z divů světa. Společnost mi proto úředně oznamuje, že na svém pronajatém pozemku, nedaleko řeky, po které jste sem přicestoval, zamýšlí postavit hotel. Na kolpíky se budou vypravovat milovníci ptáků z celého světa. Budou se na ně dívat, budou je fotografovat. Crab Key - tvrdilo se v uvedeném dopise - se stane slavným."

"Pane Bonde," protězy se opět pozdvihly a zase spustily. Ostrý úsměv vyjadřoval koutky úst ironii. "Nechtěl jsem věřit vlastním očím. Pociť soukromí, kterého jsem dosáhl, a plány do budoucna, to všechno by se mělo likvidovat pro hrstku hloupých bab a jejich ptáky? Prostudoval jsem smlouvu o pronájmu. Písemně jsem nabídl obrovskou sumu, za kterou jsem byl ochoten pozemek odkoupit. Ale odmítli. A tak jsem se podíval na ty ptáky trochu blíže. Seznámil jsem se s jejich zvyky. Náhle jsem našel řešení. Nejvíce těm ptákům může uškodit člověk, neboť se dají snadno vyplašit. Poslal jsem na Floridu pro vozidlo, jehož se používá při vyhledávání ložisek nafty a které dokáže zdolat jakýkoli terén. Přizpůsobil jsem je, aby budilo hrůzu, aby z něho vyšlehovaly plameny - nejen na ptáky, ale i na lidské tvory, neboť dozorci museli zmizet. A jedné prosincové noci se moje kraknsna přebrodivla přes jezero. Srovnala tábor se zemí, oba dozorce údajně zabila, ačkoli jednomu, jak se později ukázalo, se podařilo utéci a zemřel na Jamajce. Zároveň toto vozidlo spálilo hnízda a zasilo mezi ptáky hrůzu. Dosáhl jsem na celé čáře úspěchu. Kolpíků se zmocnila hysterie. Hynuli v tisícičkách. Pak jsem najednou dostal žádost, aby na mé rozjezdové dráze smělo přistát letadlo. Zřejmě chtěli pátrat. Rozhodl jsem se, že jim vyhovím. Zdálo se mi to moudřejší. Narafčil jsem havárii. Když letadlo přistávalo, na jednom nákladním autu selhaly brzdy a to se vřítlo přímo proti tomu letadlu, které se změnilo v hromadu trosk. Stopy po nákladním autu jsme odstranili. Mrtvolky jsem dal důstojně uložit do rakví a podal jsem zprávu o tragické nehodě. Jak jsem očekával, následovalo další vyšetřování. Přijel torpédoborec. Přijal jsem kapitána zdvořile. Zároveň s důstojníky jsem s ním obeplul ostrov a pak jsem ho zavedl do vnitrozemí. Ukázal jsem mu zbytky tábora. Naznačil jsem mu, že dozorci vlivem samoty zešíleli a vzájemně se pobili. Jeden z nich, který bitku přežil, podpálil tábor a v rybářském člunu uprchl. Prozkoumali rozjezdovou dráhu. Informovali jsme je, že letadlo přistávalo velmi prudce. Pneumatiky náraz jistě nevydržely. Odevzdali jsem jim mrtvolky. Jak smutné to bylo! Důstojníci se uspokojili, loď odplula a znovu zavládl klid." Doktor No sotva slyšitelně zakašlal. Díval se chvíli na Bondu, chvíli na dívku. "A toto, přátelé, je můj příběh, vlastně první kapitola toho, z čeho jednou může vyrůst dlouhá a zajímavá historie. Pak se již nikdo neměšoval do mých záležitostí. Poněvadž již nejsou kolpíci, nebude třeba ani dozorců. Audobonova společnost nepochybně nyní přijme mou nabídku a prodá to, co zůstalo. Uplynulé události byly pro mne ponaučením. Už zde nikoho nestřím."

"Zajímavý příběh," řekl Bond. "Zajímavý případ. Proto jste tedy odstranil Strangwayse. Co jste s ním udělal?"

"Je na dně Morské nádrže. Na této akci se zúčastnili tři moji nejlepší chlapi. Vytvořil jsem si malou, ale účinnou mašinerii, neboť ji potřebuji. Mám pod lupou zpravodajské služby na Jamajce a na Kubě. To má klíčový význam pro mé další operace. Váš pan Strangways se stal podezřívavým a začal strkat prsty tam, kde se to nepatřilo. Naštěstí v té době jsem už znal jeho pracovní metody. Jeho a sekretářčina smrt byly jen věci časového rozvrhu. Doufal jsem, že i s vámi se vypořádám podobně. Měl jste však štěstí. Věděl jsem o vás všechno ze spisů guvernérova úřadu. Soudil jsem, že mi sám přijdete do rány. Připravil jsem se na vás. Když se na radarové obrazovce objevila kanoe, věděl jsem, že mi neuniknete."

Bond namítal: "Váš radar nepracuje právě nejpřesněji. Na moři byly dvě kanoe. Ta, kterou jste viděl, patřila dívce. Již jsem vám řekl, že s ní nemám nic společného."

"V tom případě má smůlu. Právě potřebuji na malý pokus bělošku. Víte, pane Bond, že se každému dostane to, po čem touží?"

Bond se zahleděl zamyšleně na doktora No. Kdoví, zda by se vůbec vyplatilo proniknout do myšlenek tohoto nedobytného člověka. Vyplatí se vyhrožovat mu a klamat ho? Plýtvat tak silami? Bond měl ještě dva slabé trumfy. Pomyšlení, že by je měl vnést do hry, bylo málo lákavé. Lhostejně, jakoby nedbale se s nimi vytasil.

"Potom ani vám neslouží štěstí, doktore No. V Londýně si vás už zaregistrovali. Ve svém hlášení jsem uvedl mínění o vašem případě, posudek o otráveném ovoci, příhodu se stonožkou a rozbitým autem. Také jsem uvedl jméno slečny Čung a slečny Taro. Kdybych se do tří dnů nevrátil z Crab Key, kdosi na Jamajce má instrukce, aby mé hlášení otevřel a postoupil dále."

Bond se odmlčel. Tvář doktora No zůstala i nadále apatická. Oči ani ústa se nezachvěly. Vkrční tepně zůstával klidný puls. Bond se naklonil a mírně řekl: "Ale kvůli této dívce, jediné kvůli ní, doktore No, se chci s vámi dohodnout. Za náš bezpečný návrat na Jamajku vám poskytnu týden. Můžete nasednout do letadla, vzít balík známek a pokusit se o útěk." Bond se napřímil: "Máte o to zájem, doktore No?"

16. Na obzoru smrt

Za Bondem se ozval tichý hlas: "Večeře je připravena."

Bond se prudce ohlédl. Byl to člen tělesné stráže. Vedle něho stál další chlap, jako jeho dvojče. Dvě ohromné hory svalů měly ruce pohroužené do kimonových rukávů a hleděly nad Bondovou hlavou na doktora No.

"Ah, už je devět hodin." Doktor No pomalu vstal. "Nuže, pojďte, můžeme v našem rozhovoru pokračovat v intimnějším prostředí. Byli jste velmi laskaví, že jste mě poslouchali s takovou příkladnou trpělivostí. Doufám, že vám nepokazí náladu skromnost mé kuchyně a sklepa."

Za oběma chlapci v bílých žaketech se ve stěně otevřely dvojité dveře. Bond s dívkou vstoupili za doktorem No do malé místnosti, která byla obložena mahagonem a osvětlena stříbrným lustrem s ozdobnými svícny. Pod lustrem byl kulatý mahagonový stůl, na němž bylo prostřeno pro tři osoby. Stříbro a sklo se jasně třpytily. Hladký tmavobílý koberec se vyznačoval přepychovou tloušťkou. Doktor No si sedl na čalouněnou židli s vysokým opěradlem a pokynul dívce, aby si sedla po jeho pravici. Usadili se a rozprostřeli si bílé ubrousky.

Přehnaná obřadnost a nádherná místnost Bonda mátl. Byl by si přál překonat tyto pocity a vlastníma rukama ovinout hedvábný ubrousek doktorovi No okolo krku a škrtnout ho, dokud by mu kontaktní čočky nevylezly z černých ďábelových očí.

Oba strážcové si navlékli bílé bavlněné rukavice. Přinášeli jídla s nesmírnou zdvořilostí, kterou doktor No občas ještě povzbudil nějakým čínským slůvkem.

Zprvu se zdálo, že doktora No večeře zaujala. Pomalu snědl tři talíře různé polévky, krmil se lžící s krátkým drždlem, která přesně zapadala do kleští. Bond se soustředil na to, aby před dívkou zatajil svůj strach. Seděl volně a jedl a pil s předstíranou chutí. Dobromyslně jí vyprávěl o Jamajce - o ptácích, zvířatech a květech, což bylo její oblíbené téma. Chvillemi se dotkl pod stolem jejích nohou. Téměř ji rozveselel. Bondovi napadlo, že představují zamilovanou dvojici, kterou pozval na večeři zlý strýc.

Bond neměl tušení, že jeho průhledná lež zaúčinkovala. Mnoho nadějí jim nezůstávalo. Z doktora No a jeho příběhu sálala nedobytnost. Neuvěřitelný příběh zněl pravdivě. Ani jedno jeho slovo se nezdálo být nemožné. Snad na světě žijí i jiní lidé v soukromých královstvích - vzdálení od vyšlapané cesty, kdesi tam, kde není svědků a kde si mohou dělat, co se jim zachce. A co má doktor No na programu, až rozdrť mouchy, které ho přišly otravovat? A kdyby - kdy? - Bonda a dívku zabil, podaří se Londýnu chytit nitky, které už Bond měl v ruce? Pravděpodobně podaří. Je tu přece Pleydell-Smith. Posudek o otráveném ovoci. Ale dostane se Bondův nástupce v tomto případě ještě dále?

Pravděpodobně ne. Jestli se doktora No zeptají na Bonda a na Quarrela, jen pokrčí rameny. Nikdy o nich neslyšel. A dívka není žádný spojovací článek. V Morgan's Harbour si budou myslet, že se na jedné ze svých výprav utopila. Bylo těžko předvídat, jak se bude rozvíjet druhá kapitola doktora No, ať už by byla jakákoli.

Bond se živě bavil s dívkou a připravoval se přitom na to nejhorší. U talíře ležela celá řada zbraní. Když přinesli řízky, které byly výborně připraveny, Bond si nerozhodně pohrával s noží a vybral si na krájení nůž na chléb. Když jedl a hovořil, přisunul si k sobě velký ocelový nůž na maso. Mohutným pohybem převrátil pravou rukou pohár se šampaňským a v tomtéž okamžiku si zasunul levou ruku nůž do kimonového rukávu. Mezitím co se omlouval a ve všeobecném zmatku, když zároveň se strážcem utíral vylité šampaňské, zdvihl levou ruku a pak pocítil, že mu nůž sklouzává do podpaží a odtud se propadá pod kimonem až k žebrům. Když dojedl řízek, upevnil si okolo pasu hedvábný šátek a posunul nůž na břicho. Nůž přilnul k pokožce a ocel se postupně oteplila.

Přinesli kávu a večeře skončila. Oba strážcové se postavili těsně za Bondovu a dívčinu židli. Zkřížili na prsou ruce a stáli neteční a nehybní jako popravčí.

Doktor No odložil opatrně na podnos šálek. Položil ocelové drápy na stůl před sebe. Nepatrně se napřímil a obrátil tělo směrem k Bondovi. Z jeho tváře se už vytratila všechna roztržitost. Pohled měl tvrdý, přímý. Úzká ústa se pokřivila a otevřela. "Chutnala vám večeře, pane Bonde?"

Bond si vzal cigaretu ze stříbrné tabatěrky, kterou měl před sebou, a zapálil si ji. Pohrával si se stříbrným zapalovačem, který vzal ze stolu. Měl pocit, že rozhovor se nyní stane nepříjemný. Někakým způsobem si musí zapalovač vstrčit do kapsy. Snad mu oheň poslouží jako další zbraň. - "Ano, byla znamenitá." Podíval se křížem na dívku. Naklonil se a opřel se předloktím o stůl. Zkřížil ruce a přikryl zapalovač. Usmál se na ni. "Doufám, že jsem ti objednal podle tvé chuti."

"Ano, bylo to výborné." Pro ni večírek ještě pokračoval.

Bond zamyšleně kouřil a pohrával si s rukama a předloktími. Obrátil se k doktorovi No. Uhasil cigaretu a opřel se. Zkřížil ruce na prsou. Zapalovač už měl pod pravým podpaždím. Rozveseleně se usmál. "A nyní co, doktore No?"

"Přistoupíme k zábavě, kterou jsem naplánoval po večeři, pane Bonde." Slabý úsměv se pokřivil a zmizel. "Důkladně jsem váš návrh uvážil, ale nepřijímám ho."

Bond pokrčil rameny. "Nepočínáte si moudře."

"Nikoli, pane Bonde. Obávám se, že váš návrh nemá velkou cenu. Lidé vašeho řemesla nikdy takto nepracují. Posílají hlášení přímo svým ústřednám. Nepřetržitě informují své nadřízené o výsledcích pátrání. Vždyť já se v tom vyznám. Tajný agent se takto nechová. Přečetl jste si kupu dobrodružných románů. Z vašich slov vane tiskařská čern. Ne, pane Bonde. Nepřijímám váš návrh. Jestliže jste řekl pravdu, jsem připraven čelit jejím důsledkům. V sázce je mnoho a já

nemohu ze své cesty ustoupit. Dejme tomu přijde policie, přijdou vojáci. Kde je ten muž a to děvče? Jaký muž? A jaké děvče? Já o ničem nevím. Prosím vás, odejděte, vyrušujete mi guanéru. Kde máte důkazy? Kdo vás pověřil dělat prohlídku? Anglický zákon je přísný, páni. Odejděte domů a dopřejte mně i mým milovaným kormoránům klid. Je vám to jasné, pane Bonde? A dejme tomu, že dojde k tomu nejhoršímu. Že jeden z mých agentů promluví, což je značně nepravděpodobné (Bond si vzpomněl na odvahu slečny Čung). Co můžeme ztratit? Že na můj obžalovací spis připsí dvě další vraždy. Vždyť člověka je možno oběsit jen jednou, pane Bonde." Protáhlá hruškovitá hlava se jemně klátila. "Chcete ještě něco říci? Na něco se zeptat? Oba máte před sebou rušnou noc. Váš čas se krátí. A já si musím jít lehnout. Zítra očekávám loď a musím dohlížet na nakládání. Celý den budu muset strávit v přístavišti. No tak, pane Bond?"

Bond se podíval na dívku. Byla mrtvolně bledá. Hleděla na něho s očekáváním, že udělá zázrak. Podíval se na své ruce a pečlivě si prohlížel nehty. Promluvil, aby zdržel čas: "A potom co? Co plánujete po tom rušném dnu, po naložení ptačího trusu? Jakou kapitolu se chystáte v nejbližším čase napsat?"

Bond ani nezdvihl oči. Hluboký tichý panovačný hlas k němu doléhal jakoby z noční oblohy.

"Aha, rozumím, nemůžete se zbavit zvědavosti. Máte ve zvyku klást otázky a držíte se toho do posledního okamžiku. Obdivuji takové vlastnosti u člověka, jemuž zůstává již jen několik hodin života. Nuže, povím vám to. Obrátím další stránku. Potěším vás. Jde mi o víc než o ptačí trus. Instinkt vás nezklamal." Doktor No velmi významně zmlkl. "Tento ostrov bude patřit k nejvýznamnějším špiónážním centrům na světě."

"Opravdu?" Bond si stále ještě prohlížel ruce.

"Patrně víte, že ostrov Turks, určený pro zkoušky s řízenými střelami Spojených států není zase tak daleko."

"Ano, je to důležité středisko."

"Snad jste slyšel o raketách, které se před nedávnem vyšinuly z dráhy. Například několikastupňová SNARK, která skončila svůj let v brazilských lesích místo v hlubinách jižního Atlantiku."

"Ano."

"Pamatujete se, že raketa odmítla poslechnout telemetrické instrukce, a dokonce se ani nezničila? Že se řídila jakoby podle své vlastní vůle?"

"Ano, pamatuji se."

"Následovaly další neúspěchy, rozhodující neúspěchy mnohých prototypů - ZUNI, MATADOR, PETREL, REGULUS, BOBARC - tolik jmen se vystřídalo, že se již ani na všechny nepamatuji. Nuže, pane Bonde," hlas doktora No nepozbyl hrdosti, "snad vás bude zajímat, že drtivou většinu těchto neúspěchů způsobil Crab Key."

"Skutečně?"

"Nevěříte mi? Věřím jiní. Ti, kteří viděli úplné zpuštění série MASTODON, protože se opakovaly navigační omyly a rakety odmítly poslechnout rádiové příkazy z ostrova Turks. Ti jiní jsou jejich konkurenty a ti jsou mými společníky v tomto podniku. Vycvičili mi šest lidí, pane Bonde. Dva z nich jsou v této chytli ve střehu a sledují rádiové frekvence, dráhy, po kterých tyto zbraně putují. Nad námi v skalních chodbách je zařízení v hodnotě milionů dolarů. Zasahujeme až do Heavisidovy vrstvy, čekáme na signály, rušíme je a proti jednomu paprskům vysíláme jiné. A raketa sklouzne o stovku, tisícovku kilometrů do Atlantiku. A sledujeme ji tak přesně, jako ji sledují z operační místnosti na ostrově Turks. Vyšleme k raketě naše impulsy, popleteme její mechanickou paměť, raketa zešílí, zřítí se do moře, zničí se, selže. Ani další pokus se nepodaří. Vina se svaluje na operátory, konstruktéry, výrobce. V Pentagonu propukne panika. Je nutno vyzkoušet nový typ, na nové frekvenci, z nového materiálu, s novou mechanickou pamětí. Ovšem," doktor No nic netajil, "i my zápasíme s jistými těžkostmi. Zaznamenáváme mnoho zkušebních výstřelů, přičemž se nám nedaří proniknout k mozku nové rakety. Proto navazujeme spojení s konkurenty. Už nám dokonce poskytli šifrovací stroj s našimi vlastními frekvencemi a kódy. A konkurenti se v tom vyznají. Je to podobné, pane Bonde, jako kdybyste chtěl upoutat pozornost jednoho člověka v davu. Nahoře v atmosféře raketa počne reagovat na náš signál. Opakuje ho, můžeme se s ní dohovoreť, změnit její úmysl." Doktor No ztichl. "Není to pro vás zajímavé, pane Bonde? To je vedlejší fuška při obchodě s guanem. Ubezpečuji vás, že je to velmi výnosné. A může to být ještě výnosnější. Snad mi komunistická Čína zaplatí ještě víc. Kdoví. Už jsem vystrčil tykadla."

Bond zdvihl oči. Podíval se zamyšleně na doktora No. Nemýlil se tedy. Za tím vším tedy toho bylo mnohem víc, mnohem víc, než se dalo očekávat při prvním pohledu. Hraje se tu vysoká hra, která na mezinárodní špiónážní burze má nesporně nejvyšší cenu. Dobře, dobře! Nyní už tomu rozumí. Jistě se pro to vyplatilo vyplašit nějaké ty ptáky a zlikvidovat několik lidí. Soukromí? Doktor No nepochybně zavraždí i jeho dívku. Moc? Ovšem, o to jde. Doktor No se ve své práci vyzná.

Bond se podíval do dvou černých děr s novým despektem a řekl: "Jestliže se vám to nemá vymknout z rukou, musíte odstranit ještě mnoho lidí, doktore No. Namamoni jste si plně kapsy. Zbohatl jste víc, než jsem se domníval. Z vašeho koláče si budou chtít odkrojit i jiní. Rád bych věděl, kdo se na vás vrhne první a zabije vás. Ti chlapíci tam nahoře," ukázal na strop, "ti, kteří byli vycvičeni u konkurence? Jsou to technici. Kdoví, jaký dostanou rozkaz. A stane se to za vašimi zády."

Doktor No řekl: "Vy mě stále ještě podceňujete, pane Bonde. Jste tvrdohlavý, hloupější, než jsem očekával. Tuto možnost si dobře uvědomuji. Jeden z techniků mně slouží jako soukromý informátor. Má duplikáty šifer a šifrovací stroje. Žije v jiné části vrchu. Ostatní si myslí, že už zemřel. Sleduje všechna vysílání. Vypracovává pro mne kopii všech zpráv, které zachytí. Až doposavad signály vysílané konkurenty neobsahovaly ani nejmenší náznak spiknutí. Mám tyto věci ustavičně na paměti, pane Bonde. Dělán proti nim příslušná opatření, a tak tomu bude i v budoucnosti. Jak jsem již řekl, podceňujete mne."

"Nepodceňuji vás, doktore No. Jste velmi opatrný člověk, ale už si vás leckde zaregistrovali. Totéž platí i o mně vzhledem k mému zaměstnání. Znáám ten pocit. Máte to však skutečně nahnuté. S FBI se to dá ještě vydržet - loupež a

falešná totožnost. Ale znáte tyto americké konkurenty tak jako já? V této chvíli jste jejich nejlepším přítelem, ale jinak partnery nemívají. Nakonec vás odstraní - postačí jedna kulka. Také moje služba vás vede v evidenci. Chcete, aby se váš fascikl ještě zvětšil? Já bych to nečinil, doktore No. Zaměstnáváme houževnaté pracovníky. Jestliže se mně a této dívce něco stane, naráz zjistíte, že Crab Key je jen maličký obnažený ostrůvek."

"Není možno hrát vysokou hru bez rizika, pane Bonde. Uvědomuji si mnohá nebezpečí, a pokud mi na to síly stačí, vyzbrojuji se proti nim. Pochopte, pane Bonde," hluboký hlas nabyl náznaku nenasytnosti, "že stojím na prahu ještě větších věcí. Druhá kapitola mého života mi slibuje odměnu, kterou by ze strachu mohl odmítnout leda blázen."

Připomněl jsem vám, že dokážu odklánět rakety z jejich drah, pane Bonde. Mohu je donutit, aby změnily směr a aby ignorovaly rádiové ovládání. Co byste tomu řekl, pane Bonde, kdybych dospěl ještě dále? Kdybych je přestěhoval do moře nedaleko tohoto ostrova a odhalil tajemství jejich konstrukce? Americké torpédoborce ať v jižním Atlantiku hledají rakety, kterým selhalo palivo a snesly se na padáku do moře. Někdy se padák neotevře. Někdy vypoví poslušnost mechanismus, který má raketu zničit. Na Turku jistě nikoho nepřekvapí, jestliže prototypy nové série nedoletí a padnou nedaleko Crab Key. Ze začátku to jistě budou svalovat na mechanické poruchy. Později snad zjistí, že jejich rakety byly usměrňovány cizími signály. A když zjistím, že jsou mi na stopě, odhodlám se k poslednímu úderu. Jejich rakety se pomatou, padnou na Havanu, na Kingston. Obrátí se a zamíří na Miami. I bez výbušných hlavíc, pane Bonde pětistunová tělesa řítící se rychlostí půldruha tisíce kilometrů za hodinu způsobí v zalidněném městě značné škody. A co se stane potom? Strhne se panika, budou veřejné protesty. Pokusy se budou muset skončit a základna na ostrově Turks se uzavře. A kolik mi za to zaplatí konkurenti? Kolik mi dají za každý prototyp, který pro ně ukořistím? Dejme tomu za celou operaci deset miliónů dolarů. Anebo dvacet miliónů? Bude to neocenitelné vítězství při závodech ve zbrojení. Sám byste si mohl peněžní částku nadiktovat. Nesouhlasíte, pane Bonde? Nezdá se vám, že při těchto úvahách jsou vaše argumenty a hrozby směšné?"

Bond mlčel. Byla škoda každého slova. Najednou se octl v době minulé, v tiché kanceláři vysoko nad Regents Park. Slyšel na okně nárazy deště a M-ův netrpělivý, křečovitý hlas: "Ach, ta idiotská ptačí aféra. . . běžné pátrání." A on, Bond, vzal kanoi, rybáře a piknikovou stravu a - před kolika dny, před kolika týdny - se odebral podívat se na věc. A podíval se do Pandořiny skříňky. Našel odpověď, dozvěděl se tajemství - a nyní? Nyní mu zdvořile ukážou cestu do hrobu, vezme si tajemství s sebou a zanechá po sobě sirotka, kterého zavlék do tohoto šíleného dobrodružství. Bond pocítil v ústech trpkost, chvíli se mu zdálo, že zvrací. Sálh po šampaňském a vyprázdnil pohár. Drsně řekl: "Dobře, doktore No. Račte pokračovat s tím kabaretem. Jaké je další číslo - núž, kulka, jed, provaz? Ale učíte to rychle, neotálejte, vždyť už vás mám plné zuby."

Rty doktora No se stáhly do tenké purpurové čáry. Oči ztvrdly jako onyx. Masky zdvořilosti zmizela. Na židli s vysokým opěradlem seděl Velký inkvizitor. Nastal čas peine forte et dure.

Doktor No cosi prohodil a oba strážci učinili krok vpřed a popadli své oběti nad lokty, přitiskli jim ramena na boční opěradlo. Vůbec jim nekladli odpor. Bond se soustředil jen na to, aby udržel v podpaždí zapalovač. Ruce v bílých rukavicích ulpávaly na jeho svaly jako ocelové obruče. Usmál se na dívku. "Mrzí mne to, Zlato. Obávám se, že tuto hru spolu nedohrajeme."

Dívčiny oči ztmavěly strachem na bledé tváři. Pronesla: "Bude to bolet?"

"Ticho!" Hlas doktora No připomínal praskání biče. "Dost toho bláznovství. Ovšemže to bude bolet. Bolest je předmětem mého zájmu. Rád bych si ověřil, kolik vydrží lidské tělo. Občas činím experimenty s těmi, které je třeba potrestat. A také na vetřelcích jako jste vy. Oba jste mi způsobili velké starosti. Odplatím se vám za to velkými bolestmi. Poznamenám si, jak dlouho je vydržíte. Zapiši si přesné údaje a jednoho dne seznámím svět se svými výzkumy. Nikdy neplýtvám lidským materiálem. Německé pokusy na živých lidech za války byly podle mne velkým dobrodiním pro vědu. Už je tomu rok, co jsem usmrtil jednu dívku stejným způsobem, jaký jsem vybral i pro vás, ženská. Byla to černoška a vzdorovala tři hodiny, pak hrůzou zemřela. Pro srovnání potřebuji bělošku. Nepřekvapilo mne, když mi oznámili váš příchod. Co potřebuji, to mám."

Doktor No se opřel, očima se zavrtal do dívky, pozoroval její reakci. Zírala na něho napůl hypnotizovaná, jako polní myš před chřestýšem.

Bond zaťal zuby.

"Jste Jamajčanka, a tak vám nemusím příliš mnoho vysvětlovat. Tento ostrov se nazývá Crab Key. Jmenuje se tak proto, že je zamořen kraby, suchozemskými kraby, které se na Jamajce nazývají černými kraby. Jistě je znáte. Váží asi půl kila a jsou tak velcí jako talíře. V tomto ročním období opouštějí v tisících své díry nedaleko pobřeží a vylézají na povrch. Na korálových pahorcích opět zalezou do skalních děr a mají mladé. Plazí se jich celé armády. Valí se přes všecko a po všem. Na Jamajce lezou i přes domy, které jsou jim v cestě. Jsou jako norští lumíci. Je to stěhování z nevyhnutelnosti." Doktor No zmlkl. Potom potichu prohlásil: "Jenže přece je tu jeden rozdíl. Krabi požírají všechno, oč zavadí. A v těchto okamžicích jsou už na cestě, ženská. Desetitisíce krabů jako velké červené, oranžové a černé vlny se valí na vrch, dobývají ho, ve spěchu se drápou po skalách nad námi. A dnes v noci najdou na své pouti obnažené ženské tělo připevněné kolíky - prostřený stůl k hodokvasu - a budou ohmatávat teplé tělo klepety a nakonec se jeden zahryzne a potom . . . potom . . ."

Dívka zasténala. Její hlava klesla bezvládně na hrud'. Omdlela. Bondovo tělo se na židli vzepřelo. Mezi zaťatými zuby mu vyklouzl celý proud nejhrubších nadávek. Obrovité tlapy strážců ho pálily na ramenou jako oheň. Nemohl pohnout židli. Za chvíli kapituloval. Vyčkal, až se mu ustálí hlas. Pak vložil do svých slov co nejvíce jedu a řekl: "Ničemníku! Budete se za to smažit v pekle."

Doktor No se nepatrně usmál. "Já v existenci pekla nevěřím, pane Bonde. Budete muset hledat útěchu sám. Je možné, že krabi se hned napoprvé zahryznou do jejího hrdla nebo do srdce. Přivábí je údery pulsu. Aspoň to dlouho nebude trvat." Pak pronesl několik slov čínsky. Strážce za dívčinými zády se naklonil dopředu a přehodil si dívčino bezvládné

tělo přes rameno, jako by to bylo nemluvně. Mezi houpajícími se rameny splývaly zlaté vlasy. Strážce poodešel ke dveřím, otevřel je a nehlučně je za sebou zavřel.

Na okamžik zavládlo v místnosti ticho. Bond myslel jen na nůž, který měl pod košilí, a na zapalovač v podpaží. Kolik škod může napáchat těmito dvěma kousky kovu? Podařilo by se mu vůbec vysvobodit se z pazourů doktora No? Doktor No klidně řekl: "Pravil jste, že moc je iluze, pane Bonde. Ještě jste svůj názor nezměnil? Vždyť moje moc, díky které jsem zvolil pro tu dívku takovou smrt, zcela jistě není žádnou iluzí. Přejdeme nyní k způsobu, jakým sprovedím ze světa vás. I ten má své neobyčejné úspěchy. Mne totiž, pane Bond, zajímá anatomie odvahy - kolik snese lidské tělo. Ale jak to odměřit? Jak zaznamenat křivku sebezáchovných rezerv, únosnost bolesti, překonávání strachu? Velmi jsem o tomto problému přemýšlel a mám dojem, že se mi podařilo vyřešit ho. Moje metoda je ovšem teprve v přípravném stadiu a ověřím si ji až zkušeností, a to tím lépe, čím více lidí podrobím zkoušce. Připravil jsem pro vás tento experiment co nejlépe. Dal jsem vám utišující prostředek, takže vaše tělo by mělo být odpočinuté, a dobře jsem vás nakrmil, měl byste tedy být v plné síle. Tytéž výhody dopřeji i dalším pacientům, smím-li je tak nazvat. V tom ohledu všichni začnou stejným způsobem. Potom to už bude věcí odvahy každého jednotlivce, jeho schopnosti vydržet."

Doktor No umkl a podíval se Bondovi do očí. "Právě jsem totiž dokončil překážkovou dráhu, na které se budou uskutečňovat závody se smrtí. Víc už vám o tom nepovím, neboť jednou ze složek strachu je moment překvapení. Největší zátěž kladou na rezervy odvahy právě neznámá nebezpečnosti. A jsem rád, že zkouška, kterou podstoupíte, vás v mnohém překvapí. Bude obzvlášť zajímavé, pane Bonde, že mým prvním pokusným králikem bude člověk vašich fyzických kvalit. Bude velmi zajímavé pozorovat, jak daleko se na dráze dostanete. Měl byste se stát pro budoucí běžce vzorem. Vkládám do vás velké naděje. Pravděpodobně se dostanete daleko, ale nakonec na některé překážce beztak klesnete a potom si vaše tělo přitáhne zpět a důkladně prozkoumám fyzický stav vašich pozůstatků. Zaznamenám si všechny údaje. Budete prvním údajem na mém diagramu. Není to čestná úloha, pane Bonde?"

Bond neodpověděl. K čertu, co to má znamenat? Co se za tou zkouškou skrývá? Lze ji vůbec přežít? Podaří se mu uniknout a dostat se k dívce dříve, než bude pozdě? Bond mlčky sebral poslední kapky odvahy, obrnil svou mysl proti strachu z neznáma, který mu již již svíral hrdlo, a úplně se soustředil na sebezáchovu. Především se musí spolehnout na své zbraně.

Doktor No vstal, opustil židli. Pomalu se odšoural ke dveřím, potom se obrátil. Za dveřmi zela na Bonda hrozivá černá prázdnota. Doktor No nachýlil hlavu. Červené rty se stáhly dozadu. "Zlomte vaz, pane Bonde. Myšlenkami, jak se praví, budeme při vás."

Doktor No se odvrátil a za jeho dlouhými tenkými zády se nehlučně zavřely dveře.

17. Dlouhý výkřik

Ve výtahu stál jakýsi chlap. Dveře byly otevřené, už na něho čekali. Jamese Bonda, s rukama stále ještě přitisknutýma k bokům, dovedli do výtahu. V jídelně nikdo nezůstal. Zanedlouho se strážcové vrátí, začnou uklízet zbytky večere. Všimnou si chybějících věcí? Dveře se zavřely se sykotem. Chlap stál před tlačítky, takže Bond si nemohl zjistit, které tlačítko stiskl. Stoupali vzhůru. Bond se snažil odhadnout vzdálenost. Výtah se s hrkotem zastavil. Bondovi se zdálo, že uplynul stejný čas, jako když se s dívkou vezl dolů. Dveře se otevřely do chodby bez koberec s hrubou šedivou malbou na kamenných stěnách. Byla dlouhá asi dvacet metrů.

"Počkej, Joe," pravil Bondův strážce muži ve výtahu. "Neodcházej!"

Strážce odvázel Bonda při dveřích označených písmeny. Chodbou se ozval tlumený hluk strojů a u jedné dveří se Bondovi zdálo, že slyší i praskot rádiového signálu. Podle všeho byli ve strojovně. Ocitli se u posledních dveří. Byly označené černým Q. Strážce postrčil Bonda dopředu a pootevřené dveře se rozevřely. Za nimi byla šedivá kamenná cela ve velikosti půldruhého čtverečního metru. Byla v ní dřevěná židle, na které ležely vyprané a úhledně složené Bondovy černé kalhoty a bílá košile.

Strážce uvolnil Bondovi ramena. Bond se obrátil a podíval se do široké žluté tváře pod kučeravými vlasy. Ve vodnatých hnědých očích se zračila zvědavost a radost. Chlap chytil za kliku s pravil: "Tak jsme tu, vážený pane, jste u vstupní brány. Buď tu budete sedět a hnít, nebo si najdete vstup na dráhu. Šťastné přistání!"

Bond se přece jen rozhodl, že to zkusí. Vrhл pohled od strážce až k chlapovi, který stál ve výtahu, a řekl potichu: "Co byste řekl, kdybych vám špendýroval deset tisíc dolarů a jízdenku do kteréhokoli kouta světa?" Díval se strážcovi do očí. Strážcova ústa se roztáhla do širokého úšklebku a odhalila hnědavé zuby s nerovnými okraji, které ohlodalo přežvykování cukrové třtiny.

"Děkuji, raději zůstanu naživu." Strážce se přitiskl ke dveřím. Bond naléhavě zašeptal: "Mohli bychom odtud utéct společně."

Tenké rty se ušklíply a strážce zvolal: "Drž hubu!" S hlasitým zabouchnutím zavřel dveře.

Bond pokrčil rameny. Zběžně se podíval na dveře. Byly kovové a zvnitřku bez kliky. Nemá smysl otloukat si o ně ramena. Poodešel k židli, sedl si na kupku svých oděvů a díval se po cele. Stěny byly úplně holé, jen v jednom rohu byla větrací mřížka ze silného drátu. Byla širší než jeho ramena. Podle všeho právě tudy se vchází na překážkovou dráhu. Dalším otvorem ve stěně bylo hned nad dveřmi kulaté okénko ze silného skla, přibližně tak velké jako Bondova hlava. Jím vnikalo z chodby do cely světlo. Jinak tu nebylo celkem nic. Nemá smysl, aby tu ztrácel čas. Už je kolem půl jedenácté. Dívka leží kdesi na svahu a čeká, až se na šedivé korálové skále ozve škrabot klepet. Při myšlence na bledé tělo Bond zaťal zuby. Rychle vstal. K čertu, nač to váhání. Ať se na druhé straně drátěné mřížky skrývá cokoli, musí začít.

Bond vytáhl nůž i zapalovač a strhl ze sebe kimono. Oblékl si texaský a košili a vstrčil zapalovač do postranní kapsy.

Palcem ohmatl ostří nože. Bylo jako břitva. Snad mu nůž poslouží ještě lépe, jestliže ho zašpičatí. Klekl si a na dlaždici začal obrušovat zaoblený hrot. Za čtvrt hodiny byl s prací hotov. Dýka to sice nebyla, ale bude moci nožem bodat i řezat. Bond vložil nůž mezi zuby, postavil židli pod mřížku a vyšplhal se na ni. Mřížka! Mřížka! Kdyby se dala vytrhnout, narovnal by drát a zhotovil by si oštěp. Tak by získal třetí zbraň. Sáhl tedy pokrčenými prsty po mřížce. Uvědomil si jen palčivou bolest, která mu proběhla rukou, a náraz hlavy na kamennou dlažbu. Zůstal ležet v bezvědomí. V paměti mu utkvěl jen bělavý záblesk, sykot a praskot elektřiny, které doprovázely úder.

Povstal a chvíli klečel na kolenou. Sklonil hlavu a pomalu se klátil jako poraněné zvíře. Pocítil pach spáleného masa. Zdvihl pravou ruku k očím. Na prstech měl černou šmouhu. Byla to otevřená popálenina. Již samotný pohled na ni bolel. Bond procedil skrze zuby nadávku. Pomalu vstal. Úkosem se podíval na drátěnou mřížku; zdálo se mu, že by na něho mohla opět zaútočit jako had. Vzal nůž, odřezal z odhozeného kimona pruh látky a pevně si obvázal prsty. Potom se znovu vyšplhal a pohlédl na mřížku. Musí se přes ni dostat. Elektrický náraz ho měl deprimovat - měl mu dát ochutnat bolest, která ho čeká. Jistě to svinstvo roztavil. Proud už nepochybně vypnul. Na okamžik se ještě jednou podíval, potom ohnul prsty levé ruky a napřáhl se za neexistující mřížku. Prostrčil ruku skrz drátěnou obrubu a zachytil se.

Nic, vůbec nic - jen drát. Bond zachrčel. Pocítil, jak mu povolily nervy. Zatáhl za drát, popustil čtvrt centimetru. Zatáhl znovu a drát mu zůstal v ruce; z obou závitů se houpala měděná přípojka, která se ztrácela ve stěně. Bond uvolnil mřížku a sestoupil ze stoličky. Ano, v rámu byla nit. Začal svinutý drát rozplétat. Při narovnání tvrdého drátu použil židle místo kladiva.

Za deset minut se mu podařilo vyrobit křivý oštěp, přes metr dlouhý. Jeden konec, původně uštipnutý kleštěmi, byl zahrocený. Skrze šaty by sice neprošel, ale do tváře nebo do krku by se zabodl. Využil spáry na prahu kovových dveří a s největším úsilím zkroutil tuhou konec závitu. Změřil jej podle nohy. Byl příliš dlouhý. Dvakrát ho ohnul a zasunul si ho do nohavice kalhot. Nyní mu visel z opasku a sahal nad kolena. Vrátil se k židli, znovu na ni vystoupil a nervózně nahmatl okraje šachty. Elektrický úder se neopakoval. Bond se vytáhl, opřel se o břicho a díval se do šachty.

Šachta byla o centimetr širší než Bondova ramena. Měla kruhovitý tvar, stěny byly z hladkého kovu. Bond sáhl po zapalovači. Blahořečil okamžiku, kdy si ho vzal se stolu. Zapálil ho. Ano, zinkový plech, úplně nový plech. Šachta se zdvíhala přímo nahoru a její hladké stěny přerušovaly jen hrany na spojnicích jednotlivých úseků roury. Bond zasunul zapalovač do kapsy a uplázil se dovnitř.

Protáhl se snadno. Do tváře mu silně zafoukal studený vzduch z větracího zařízení. Nebylo v něm cítit vůni moře - byl to konzervovaný, uměle vyráběný vzduch. Doktor No jistě přizpůsobil pro své záměry některou šachtu. Jaká nebezpečí do ní ukryl, aby mohl konat pokus se svými oběťmi? Jistě jsou důmyslná a působí bolest. Lze předpokládat, že v cíli je připraven coup de grace - jestliže se ovšem oběť dostane tak daleko. Bude to cosi neodvratitelného, cosi, před čím není možno uniknout, protože v tomto závodě není jiné odměny než zapomenutí - zapomenutí, kterého by rád dosáhl, pomyslel si Bond. Ledaže by to byl doktor No příliš přehnal. Ledaže podcenil touhu po životě. To je jeho jediná naděje, pomyslel si Bond - přežít všechny možné nástrahy, dostat se aspoň k poslední překážce.

Nad ním cosi slabě světélkovalo. Bond postupoval pomalu a opatrně, užíval svých smyslů jako tykadel. Rozjasňovalo se. Bylo to světlo z boční šachty. Nakonec se jeho hlava dotkla kovu. Převrátil se na záda. Přímo nad hlavou, na konci padesátimetrové šachty, zjistil světlo. Jako by hleděl do dlouhé hlavní. Bond se pomalu na čtvercové ploše vzpřimil. Musí se tedy vyšplhat po této hladké kovové rourě, na které není ani jeden výstupek, do něhož by opřel nohu. Podaří se to vůbec? Narovnal ramena. Ano, sahají až ke stěnám. Nohy bude moci aspoň na okamžik opřít o hrany, třebaže hned budou prokluzovat. Pokrčil rameny a shodil z nohou střevíce. Nelze váhat. Musí začít.

Bondovo tělo zdolávalo šachtu vždy po třech centimetrech. Natáhl ramena, zachytil se jimi o stěny, potom přitáhl nohy, vzepřel se koleny, donutil nohy, aby se zachytily o kov a potom zdvihl ramena, a tak se posunul o několik centimetrů výše. Tento pohyb opakoval znovu a znovu, zas a zas. Zastavil se při každém výstupku, při spojnicích jednotlivých úseků, kde mohl využít aspoň milimetru zvláštní opory, trochu se nadýchl a odměřil si metry kovu, které musel zdolávat. Nevšímal si světla, které se nezesilovalo ani nepřibližovalo. Nemyslel na to, že může ztratit oporu, spadnout a roztříštit se na dně šachty. Nemyslel na křeče svalů. Nemyslel na rozbolavělé údy a opuchající podlitiny. Měl na mysli jen stříbrné centimetry, tak jak přicházejí jeden po druhém a jak je zdolává.

Ale potom se mu počaly potit nohy, klouzaly po kovu. Dvakrát Bond ztratil metr cesty, a jak brzdil, úplně se mu spálila pokožka. Nakonec se musel úplně zastavit a vyčkat, až mu proud vzduchu vysuší pot. Čekal celých deset minut. Díval se na svůj slabý odraz v lesklém kovu, na obličej rozpůlený nožem mezi zuby. Stále se ještě nechtěl podívat, kolik metrů mu ještě zůstává k výstupu. Je možné, že musí vydržet celou věčnost. Opatrně si otřel obě chodidla o nohavice kalhot a začal znovu vystupovat.

Jedna část Bondova Já snila, druhá bojovala. Ani si neuvědomoval zesilující proud vzduchu a stále větší světlo. Měl pocit, jako kdyby byl raněnou housenkou která se drápe odtokovou rourou do vany: Co ji čeká, až proleze skrz otvor a octne se ve vaně? Zmocnilo se ho zklamání, a když se chtěl vzepřít rameny, sklouzl o metr dolů. Teprve teď si všiml jasného světla a pocítil silný proud vzduchu. Horečnatě a ještě se zoufalejší opatrností se znovu nadzdvihl, dokud hlava nenarazila na překážku. Pocítil silný závan do levého ucha. Obezřetně obrátil hlavu. Spatřil další boční šachtu. Nad ním pronikalo světlo skrz silné kulaté okénko. Nezbyvalo mu nic jiného, než se chtít nechtě obrátit, chytit se okraje nové šachty a nasbírat dostatek sil, aby se do ní vtáhl. Potom si bude moci lehnout.

S přemrštěnou opatrností, která byla způsobena strachem, že by se mohl zřítit dolů šachtou a krvavě potlouct, Bond učinil udýchaně nevyhnutelný manévra s vypětím sil se roztáhl do otvoru a svalil se na břicho.

Později - kolik času už uplynulo? - Bond otevřel oči, tělo se mu zachvělo. Z úplného bezvědomí, do něhož se jeho tělo ponořilo, ho probudil chlad. S bolestí se převrátil na záda, nohy a ramena ani necítil. Ležel a nabíral další duševní i fyzické síly. Neměl představu, kolik je hodin a v které části vrchu se nachází. Zdvihl hlavu a podíval se na okénko nad

zející rourou, kterou se sem dostal. Světlo bylo žlutavé, sklo silné. Vzpomněl si na okénko v místnosti Q. Bylo nerozbitné, a proto soudil, že tomu tak bude i zde.

Náhle spatřil za sklem pohyb. Jak se díval, za žárovkou se vynořily oči. Znehybněly a hleděly na něho, přičemž žárovka vytvářela mezi nimi žlutý skleněný nos. Zvědavě si ho prohlížely a potom zmizely. Bond ohnul ret. Vída, jeho postup někdo pozoruje, podává o něm hlášení doktorovi No.

Bond nahlas zaklel: "Aby je kat spral!" a mrzutě se obrátil na břicho. Zdvihl hlavu a podíval se před sebe. Tunel se ztrácel v temnotě. Tak dále! Nemá smysl zde civět. Vytáhl nůž, zase si ho vložil mezi zuby a začal se plazit.

Brzy se úplně zatmělo. Chvilími se Bond zastavil, posvítil si zapalovačem, ale viděl před sebou jen tmu. Vzduch v šachtě byl čím dále tím teplejší a asi o padesát metrů dále už úplně horký. Bylo v něm cítit kovový žár. Šachta se zatáčela doprava. Na pokožce ho popálil kov velké roury. Horko se zesilovalo. Šachta znovu zabočovala doprava. Jakmile Bond protáhl ohybem hlavu, vytáhl zapalovač, posvítil jím a potom couvl, lehl si a nabíral dech. Bolestně si uvědomil novou nástrahu, sondoval ji, klekl na ni. Z tmy vystoupil nevýrazný zinkový plech ústřicové barvy. Další nástrahou je tedy vedro.

Bond hlasitě zasténal. Jak to může jeho poraněné tělo vydržet? Jak si ochrání pokožku před rozpáleným kovem? Ale neměl jiné východisko: Buď se vrátit, nebo zůstat na místě, nebo pokračovat dále. Nic jiného není s to vymyslet, nijakou obchůzku, nijaké jiné řešení. Zůstávalo mu jediné zrnko útěchy: že toto vedro není smrtelné, že ho má jen vyčerpat. Toto ještě není poslední zápasíště - je to jen další zkouška, kolik může vydržet.

Bond si vzpomněl na dívku, na to, co jí hrozí. Nuže, dobře, musíš to zkusit. Uvidíme . . .

Bond vzal nůž, odřezal si celou přední část košile a roztrhal ji na kousky. Všechna jeho naděje záleží v tom, že si obváže ty části těla, které to musí vydržet - ruce a nohy. Kolena a lokty se musejí uspokojit s bavlněnou látkou, která je zahaluje. V značné únavě se pustil do pořizování ochranného obvazu a potichu klel. Konečně byl hotov.

Jeden, dva, tři . . . Bond zabočil za roh a ocitl se v nesnesitelném parnu.

Nesmí se dotýkat holým břichem kovu. Stáhnout ramena. Ruce, kolena, prsty na nohou. Rychleji, rychleji! Musí postupovat rychle, aby dotyk těla s kovem byl vždy co nejkratší.

Nejvíce trpěla kolena, neboť na nich spočívala váha celého těla. Najednou obvaz na rukou začal doutnat. Nejprve jedna jiskřička potom druhá a za okamžik rudý jazyk. Dým z bavlny pálil Bonda v očích, které už stejně měl zalité potem. Můj bože, už je úplně ztracen. Není vzduch. Plíce se mu mohly roztrhnout. Z obou rukou, jak je posunoval, sršely jiskry. Látka co nevidět shoří. A potom dojde na pokožku. Bond se naklonil na bok a poraněným ramenem narazil na kov. Vykřikl a křičel bez ustání. Vždy hlasitě zasténal, jakmile se ruka, koleno anebo chodidla znovu dotkly kovu. Již mu není pomoci. To je konec. Bezevládně klesne a pomalu se upeče. Ne! Musí se plahočit dále, s dlouhým výkřikem se plazit dále, než shoří do kostí. Z kolen mu už jistě sleza kůže. Co nevidět se dlaněmi dotkne kovu. Jen pot, který se mu řine po ramenou, může navlhčit obvazy na rukou. Jen křič, křič, křič! To snižuje bolest a dosvědčuje, že jsi ještě naživu. Jen dále! Dále!

Už to nemůže dlouho trvat. Ještě ti není souzena smrt. Ještě jsi naživu. Nevzdávej se! Nemůžeš se vzdát. Nesmíš se vzdát!

Bond narazil pravou rukou na cosi poddajného. Vyšlehl na něho proud ledového vzduchu. Narazil na to druhou rukou, potom hlavou. Ozval se plechový zvuk. Bond pocítil, jak se mu o záda otírá dolní okraj azbestové příčky. Přelezl ji. Zaslechl, jak se příčka s bouchnutím zavřela. Rukama nahmatal pevnou stěnu. Hmatal napravo i nalevo. Šachta se stáčela v pravém úhlu. Jeho tělo se poslepu přesunulo na roh. Chladný vzduch mu probodával plíce jako nůž. Opatrně se prsty dotkl kovu. Byl chladný. Bond zasténal, klesl na břicho a nehybně zůstal ležet.

Po chvíli ho opět vzkřísila bolest. Bezevládně se obrátil naznak. Nejasně nad sebou rozeznal osvětlené okénko. Zachytil pohled očí, které se na něho dívaly. Potom se znovu poddal černým vlnám.

V temnotách se mu postupně vytvořily na pokožce puchýře; poraněné nohy a ramena na povrchu odumíraly. Pot na čele i na roztrhaném oděvu vyschl, chladný vzduch pronikal do přehřátých plic a začal své zkázonosné dílo. Leč srdce ve zmučené schránce tlouklo pravidelně a silně, kyslík a odpočinek působily jako zázrační lékaři, vracely do tepen a žil život, probouzely nervy.

Trvalo to celou věčnost, než se Bond probрал z bezvědomí. Najednou se zavrtil, otevřel oči, a když se několik centimetrů za skleněným okénkem setkal se známým pohledem, zachvátila ho bolest a třásl se jako osika. Čekal na úder, který by ho usmrtil. Čekal a čekal, už znal svého protivníka jako vlastní dlaň. Bond se chtěl před svědkem ukrýt, a proto se převalil na břicho. Zaklel a opět čekal, zkoumal, jakých reakcí je jeho tělo ještě schopno, jak dalece ještě může jeho mozek střízlivě uvažovat, jak dlouho to ještě vydrží. Bond rozevřel rty a zachrčel do tmy. Byl to zvířecí zvuk. Na bolest a na nástrahu osudu už ani pořádně nereagoval. Doktor No ho vehnal do zlé situace. Ale stále ještě byly v Bondovi poslední živočišné rezervy - a čím mocnější živočich, tím jsou jeho zásoby nevyčerpatelnější. Pomalu, v agonii se Bond odplazil několik metrů z dohledu očí, potom sáhl po zapalovači a posvítil si jím. Před ním bylo jen temno, rozevřená kruhovitá tlama, která vede do chřtánu smrti. Bond zhasl a schoval zapalovač. Zhluboka se nadýchl, pozdvihl se na kolenu a na rukou, bolest se nezvětšila, jen byla odlišná. Začal postupovat pomalu jako hlemýžď.

Bavlněná látka na kolenu a loktech ohořela. Znecitlivěná mysl registrovala jen mokvající puchýře, které tlakem na chladný kov praskaly. Na rukou i na nohou pohyboval prsty a zkoumal, kde pociťuje bolest. Postupně získal přehled o tom, co si může dovolit, které pohyby jsou nejbolestivější. Ještě se to dá vydržet, namlouval si. Přežil jsem leteckou katastrofu a vyvázl jsem s těžkými pohmožděninami a popáleninami. Za několik dní budu propuštěn z nemocnice. Není to tedy se mnou nejhorší. Prožil jsem havárii. Mám bolesti, ale to nic. Člověk musí myslet na těžce poraněná těla ostatních cestujících. Buď vděčný! Už na to nemysli! Ale kdesi za těmito úvahami se vkrádalo vědomí, že vlastně ještě žádnou havárii neprožil, že se k ní jen nezadržitelně přibližuje, a proto klesá jeho schopnost vzepřít se. Kdy ho postihne? Jak ho postihne? Kolik sil ještě musí ztratit, než dospěje tak daleko?

Drobné červené tečky, které spatřil před sebou v temnotě, byly snad halucinacemi, výsledkem vyčerpanosti. Bond povstal, protřel si oči a potřásl hlavou. Tečky nezmizely. Znovu povstal. Naslouchal. K tichým úderům jeho srdce se připojovalo velmi jemné škrábání. Počet teček se ještě zvýšil. Bylo jich dvacet, třicet, pohybovaly se sem tam, některé rychle, jiné pomalu, a zaplnily celý temný kruh před ním. Sáh po zapalovači. Když zapálil malý žlutý plamínek, zadržel dech. Červené tečky zmizely. Místo teček asi metr před ním zahrazovalo šachtu tenké drátěné pletivo, téměř tak jemné jako mušlín.

Bond se nepatrně posunul dopředu a držel zapalovač před sebou. Byla to vlastně jakási klíčka a v ní cosi živého. Ozval se střemhlavý útek před světlem. Kousek od pletiva Bond zhasl zapalovač a čekal, až si oči zvyknou na tmu. Zaslechl, jak se cosi k němu přibližuje, a postupně se opět vytvořil les červených teček, které na něho zíraly skrz pletivo.

Co je to? Bond pocítil, jak mu buší srdce. Hadi? Škorpioni? Stonožky?

Opatrně se naklonil k zářícím tečkám. Zdvihl zapalovač až k obličeji a najednou stiskl tlačítko. Na okamžik spatřil drobná klepeta, zaseknutá do pletiva, silně chlupatá kaprovitá břicha, zakončená velkými hlavami, které se zdály být obsypány očima. Hmyz náhle seskočil z pletiva, utíkal a stočil se do šedohnědého klubka na konci klíčky.

Bond se díval na pletivo, přibližoval a oddaloval zapalovač. Potom ho zhasl, aby šetřil palivo, vydechl mezi zuby s hlubokým zasténáním.

Byli to pavouci, obrovské tarantule, které dosahovaly délky až deseti centimetrů. V klícce jich bylo dvacet. A on se musí přes ně dostat.

Ležel, odpočíval a v té době se mu před obličejem opět shromáždily červené tečky.

Může tento hmyz opravdu někoho usmrtit? Nejsou to jen bajky? Tarantule zcela jistě dokáže zabít zvíře, ale jak dalece je tento obrovský pavouk s dlouhými měkkými nožkami, příjemnými jako srst chrta, nebezpečný člověku? Bond se otřásl. Vzpomněl si na stonožku. Dotyk tarantuli bude o mnoho měkčí. Jako kdyby mu po pokožce cupital dětský medvídek - dokud se pavouk nezahryzne a nevyprázdní svůj jedovatý váček.

Ale znovu - má toto nebezpečí pokládat za poslední krutou nástrahu doktora No? Snad postačí jedno nebo dvě kousnutí - aby se člověk dostal do deliria bolesti. Pletivo ho mělo ve tmě nejdříve vystrašit - doktor No nepočítal s Bondovým zapalovačem - přebrodil by se přes les očí, rozmělnil by několik měkkých těl a zároveň by pocítil čelisti ostatních. A postupně by se do něho zakously i další, které by se zachytily v oděv. Účinek jedu by ustavičně vzrůstal. Snad to takto doktor No vymyslel - ať oběť jde dál a křičí. Kam? K poslední překážce?

Bond otevřel nehluchně zapalovač a vytáhl svými prsty asi o centimetr knot, aby dával větší plamen. Zapálil ho, a když se pavouci uklidnili, propíchal nožem tenké drátěné pletivo. Blízko rámu vytvořil otvor a potom drát prořezával šikmo i do bočních stran. Nakonec se drát z rámu vytrhl. Páral se jako kaliko a povolil náraz. Bond si zasunul nůž mezi zuby a protáhl se otvorem. Pavouci před plamenem couvli a stáhli se v klubka. Bond vytáhl z kalhot oštěp a bil do nich jeho tupým dvojitým koncem. Znovu a znovu zuřivě rozbíjel na padrť tělíčka. Když se někteří pavouci pokoušeli utéci, zamával před nimi světlem a dobíjel jednoho uprchlíka po druhém. Živí pavouci se pustili do zabitých a raněných, a tak měl Bond ulehčenou práci: tloukl do klubka ze směsi chlupů a krve.

Potom pohyb zeslábl a ustal. Zabil všechny? Nesimulují někteří? Plamínek zapalovače už začínal dohasínat. Bond to riskoval. Natáhl se a odhrnul mrtvou kašovitou hmotu. Nato vzal ze zubů nůž, natáhl se a přetřel druhý drátěný závěs, který visel nad kupkou lepkavých tělíček. Plamínek zablikal, z knotu už sálala jen doutnající záře. Bond se poněkud nadzvedl a protáhl se nad koptou tělíček otrhaným rámem.

Neměl tušení, čeho se dotýká, ani zda snad nepoložil koleno nebo chodidlo přímo mezi pavouky. Jen si uvědomoval, že překonal překážku. Posunul se v šachtě o několik metrů a zastavil se, aby si oddychl a uklidnil se.

Nad ním se objevilo šeré světlo. Bond se díval. Věděl, co svým zrakem rozezná. Za silným sklem si ho prohlížely pronikavě šikmé žluté oči. Za žárovkou se pomalu pohybovala hlava. Oční řasy poklesly na znamení výsměšného soucitu. Mezi žárovku a sklo se vecpala pěst se spuštěným palcem: jako kdyby se s ním loučila, jako kdyby ho propouštěla. Vzápětí zmizela. Světlo zhaslo. Bond se obrátil tváří ke dnu šachty a opřel si čelo o chladný kov. To gesto naznačovalo, že se blíží poslední kolo, že pozorovatelé si přijdou jen pro jeho pozůstatky. Bonda trochu zamrzelo, že v tom gestu nebylo ani trochu uznání: vždyť se mu podařilo dostat se pořádně daleko. Čínoši ho nenávidí. Přejí si jeho smrt, a to smrt co nejbídnější.

Bond zaskřípal zuby. Vzpomněl si na dívku, a to mu dodalo nových sil. Ještě není mrtvý. Probůh, nesmí zemřít. Dokud mu z těla nevyrvou srdce, nezemře a o svůj život bude bojovat.

Bond napjal svaly. Už musí jít zase dále. Se zvláštní péčí uložil na svá místa zbraně a vydal se bolestivě do černoty. Šachta začínala pozvolna klesat. Prodíral se snadněji. Svah byl postupně čím dále tím strmější a Bond po něm takřka klouzal váhou vlastního těla. Liboval si, že nemusí pohnout ani svailem. Zešeřilo se před ním, poněkud ubylo temnoty, což svědčilo, že se blíží nějaká změna. I vzduch byl jiný. Vyznačoval se novou, čerstvou vůní. Co to znamená? Moře? Najednou si Bond uvědomil, že klesá dolů šachtou. Roztáhl ramena i nohy, aby pád zpomalil. Bylo to bolestivé - brzdící účinek byl nepatrný. Šachta se rozšiřovala. Již se ani zachytit nemohl. Klesal čím dál tím rychleji. Najednou šachta zahýbala a vedla dolů.

Bondovo tělo proletělo ohybem. Probůh, letí dolů po hlavě. Bond v zoufalství roztáhl nohy i ruce. Kov mu odíral pokožku. Ztratil nad sebou vládu a řítil se, jako kdyby letěl dělovou hlavní. Hluboko dole byl kruh šedivého světla. Nebe? Moře? Světlo se v něm lámalo. Pokoušel se nadýchnout. Zůstaň naživu, ty blázne! Zůstaň živ! Ještě nepřišel tvůj čas.

Hlavou dopředu vyletělo Bondovo tělo ze šachty a poměrně pomaloučku letělo vzduchem k šedivému moři, které na něho čekalo o třicet metrů níže.

18. Mordovna

Bondovo tělo jako bomba rozrazilo zrcadlo ranního moře.

Ještě když se řítíl stříbrnou šachtou k vždy širšímu disku světla, řídil se instinktem, vytáhl ze zubů nůž, roztáhl ruce, aby ztlumil pád, zvrátil hlavu a vypjal tělo. V posledním zlomku vteřiny, když již viděl zpěněné moře, podařilo se mu pořádně se nadýchnout. A tak vletěl do moře, jako kdyby skákal hlavou do vody. Roztaženými prsty vyhloubil pro hlavu a ramena díru, a třebaže ve chvíli, kdy se ponořil šest metrů pod hladinu, ztratil vědomí, přece ho náraz do vody šedesátikilometrovou rychlostí nerozdrtil.

Pomalů se tělo vynořilo na hladinu a mírně se kolébalo na vlnách, které rozvířil skok. Plicím, které už voda téměř zadusila, se podařilo vyslat do mozku slabounký signál. Bond nemotorně zatřepetal nohama a rukama. Převrátil hlavu a z otevřených úst se mu vylévala voda. Hlava klesala, nohama opět zahýbal a instinktivně se pokoušel dostat tělo do vodorovné polohy. Tentokrát si Bond silně odkašlal a jeho hlava již zůstala nad hladinou. Slabounce začal pohybovat končetinami, pádloval jako pes a přes červenočerný závoj zkrvavených očí spatřil záchranné lano. Přikázal zlenivělému mozku, aby naň zaútočil.

Mordovna byl úzký hluboký záliv, nad kterým se do výše zvedal útes. Záchranné lano, ke kterému se Bond obtížně přibližoval a byl při tom zdržován oštěpem v kalhotách, byla vlastně strmá drátěná stěna, která se rozprostírala od skalních stěn zálivu a uzavírala ho před otevřeným mořem. Z lana, které bylo téměř dva metry nad hladinou, visely půlmetrové drátěné čtverce: čím níže, tím větší chalupy je obrůstaly, až se nakonec ztrácely v hlubinách.

Bond se dostal k pletivu a zavěsil se na ně jako ukřižovaný. Celou čtvrt hodinu se ani nepohnul; chvílemi se mu pak tělo bolestí kroutilo a napínalo, neboť zvracel. Konečně se trochu vzpamatoval, obrátil hlavu a díval se, kde je. Míhavě viděl před sebou tyčící se útesy a úzký pruh klidné vody. Zde ještě všude vládlo hluboké šero, svítání zacláněl vrch, ale na širém moři se už duhovitě perlily první ranní paprsky, které již ukazovaly, že ostatnímu světu svítá nový den. Zde však bylo ještě pošmurno a tíživě.

Bondova mysl se těžce upínala na drátěnou stěnu. Jaký je její účel, proč uzavírá tento temný klín moře? Brání před vstupem anebo před odchodem? Bond nepřítomně zíral do okolních černých hlubin. Drátěné pletivo se ztrácelo v nicotě pod jeho roztaženými nohama. V pásmu pod ním okolo jeho nohou se míhaly drobné rybky. Jako kdyby se krmily, vrhají se proti němu a hned nato couvají, zachycují se jakýchsi černých nitek. Jakých nitek? Z jeho roztrhaného oděvu? Bond zavrtěl hlavou, aby se mu v ní rozjasnilo, a znovu se podíval. Ne, krmí se jeho krví.

Bond se zachvěl. Ano, z rozdrásaných ramen, kolen a chodidel kape do vody krev. Poprvé si uvědomil bolest, kterou mu na ranách a na popáleninách způsobuje mořská voda. Bolest ho vzkřísila, pobídla jeho mysl. Jestliže to chutná těmto rybkám, co potom se žraloky a jinými nebezpečnými tvory? Má snad tato drátěná ohrada zabráňovat dravým rybám, aby neuprchly do moře? Ale proč se už na něho nevrhly? K čertu! Musí přelézt přes drát a dostat se na druhou stranu. Postavit ohradu mezi sebou a tím, co žije v tomto černém akváriu.

Zesláblý Bond se drápal stupínek po stupínku na ohradu, přelezl ji a zase se spustil dolů, nad vodu, kde si chtěl pohodlně odpočinout. Zachytil se v podpaždí za silný drát, takže visel jako prádlo na šňůře, a v mrákotách hleděl na rybky, které se ještě stále krmily krví, kapající mu z nohou. Bondovi již zůstávalo málo sil, rezervy se vyčerpaly. Let rourou, prudký náraz do vody, při kterém se div neutopil, ho vyždímaly jako houbu. Již se chtěl vzdát, již jen slabounce vykřiknout a žbluňknout do měkké náruče vody. Jak by to bylo nádherné - uvolnit se, oddychnout si a pociťovat, jak ho moře bere něžně do své náruče a zhasíná nad ním světlo!

Z předsmrtných úvah ho vytrhl střemhlavý úprk ryb z krmiště. Hluboko pod hladinou se cosi pohnulo. V dálce se něco mihlo. V prostoru mezi ohradou a břehem se cosi vynořovalo.

Bondovo tělo se napjalo. Pokleslá čelist se pomalu zavřela, z očí mu zmizela malátnost. Zdálo se, že ho nebezpečí z elektrizovalo, vlil se mu do žil nový život, probudil ho z letargie, opět v něm oživil vůli žít.

Bond pohnul prsty, jímž už dávno předtím mozek přikázal, aby svíraly nůž. Ohnul je a znovu uchopil stříbrnou rukověť. Nahmatl drátěný oštěp, který se mu dosud houpal v nohavici kalhot. Prudce pokýval hlavou a zaostřil pohled. A co nyní?

Pod ním se zčeřila voda. Jakýsi tvor se v hloubce zavrtěl. Così šedivého, velmi dlouhého zasvětlovalo a opět se ponořilo do tmy. Bylo to jako úder biče, silného jako Bondovo rameno. Bič byl zakončen oválem, na němž byly pravidelně rozsety tečky v podobě pupenů. Zašuměl nad vodou, v níž byly rybky, a stáhl se. Zůstala po něm jen obrovská šedivá tuň. Jak se tato bytost chová? Snad . . . ? Snad nepocítila krev?

Místo odpovědi se v Bondově zorném poli zjevily dvě oči, připomínající svou velikostí kopací míč. Byly od něho vzdáleny asi půl metru a civěly mu do tváře nad klidnou hladinou.

Bondovi přeběhl mráz po zádech. Unaveně a potichu si ulevil nadávkou. To je tedy poslední překvapení doktora No, konec závodu.

Bond, napůl zhypnotizovaný, hleděl do mihotavě se třpytících teček oka, které se nacházelo pod ním. Má co činit s obrovitou sépií, s legendární mořskou obludou, která dokáže stáhnout pod hladinu i loď, s patnáctimetrovou příšerou, která si troufá zápasit s velrybami. Váží jistě víc než tunu. Co ještě o ní ví? Že má dvě velká lovecká chapadla a deset chapadel svírajících. Že má pod očima obrovský tupý zobákovitý výběžek a že její oči jsou ve vodní řiši jediné, které podobně jako lidské oko jsou v činnosti na základě principu kamery. Že má bystrou mysl a že se vymršťuje vlastní silou až šedesátikilometrovou rychlostí. Že vystřelené harpuny narážejí do jejího rosolovitého obalu, těla, aniž by je poškodily. Že . . . Ale vytřeštěné černobílé zornice se už zdvíhaly. Hladina se zachvěla. Bond spatřil celý les chapadel, který před ním najednou vyrostl. Chapadla se svíjela před očima jako klubko silných hadů. Bond na nich postřehl přísavky. Za hladinou se otevírala velká chlopeň a za ní se v hlubinách ztrácelo slizké třpytivé tělo. Panebože, ta obluda je velká jako lokomotiva!

Zvolna, opatrně si zaplétal Bond nohy do drátů a pevně se přichytil. Chapadla ho buď roztrhají, nebo strhnou zároveň s ním i drátěnou ohradu. Podíval se napravo i nalevo. Oběma směry byla k pevnině podél drátu dvacet metrů. Nuže, i kdyby zvládl tuto vzdálenost, byl by mu i nejmenší pohyb osudný. Musí zůstat nehybný jako mrtvola a modlit se, aby ta obluda ztratila o něho zájem. Jestliže ne . . . Zvolna sevřel v prstech svůj slabý nůž.

Obluda z něho nespouštěla chladnokrevný, trpělivý pohled. Jako sloní chobot se vynořilo nad hladinu lovecké chapadlo a podél pletiva se přibližovalo k Bondově noze. Už dosahovalo na chodidlo. Bond pocítil prudký polibek přísavky. Ani se nepohnul. Neodvažoval se sáhnout dolů a pustit pevně sevřený drát. Přísavky se pomalu posunovaly a zkoumaly velikost kořisti. Avšak to jim nestačilo. Chapadlo jako veliký slizký červ začalo vystupovat výše po noze. Doplazilo se až ke krvavým puchýřům na koleně a se zájmem se tu zastavilo. Bond bolestí zaskřípal zuby. Už si představoval, co tlusté chapadlo oznamuje mozku: Ano, našlo jsem chutnou potravu. A mozek odpoví. Tak ji chňapni. Sem s tím!

Přísavky se již sunuly až ke stehnu. Konec chapadla, zprvu zahrocený, se rozšířil, až téměř zakryl celé Bondovo stehno, potom se zmenšil na velikost zápěstí. Sem musí zaměřit. Jen aby vydržel bolest a strachem se nezhroutil. Musí vyčkat, dokud mu nepřijde kanec chapadla do rány.

Na kovové hladině malého zálivu zašelestil vánek, první klidný vánek brzkého rána. Zdvihly se nevelké vlny a jemně narážely na strmé stěny útesu. Asi sto padesát metrů od zálivu vzlétl z guánery houf kormoránů a se skřehotem vyrazil k moři. Právě letěli nad Bondem, když k němu dolehl zvuk, který je vyrušil - trojitě zatroubení lodní sirény, které oznamovalo, že loď je připravena převzít náklad. Přijížděla zleva. Přístaviště je podle všeho za severním ramenem zátoky. Připlula cisternová loď z Antverp. Antverpy! Daleký svět - svět na milión kilometrů od Bondova dosahu - určité z jeho dosahu navěky. Hned za útesem sedí v lodní kuchyni chlapi a snídají. Vyhrává rádio. Ozývá se sykot opékané slaniny, šíří se vůně kávy . . . snídaně . . .

Bond cítil přísavky už na boku. Dohlédl až do jejich rohovitých kalichů. Jak se chapadla zdvihala stále výše, ucítil pach mořské vody. Jak tvrdý je skvrnitý šedohnědý rosol chapadla? Má do něho bodnout? Ne, lépe bude prudce seknout, jako kdyby přetínal lano. To nic, že se při tom člověk může sám poranit.

Ted! Bond se rychle podíval do obou očí, velkých jako kopací míč, trpělivých, lhostejných. Vtom vyrazilo nad hladinu druhé lovecké chapadlo a zamořilo mu přímo do tváře. Bond se uhnul a chapadlo se zabořilo do pletiva přímo před jeho očima. Každou chvíli ho chapadlo popadne za ruku nebo za ramena a s Bondem bude amen. Nuže nyní!

Prvé chapadlo mu již ohmatávalo žebra. Bond téměř bez míření sekl nožem. Cítil, jak se ostří zakouslo do měkkého masa a v tom mu nůž div nevypadl z ruky, když se poraněné chapadlo vrhlo zpět do vody. Moře okolo něho na okamžik vzkypělo. Druhé chapadlo pustilo pletivo a uhodilo Bonda do břicha. Zúžilo se a přisálo jako pijavice, neboť v zuřivém protiútku použilo veškeré síly přísavky. Bond vykřikl, když se mu přísavky začaly do masa. Znovu a znovu v omámení sekal nožem. Bože můj, vždyť mu vytrhnou z těla žaludek. Zápas roztřásl pletivo, dole bublala a kypěla voda. Bude muset kapitulovat. Ještě jednou sekne, tentokrát do zadní části chapadla. Konečně! Chapadlo se stáhlo, povolilo, sklouzlo dolů a na Bondově kůži zanechalo dvacet rudých kruhů ohraničených krví.

Ale Bond neměl čas si jich všimnout. Nad hladinou se vynořila hlava sépie a velké nadouvající se tělo rozčeřilo a zpěnilo okolí vodu. Rudé jedovaté oči na něho zasvítily, u nohou mu vyrůstal les chapadel, strhával z nich bavlněnou látku a opět klesal do vody. Chapadla centimetr po centimetru stahovala Bonda dolů. Drát se mu zarýval do podpaždí. Bond cítil, jak se mu roztahuje páteř. Jestliže nepovolí, roztrhne ho na dvě půlky. Vpravo vylezly z vody oči a velký trojúhelníkový zobákovitý výběžek, který mu vzápětí počal sahát po nohou. Již zůstávala jen jediná naděje!

Bond si dal nůž mezi zuby, sáhl po zkrouceném drátěném oštěpu. Vytáhl ho z nohavice kalhot, uchopil ho do obou rukou a plnou silou dvojí drát téměř narovnal. Jednou rukou se bude muset naklonit, přiblížit se k svému terči. Jestliže netrefí, zůstanou z něho jen drobné kousky.

Nyní, nyní, dokud bolestí nezemřu. Ted! Ted!

Bond naklonil tělo z drátěného žebříku a plnou vahou zaútočil.

Hrot oštěpu se zablýskl, když pronikl do oční koule. Vtom Bonda zasáhla černá sprška, kterou proti němu vyvrhlo moře. Bond se spustil hlavou dolů, byl zavěšen pod koleny. Hlava visela centimetr nad mořskou hladinou.

Co se stalo? Oslepl? Vůbec neviděl. V očích ho páliło, v ústech cítil odporný rybí pach. Jen si uvědomil, že se mu drát zařezává do šlach. Ještě tedy žije. Bond poslepu pustil z ochablé ruky oštěp a natáhl se, aby nahnatal nejbližší drát.

Zachytil se o něj, sáhl po něm druhou rukou a zvolna, v agonii se vytáhl vzhůru a sedl si na ohradu. V očích mu blýskaly světelné pruhy. Přetřel si tvář rukou. Už viděl. Hleděl si na ruku. Byla černá, lepkavá. Podíval se na své tělo. Pokrýval ho černý sliz. Také moře v okruhu dvaceti metrů bylo černé. Vtom okamžiku Bond pochopil: raněná sépie na něho vyprázdnila vak s barvivem.

Ale kde je sépie! Vráti se? Bond hleděl na moře. Nic, nic, jen černý kruh, který se rozšiřoval. Žádný pohyb. Ani vlnka. Nečekal. Uteč odtud! Rychle! Bond se ustrašeně podíval vpravo, vlevo. Vlevo znamenalo k lodi, ale též k doktorovi No. Vpravo nebylo kam utéci. Chlapi, kteří stavěli drátěnou ohradu, jistě přišli zleva, od přístavu. K němu určitě vede nějaká cesta. Bond se chytil horního lana a rychle postupoval po rozhoupané ohradě ke skalnímu výběžku, který byl od něho vzdálen asi dvacet metrů.

Zapáchající černý strašák pohyboval údy zcela automaticky. Ústrojí, které Bondovi sloužilo k myšlení a citění, již nebylo částí jeho těla. Posunovalo se vedle něho nebo se vznášelo a s tělem udržovalo spojení prostřednictvím provázku, kterým jím pohybovalo jako loutkou. Bond měl pocit, že je přeseknutým červem, jehož dvě polovice se dále plazí, třebaže život z nich už vyprchal a nahradila ho napodobenina života, nervové impulsy, jenže v Bondově případě jednotlivé polovice nebyly ještě mrtvé. Pílot je opustil jen dočasně. Potřebuje zrůčka naděje, zrůčka nové jistoty, že ještě má cenu, aby se pokoušel zůstat naživu.

Bond se plížil ke skalní stěně. Zvolna slézal na dolní drátěnou příčku. Nepřítomně zíral do tiché třpytivé vody, která se

čeřila. Byla černá, neproniknutelná, stejně hluboká jako všude jinde. Má to zkusit? Nic nemůže učinit, dokud nesmyje usychající sliz a krev, odporný a hnusný rybí zápach. Zachmuřeně, ale odevzdaně strhl ze sebe roztrhanou košili i kalhoty a pověsil je přes drát.

Podíval se na své hnědobílé tělo s červenými pruhy a puchýři. Instinktivně si nahmatal puls. Byl pomalý, ale pravidelný. Stejneměrný tlukot života povznesl jeho náladu. K čertu, nač se rozmýšlí? Je přece naživu a basta! Rány a podlitiny na těle - vždyť to nic není, naprosto nic to není. Vypadají sice ošklivě, ale zlomeniny to nejsou. V roztrhané schránce tika dále stroj, klidně a spolehlivě. Povrchové rány a škrábance, krvavé vzpomínky, smrtelná vyčerpanost - nad takovými položkami by se úředník pojišťovny jen ušklíbl.

Rozhodni se už, ty darebáku! Mysli na tu dívku. Mysli na toho lotra, kterého musíš stůj co stůj najít a zabít. Drž se života tak, jako držíš mezi zuby nůž. Již se tak nelituj. Vykašli se na to, co jsi právě zažil. Vlez do vody a umyj se! V deseti minutách se už Bond vyšplhal na výběžek. Na poraněné bolestivé tělo se mu přilepilo roztrhané prádlo, vlasy měl z očí odhrnuty.

Přesně, jak předpokládal, vedl okolo vyčnívajícího útesu na druhou stranu úzký skalnatý chodníček, který vyšlapaly nohy dělníků.

Z nedaleka doléhaly rozličné zvuky a ozvěny. Hučel jeřáb. Bond zaslechl nepravidelný hluk jeho motoru. Z lodi zaznívaly kovové nárazy a šplouchání vody, která stříkala z čerpadla do moře.

Bond se podíval na oblohu. Byla bledě modrá. Zlatorůžové oblaky táhly k horizontu. Ve výšce kroužili okolo guanéry kormoráni. Co nevidět se vydají za potravou. Je možné, že už sledují své průzkumné hejno, které na širém moři hledá vhodnou kořist. Bylo asi šest hodin, začínal nádherný den.

Bond opatrně vykročil po chodníčku podél tmavého útesu. Zanechával za sebou krvavé kapky. Chodníček se prodíral spleť nevzhledně položených bludných balvanů. Hluk zesiloval. Bond se tiše plazil vpřed, zachytával se každé uvolněné skály. Neuvěřitelně blízko se ozval hlas: "Mohu spustit?" Z dálky zazněla odpověď: "Ano". Motor jeřábu zrychlil obrátky. - Ještě několik metrů. Ještě jeden bludný balvan. A další. Ted'.

Bond se přitiskl ke skále a opatrně, centimetr po centimetru vystřčil hlavu.

19. Smrtící sprška

Bond se pokusil jediným pohledem všechno obsáhnout a hned se stáhl zpět. Opřel se o studený povrch skály a čekal, až zase bude dýchat normálně. Zdvihl nůž k očím a důkladně si prohlédl jeho ostří. S uspokojením si nůž zasunul dozadu za opasek. Tam ho bude mít po ruce a zároveň tam bude chráněn před nežádoucím nárazem. Kdoví co je se zapalovačem. Vytáhl ho z postranní kapsy. Jako kus kovu by mu mohl být užitečný, ale už s ním nic nezapálí a ještě by jím zavadil o skálu. Položil ho na zem, do bezpečné vzdálenosti od nohou.

Potom se Bond posadil a úzkostlivě přemítal o tom, co viděl.

Za skálou, ani ne deset metrů odtud, stál jeřáb, jehož kabina nebyla zezadu krytá. Někdo v ní seděl u ovládacích pák. Byl to šéf čínských černochoů, řidič terénního vozidla. Dvacet metrů před ním vybíhalo do moře přístaviště, které se končilo v podobě T. Podél horní stříšky byla připevněna poněkud starší cisternová loď s výtlakem deset tisíc tun.

Paluba trčela asi šest metrů nad přístavištěm. Loď se jmenovala Blanche. Na lodní zádi bylo vidět značku - antverpského mravence. Na palubě nebylo ani živáčka, jen u kola pod uzavřeným můstkem stála jedna postava. Ostatní členové posádky byli zřejmě v podpalubí a byli chráněni deskami před guánovým prachem. Vpravo z přední strany útesu vybíhal visutý, dopravníkový pás v krytu z vlnitého plechu. Nad přístavištěm byl dopravník podpírán vysokými sloupy. Dopravník vedl téměř až k nakládacímu prostoru lodi. Byl zakončen obrovským ústím z plachtoviny, jehož průměr dosahoval skoro dva metry. Posláním jeřábu bylo zdvíhat v drátěném rámu ústí, vznášet se s ním přímo nad skladovacím prostorem lodi a přenášet ho doprava nebo doleva, distribuovat ho. Z ústí se v hustém proudu valil guánový prach rychlostí celých tun za minutu. Guánový prach připomínal svou barvou smažená vajíčka. Vlevo na přístavišti, stranou od valících se oblaků prachu z guána, stála vysoká ostražitá postava doktora No.

To je vše. Ranní vánek čeřil hluboké vody kotviště, které dosud leželo napůl ve stínu pod tyčícími se útesy.

Dopravníkový pás potichu hřmotil na svých válečkách, motor jeřábu si pravidelně bafal. Nic jiného ani nehleslo, nic jiného se ani nepohnulo, jediným projevem života byla stráž u lodního kola, šplhavec, který pracoval na jeřábu a doktor No, který dozíral, aby šlo všechno jako po másle. Na protilehlém úbočí krmí chlapi dopravník, který se valí přes rozsedliny skal, ale sem nikdo nesmí, zde nikoho není zapotřebí. Kromě posunování dopravníkového ústí zde nebylo nic na práci.

Bond vsedě přemýšlel, odhadoval vzdálenost, hodnotil úhly, podrobně a přesně si vybavoval, jak má jeřábník položený ruce a nohy na pákách a pedálech. Bondovi se na unavené opálené tváři objevil slabounký nucený úsměv. Už to má. Snad se mu to podaří. Ale musí to udělat šikovně, potichu, zvolna! Očekává ho až nesnesitelně sladká odměna.

Bond si prohlédl chodidla i dlaně. Ještě mu budou sloužit. Musí mu sloužit. Sáhl dozadu a nahmatal rukověť nože. Posunul ho o centimetr. Vstal, několikrát se pomalu zhluboka nadýchl, dlaní si prohrábl slané zpoceně vlasy, drsně si přetřel tváře a přešel rukama po roztrhaných bocích černých texasek. Potom luskl prsty. Byl již připraven.

Bond se přitiskl ke skále a zvolna vyhlížel. Nic se nezměnilo. Vzdálenosti odhadl celkem správně. Jeřábník pracoval pozorně, soustředěně. Jeho zátylek nad rozhalenou zelenou košili byl obnažen - jako kdyby se nabízel a čekal. Dvacet metrů od jeřábu, též zády k Bondovi, stál doktor No, jako kdyby dohlížel nad hustým vodopádem běložlutého prachu. Strážce na můstku si zapálil cigaretu.

Bond si prohlížel desetimetrový chodníček, který se táhl od jeřábu. Určil si místo, na které bude klást nohy. Potom

opustil skálu a hned se rozběhl.

Běžel k pravé straně jeřábu, k zvolenému bodu, kde ho boční strana kabiny bude kryt před jeřábníkem i přístavištěm. Zde se zastavil, sedl si, naslouchal. Motor běžel, dopravníkový pás nad ním i za ním jednotvárně hřmotil. Nic se nezměnilo.

Dva železné schůdky, které několik centimetrů od Bondovy tváře vedou do kabiny, zvládne. Ale i tak hukot motoru pohltí každý lomoz. Musí však jednat jako blesk: vyhodit jeřábníkově tělo ze sedadla, vlastníma rukama a nohama ovládnout řízení jeřábu. Jeřábníka musí usmrtit jediným bodnutím. Bond si na hřbetě nahmatá měkký trojúhelník, pod kterým pulsuje krční tepna, vybavil si v mysli úhel, ve kterém se musí vrhnout na jeřábníka, na jeho hřbet, připomněl si, že nůž musí uhodnout silně a podržet ho chvíli v rance.

Ještě chvíli naslouchal, potom sáhl dozadu pro nůž a s nenápadností a rychlostí levharta vyběhl po železných schůdkách a vnikl do kabiny.

Nesměl však v posledním okamžiku zaváhat. Už stál chlapovi za zády, cítil jeho pach. Měl čas zdvihnout ruku až po střechu kabiny, měl čas shromáždit každou kapku síly a potom sekl do čtverečního centimetru hladké žlutohnědé kůže. Chlapovy ruce a nohy prudce opustily páky a pedály. Tvář se zvrátila na Bonda. Bondovi se zdálo, že vykulené oči ho poznávají, ale v tom se jim zvrátilo bělmo. Z otevřených úst se vydral přiskrcený výkřik a tělo se otočilo na bok, narazilo na podlahu.

Bond ani nesledoval pád těla. Již seděl na sedadle a sahal po pedálech a páčkách. Jeřáb se mu vymkl z rukou. Motor běžel naprázdno, ocelové lano se začalo trhat z bubnu, horní část jeřábu se pomalu naklonila jako krk žirafy, ústí dopravníku splasklo, trousilo sloup prachu mezi přístaviště a loď. Doktor No se podíval nahoru. Měl otevřená ústa a cosi snad vykřikl.

Bond chladnokrevně ovládl stroj, postupně zasunul páky a pedály do úhlů, v nichž je obsluhoval jeřábník. Motor zrychlil otáčky, převodový mechanismus zabral, jeřáb znovu začal pracovat. Otáčející se buben přibrzdil lano, změnil směr, vytáhl ústí nahoru, na loď. Horní část jeřábu se zdvihla a zůstala vzpřímená. Všechno bylo jako dříve. Ted'! Bond uchopil železné kormidlo, s nímž jeřábník pracoval, když ho Bond spatřil poprvé. Kterým směrem je má natočit? Zkoušel doleva - horní část jeřábu se nepatrně posunula doprava. Tedy tak! Zatočil kolem doprava. Hle, jeřáb ho poslouchá, hýbe se po obloze, vleče ústí dopravníku.

Bond upřel pohled na přístaviště. Doktor No se pohnul. Učinil několik kroků k sloupu, kam Bond nemohl dosáhnout. Držel v ruce telefonní sluchátko. Navazoval tak spojení s protilehlým úbočím. Bond pozoroval, jak zuřivě lomcuje přístrojem a pokouší se o spojení.

Bond točil kormidlem dále. Probůh, což to nemůže jít rychleji? V několika vteřinách se doktor No spojí a potom už bude pozdě. Horní část jeřábu opisovala na obloze oblouk. Sloup prachu již zavalil bok lodi. Žlutý násyp nehluchně přikrýval přístaviště. Pět metrů, čtyři, tři, dva! Neohlíže se, hlupáku. No, konečně tě mám! Už s tím kormidlem nehýbej. Ted' si to odskáčeš, doktore No!

Při první spršce smradlavého prашného oblaku se doktor No obrátil. Bond spatřil, jak doširoka roztáhl dlouhá ramena, jako kdyby jimi chtěl zadržet valící se hmotu. Nazdvihl koleno a chtěl se rozběhnout. Otevřel ústa a k Bondovi dolehl přes hukot motoru slabý výkřik. Potom se cosi zaběhalo jako sněhulák. A hned nato Bond již viděl jen kupku ptačího trusu, která byla stále vyšší.

"Prokristapána!" Bondův hlas se kovově odrážel od stěn kabiny. Představil si křik deroucí se z plic, které zasypává špinavý prach, tělo, které se pod obrovskou tnou postupně naklání a klesá, poslední nemohoucí pohyb patou, poslední záblesk myšlení - hněv, hrůza, porážka? - a poslední mrtvolné ticho páchnoucí mohyly.

Žlutý násyp vyrůstal až do šestimetřové výšky. Masa se sypala z obou stran přístaviště do mola. Bond se zahleděl na loď. Právě v tom okamžiku třikrát zahoukala siréna. Zvuk se rozléhal mezi útesy. Siréna se ozvala ještě jednou a tentokrát houkání nemělo konce. Bond zpozoroval jak se stráž drží lana, nahýbá se z můstku, hledí dolů. Již pustil ovládací páky a ponechal je osudu. Již musí jít.

Sesmekl se z kovového sedadla, sklonil se nad mrtvé tělo. Vytáhl jeřábníkovi z pouzdra revolver a prohlížel si ho. Zachmuřeně se usmál - Smith & Wesson 38., běžný model. Zasunul si revolver za opasek. Těžký studený kov ho na pokožce blažil. Bond se odebral ke dveřím kabiny a seskočil na zem.

Za jeřábníkem našel železný žebřík, který vedl ke krytu dopravníku. Ve stěně tohoto krytu z vlnitého plechu byla malá dvířka. Bond vylezl po žebříku. Dveře se daly snadno otevřít. Vyrazil z nich guánový pach a Bond vlezl dovnitř.

Lomoz dopravníkového pásu byl uvnitř krytu ohlušující: na kamenném stropu blikalo slabé světlo kontrolními okénky a podél ustavičně prашné řeky vedl vyvýšený můstek. Bond po něm rychle vykročil a jen zlehka vdechoval čpavkovitý rybí pach. Za každou cenu se musí dostat na druhý konec, musí se tam dostat dříve, než stráž pochopí, proč houká lodní siréna a proč se v telefonu volající nehlásí, a dříve než překonají strach.

Bond téměř utíkal, klopytal v dunícím páchnoucím tunelu: Kolik cesty mu ještě zbývá? Dvě stě metrů? Nezbyvá mu nic jiného než vyrazit z tunelu a začít střílet - způsobit paniku a svěřit se osudu. Měl by se zmocnit některého chlapa a vymámit z něho, kde je ta dívka. A potom? I kdyby se dostal na ono místo na úbočí, co tam najde? Co z ní zůstalo?

Bond se rozběhl ještě rychleji, sklonil hlavu, hleděl na úzké desky a přemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby učinil chybný krok a padl do řítící se řeky guána. Byl by sto vysvobodit se z pásu, anebo by se na něm jen vezl a nechal se vyvrhnout na mohyly doktora No?

Když Bonda zčistajasna kdosi udeřil do žaludku a na krku pocítil měkké ruce, bylo už pozdě myslet na revolver. Vrhle se na nohy protivníka. Nohy se pod tíhou jeho ramen podlomily, ozval se pronikavý výkřik a tělo se zřítilo naznak.

Bond začal tělo posunovat, chtěl útočníka shodit na dopravníkový pás, když mu v tom výkřik a lehká, měkká překážka zmrazily svaly.

To není možné!

Místo odpovědi se mu do lýtky pravé nohy zakously ostré zuby, do slabin mu se zlovoulnou útočností a promyšleností narazil loket.

Bond bolestí vykřikl. Zkroutil se, chtěl se chránit, ale ani výkřik "Zlato!" nezastavil loket před opětným nárazem. Bond zasyčel mezi zuby. Byl jen jeden způsob, jak ji zadržet aniž by ji musel shodit na dopravníkový pás. Chopil se vši silou jednoho článku a poklesl na kolena, vzpřimil se a za nohu si ji přehodil přes záda. Druhá noha mu bušila do hlavy, ale už víceméně neúmyslně, jako kdyby si i ona uvědomovala, že cosi není v pořádku.

"Přestaň, Zlato! To jsem já!"

V lomu dopravníku k ní pronikl Bondův hlas. Zaslechl, jak odkudsi blízko desek vykřikla: "Jamesi!" Její ruce ho sevřely, uchopily za nohy. "Jamesi, Jamesi."

Bond ji pomalu spustil. Obrátil se, klekl si a natáhl se za ní. Objal ji a pevně si ji přitiskl. "Ach, Zlato, Zlato, ty žiješ?" Nevěřicně, jakoby beznadějně ji přitiskl k sobě.

"Ano, Jamesi! Ach ano!" Pochoval její ruce na zádech a ve vlasech. "Ach, můj milý Jamesi!" Vrhla se k němu celým tělem a vzlykala.

"Nic si z toho nedělej." Hladil ji po vlasech. "Doktor No je mrtvý. Proto teď musíme vzít nohy na ramena. Pojd'! Jak je možné se dostat z tunelu? Jak jsi se sem dostala? Musíme si pospíšet."

Jako doprovod k tomu se dopravníkový pás trhnutím zastavil.

Bond postavil dívku na nohy. Měla na sobě zašpiněnou pracovní kombinézu. Rukávy i nohavice měla vyhrnuté, neboť kombinéza jí byla velká. Vypadala jako dívka v pánském pyžamu. Od hlavy po paty byla bílá od guánového prachu, jedině na tvářích se jí vytvořily od slz pruhy. Pravila zadýchaně: "Tam výš! Tam je boční tunel, který vede k dílnám a ke garáži. Budou nás pronásledovat?"

Nebyl čas na dlouhé řeči. Bond rychle prohlásil: "Následuj mne!" a rozběhl se. V nastalém tichu slyšel šest jejích nohou. Přišli na rozcestí, z něhož vybíhal boční tunel. Kterou cestou přijdou pronásledovatelé? Bočním tunelem, nebo po můstku hlavního tunelu? Vzápětí dostal odpověď, neboť z bočního tunelu zazněly vzdálené hlasy. Bond vtáhl dívku zpět do hlavního tunelu. Přitiskl se k ní a zašeptal: "Mrzí mne to, Zlato. Ale obávám se, že je budu muset zabít."

"Jen je zabij!" Její odpověď byla strohá. Stiskla mu ruku a odstoupila, aby měl dostatek místa. Přiložila si dlaně k uším. Bond vytáhl z opasku revolver. Potichu otáčel bubínkem a zjišťoval si, zda je všech šest komor nabito. Bondovi bylo proti srsti, že má znova chladnokrevně usmrcovat, ale jsou to gangsteři, surovci, kteří dělají špinavou a zločineckou práci. Jist už nejednou předtím vraždili. Snad právě oni zavraždili Strangwayse a jeho sekretářku. Ale nemá význam ulehčovat svému svědomí. Buď zabije on je, anebo zabijí oni jeho. Zůstává však problém, jak to učinit co nejúčinněji. Hlasy se přibližovaly. Patřily třem chlapům. Mluvili mezi sebou nahlas, nervózně. Snad již uplynulo mnoho roků od chvíle, kdy naposledy procházeli tímto tunelem. Bond byl zvědav, zda se při vstupu do hlavního tunelu ohlédnou, anebo zda na ně budou muset střílet zezadu.

Už byli velmi blízko. Slyšel lomoz jejich kroků.

"Dlužíš mi deset dolarů, Same!"

"Jen do dnešního večera. Zahrajeme si v kostky, chlapče. Zahrajeme si v kostky."

"Kamaráde, dnes večer nehraju v žádné kostky. Raději si odkrojím pořádný kus z té bílé slepičky."

"Chacha, haha!"

Napřed se vynořil první chlap, za ním druhý a potom třetí. Každý z nich držel v pravici revolver.

Bond řekl rázně a ostře: "Ne, nic si neodkrojiš!"

Všichni tři se obrátili. V jejich pootevřených ústech se zablýskaly zuby. Bond trefil posledního do hlavy, středního do žaludku. První namířil revolver. Kulka hvízdlá kolem Bonda a proletěla hlavním tunelem. Bondův revolver zahřměl. Chlap se chytil za šíji, pomaloučku se obrátil a padl na dopravníkový pás. V tunelu doznívaly dunivé ozvěny. Zdvihl se obláček jemného prachu. Dvě těla ležela nehybně. Chlap s prostřeleným břichem sebou trhal a lomcoval.

Bond si zasunul za opasek horký revolver. Pravil drsně dívce: "Pojd'!" Natáhl se a už ji vtahoval do bočního tunelu. Ještě řekl: "Mrzí mne to, Zlato!" A rozběhl se, aniž by pustil její ruku. Odpověděla: "Nebud' hloupý." Potom už nebylo slyšet nic - jen dupot bosých nohou na kamenné dlažbě.

V bočním tunelu byl vzduch čistý, krácelo se lehčeji, ale po napětí při přestřelce Bondovo tělo znovu zachvátila bolest. Ubíral se celkem automaticky, div při tom nezapomněl na Zlatu. Jeho celá mysl se soustředila na bolest a na problémy, které je čekají na konci tunelu.

Kdoví, zda nebylo slyšet výstřely. Neměl tušení, jaký odpor může očekávat. Jeho jediným plánem bylo zastřelit každého, kdo by se mu postavil do cesty, a nějakým způsobem se dostat ke garáži, k vozidlu na překonání močálů. Jen takto by mohli uniknout a probít se ke břehu.

Nad nimi blikaly slabé žluté žárovky. Tunel stále ještě neměl konce. Zlata za jeho zády klopýtla. Bond se zastavil a vyčítal si, že na ni zapomněl. Sáhla po něm a na okamžik se o něho opřela. Oddychovala a pravila mu: "Odpusť, Jamesi. Jen . . ."

Bond si ji přitiskl k tělu a řekl s úzkostí: "Neporabila ses, Zlato?"

"Ne, nic mi není. Jsem jen strašně unavená. A tam na tom kopci jsem si do krve potloukla nohy. Stále jsem ve tmě padala. Kdybychom aspoň kousek mohli jít krokem. Jsme už téměř na konci. Tam jsou dveře do garáže a přes ni se dostaneme do dílny. Nemohli bychom tam vejít?"

"Vždyť právě garáž hledám, Zlato!" Bond ji znovu pevně objal a pokračoval: "Garáž je naše jediná naděje, že se odtud dostaneme. Jestliže ještě vydržíš těch pár kroků, máme reálnou možnost, že se zachráníme."

Objal ji okolo pasu a zdvihl ji. Nedůvěřoval si, nechtěl se ji podívat na nohy. Byl přesvědčen, že je má jistě rozdrásané, hrozně rozdrásané, ale nemá význam, aby se navzájem litovali. Není na to čas, mají-li zůstat naživu.

Znovu šli vpřed. Bondova tvář byla zachmuřená, unavená ze zvýšené námahy, dívčiny nohy zanechávaly na dlažbě

krvavé stopy. Za chvíli mu cosi zašeptala a hned na to se objevily ve stěně tunelu pootevřené dřevěné dveře. Za nimi nic ani nehleslo.

Bond vytáhl revolver a zvolna dveře ještě více otevřel. Podlouhlá garáž byla prázdná. Ve světle neónových lamp vypadal černožlatý drak na kolech jako alegorický vůz, který čeká na slavnostní průvod. Byl obrácen k posunovacím dveřím. Poklop na pancéřové kabině měl otevřený. Bond si v duchu přál, aby nádrž byla plná a aby ho motor poslouchal.

Najednou se zvenčí ozvaly hlasy. Několik lidí se přibližovalo a vzrušeně se o něčem dohovořovali.

Bond chytil dívku za ruku a vběhl do garáže. Jen jeden úkryt zde byl - vozidlo. Dívka se vyšplhala do kabiny. Hned za ní vylezl i Bond. Usadili se a čekali. Bond si vzpomněl: v zásobníku zůstaly jen tři náboje. Pozdě si připomněl stojan se zbraněmi, který spatřil v garáži.

Již bylo slyšet hlasy u dveří. Ozval se hluk otvíraných dveří a zmatený rozhovor.

"Jak víš, že se střílelo?"

"Nemohlo to být nic jiného. Musel bych o tom vědět."

"Raději si vezměte bouchačky. Tam jsou, Joe. Vezmi si tuto, Lenny! A několik těch ananasů. Bednička je pod stolem."

Ozval se kovový cvakot zasouvání závěrů a klapot pojistek.

"Někdo má bláznivou odvalu. Nemůže to být ten Angličan? Už jste viděli tu velkou sépii v zálivu? Ježíšmarjá! A ty ostatní pasti, které na něj doktor v šachtě nastražil? A ta bílá slípka! Dnes ráno se už sotva podobala sama sobě. Byl se někdo z vás na ni podívat?"

"Ne, prosím."

"Ne."

"Ne."

"Haha. Vy mne překvapujete, přátelé. Na tom krabím chodníčku byste našli nádhernou zdechlinu."

Opět se ozval hluk kroků. A potom: "Tak pojďme. V dvojstupu, dokud nepřijdeme k hlavnímu tunelu. Střílejte do nohou. Ať je ten vetřelec kdokoli, doktor si s ním bude chtít pohrát."

"Chichichi!"

Kroky prázdně zaduněly na betonu. Bond zadržoval dech, když ho postavy míjely. Všimnou si, že na vozidle je poklop uzavřen? Ale už všichni vcházeli do tunelu a jejich hlasy se vytrácely.

Bond se dotkl dívčina ramene a přiložil si na rty prst. Velmi zvolna otvíral poklop a znovu naslouchal. Seskočil na zem, obešel vozidlo a přistoupil k otevřeným dveřím. Opatrně jimi vystrčil hlavu. Neviděl nikoho, ani živáčka. Ve vzduchu se šířila vůně pečeného masa. Bondovi se začaly v ústech sbíhat sliny. Ve vedlejší budově, vzdálené asi dvacet metrů, bouchaly hrnce a pánve. Z jiného baráku doléhal zvuk kytary a zazníval mužský hlas, který zpíval kalypso. Chvilími bylo slyšet psi štěkot. Byli to teriéři.

Bond se obrátil a zamířil na opačný konec. Z tunelu nevycházel ani hlásek. Bond zavřel potichu tunelové dveře, zamkl je a dal přes ně závoru. Poodešel k nástěnnému stojanu se zbraněmi a vybral si další Smith & Wesson a remingtonku. Přesvědčil se, zda jsou zbraně nabitě, přistoupil k poklopu a podal je dívce. Nyní ještě vchodové dveře. Bond se opřel o posouvací dveře ramenem a snadno je doširoka rozevřel. Vlnitý plech dutě zaskřípal. Bond rychle vyskočil na otevřený poklop a spustil se do kabiny, kde zaujal místo řidiče.

"Zavři ten poklop, Zlato!" zašeptal náhle, naklonil se a zasunul klíček od zapalování.

Ukazatel na měřiči nafty se úplně vychýlil. Jen aby se ta potvora dala rychle nastartovat. Při některých dieselových motorech to trvá celou věčnost. Bond šlápl na startér.

Motor bouřlivě zarachotil. Jistě to bylo slyšet v celém táboře. Bond spustil startér a pokusil se znovu o nastartování obludy. Motor zahrkotal a zmlkl. Zkusil to ještě jednou a tentokrát ten anděl zabral. Jak Bond přidával plyn, motor klapal hlučně jako kladivo. Teď musí zařadit rychlost. Kterou? Zkusme tuto. Motor se zadržoval. Přestaň, hlupáku! Pro krindapána, jen taktak, že motor nezhasl. Ale už vyrazili z garáže, byli na cestě a Bond přišlápl plynový pedál.

"Nesleduje nás někdo?" překřikoval Bond řev dieselova motoru.

"Ne! Počkej! Ano, z baráku vychází jakýsi chlap. A za ním další. Jeden se rozběhl vpravo. Jiný se vrací do baráku. A už vychází s puškou. Lehá si a pálí."

"Zavři poklop! Lehni si na podlahu!" Bond se podíval na tachometr. Třicet kilometrů. Víc ze stroje nedostanu. Jedou dolů po svahu. Bond se soustředil, aby udržel obrovské těžké pneumatiky na cestě. Kabina se klátila, nadhazovala na pérech. Musil vynaložit velikou sílu, aby udržel ruce a nohy na pákách a pedálech.

Na kabinu zabušila ocelová pěst. A zase. Z jaké vzdálenosti do nich střílejí? Čtyři sta metrů? Dobrý zásah, anebo náhoda.

"Podívej se, Zlato! Zdvihni poklop o centimetr."

"Chlap vstal, už nestřílí. Divají se za námi - je jich celý houf. Počkej, něco jiného vidím. Ženou se za námi psi. Úplně sami. Běží po cestě. Dohoní nás?"

"Nic se nestane, když nás doženou. Pojď si ke mně sednout. A dávej pozor, aby sis nenarazila hlavu o střechu." Bond přidal plyn. Už si k němu přisedla. Úkosem se na ni usmál: "K čertu, Zlato! Vyhráli jsme. Jakmile se dostaneme k jezeru, zastavím a psy postřelím. Možná, že bude stačit i zastřelit jen jednoho, a celá smečka se pak vrhne na jeho mrtvolu."

Bond pocítil na krku její ruku. Držela se ho celou dobu, kdy se pohupovali a se hmotem sjížděli po svahu dolů. U jezera Bond zajel asi padesát metrů do vody, obrátil vozidlo a nechal motor běžet naprázdno. podlouhlým otvorem viděl uhánějící smečku, která se právě vynořila ze zatáčky. Sáh po remingtonce a prostrčil ji skrz otvor. Přidržel prst na kohoutku a posílal kulky doprostřed smečky. Jeden teriér zavravoral, potom další a další. Zaslechl jejich skučení a vytí, které přehlušovalo i rachot motoru.

Ve vodě byla krev. Začal boj. Bond uviděl, jak jeden z teriérů skočil na poraněného a zakousl se mu do šíje. Zdálo se,

jako kdyby šílenství bylo zachvátilo všechny psy. Hrnuli se do zpěněné krvavé vody.

Bond vystřílel do nich celý zásobník a pak hodil remingtonku na podlahu. "Máme to s krku, Zlato," řekl a uvedl vozidlo do pohybu, obrátil ho a již snadno přejížděli přes mělké jezero k vzdálené mezeře v mangrovovém porostu, kde bylo ústí řeky.

a Pět minut neřekli ani slovo. Potom Bond položil ruku na dívčino koleno a pravil: "Už bychom měli být v bezpečí, Zlato. Když najdou svého šéfa mrtvého, vypukne panika. Předpokládám, že někteří chytřejší se pokusí utéci na Kubu letadlem nebo lodí. Budou se bát o svou kůži, a ne o nás. Na kanoi se nevydáme dříve, dokud se nesetmí. Může být asi deset, za hodinu bychom měli být při břehu. Potom si odpočineme a připravíme se na plavbu. Počasí se zdá být příznivé, noc bude měsíční. Myslíš, že tu cestu vydržíš?"

Objala ho lehce. "Ovšemže ji vydržím, Jamesi. Ale co ty? Tvoje zbídačené tělo! Samé popáleniny a podlitiny. Od čeho máš na břichu ty červené tečky?"

"Později ti to vysvětlím. O mne se neboj. Ale teď bys mi mohla vyprávět, co jsi zažila minulou noc. Proboha, jak se ti podařilo uniknout krabům? V čem selhal plán toho ničemníka? Celou noc jsem myslel jen na tebe, jak tě nahoře hubí krabi. Zatroleně, zdá se mi to jako sen. Jak se ti to podařilo?"

Dívka se zasmála. Bond se na ni kradmo podíval. Zlaté vlasy měla rozčuchané, modré oči těžké z nevyspání. Ah, takto může vyhlížet i člověk, který se vrací z noční zábavy.

"Ten chlap si myslel, že ví všechno na světě. Hloupý starý blázen." Mluvila, jakoby kritizovala hloupého učitele. "Ten se černých krabů bojí mnohem víc než já. Abych nějak začala: Mně vůbec nevadí, když se mně dotýká nějaké zvíře. A krabům - mimochodem řečeno - ani nenapadne, aby člověka kousali, jestliže se člověk ani nepohne nebo nemá-li otevřenou ránu. Vtip je v tom, že vlastně ani nemají rádi maso. Živí se většinou rostlinami. Jestliže doktor No mluvil pravdu a opravdu takovým způsobem usmrtil onu černošku, bud to děvče bylo poraněné, anebo zemřela strachem. Byl jistě zvědavý. Otrapa jeden! Tehdy při večeři jsem omdlela jen proto, že jsem věděla, že pro tebe má cosi mnohem horšího."

"Eh, hrome, kdybych to byl věděl! Já jsem si představoval, jak tě krabi trhají na kousky."

Dívka si pospíšila odpovědět: "Pochopitelně to nebylo nijak příjemné, když ze mne strhli šaty a přivázali mne kolíky k zemi. Ale dotknout se mne ti černoši neodvážili, jen vtipkovali a potom odešli. Na skále jsem neměla velké pohodlí, ale myslela jsem na tebe a na to, jak bych se dostala k doktorovi No a jak bych ho zabila. Potom jsem zaslechla krabi pochod - tak to nazýváme na Jamajce. A hned nato se krabi přiblížili. Byly jich celé stovky. Ležela jsem jako mrtvola a myslela jsem na tebe. Hrnuli se okolo mne, lezli po mně. Snad mne pokládali za skálu. Trochu mne to dráždilo. Jeden mi div nevytrhl chumáč vlasů. ale vůbec mne nezvěřili, a tak jsem jen čekala na brzké ráno, kdy zalézájí do děr, aby se uložili ke spánku. Úplně jsem si libovala v jejich společnosti. Postupně jich bylo stále méně, až jejich proud skončil. Konečně jsem se mohla pohnout. Lomcovala jsem postupně se všemi kolíky, k nimž jsem byla přivázaná. Nakonec jsem se soustředila na kolík vpravo. Podařilo se mi ho vytrhnout z pukliny ve skále a ostatní už byla pro mne hračka. Vrátila jsem se k barákům a začala jsem slídit. Vlezla jsem do dílny při garáži a tam jsem našla starou špinavou kombinézu. Zanedlouho začal pracovat opodál dopravník. Přemýšlela jsem a usoudila jsem, že dopravník pravděpodobně přepravuje guáno na druhý konec vrchu. Byla jsem přesvědčena, že už jsi mrtvý."

Její hlas se ztišil: "A tak jsem si umínila, že se díky dopravníku dostanu na opačnou stranu a doktora No zabiju. Vzala jsem si na to šroubovák."

Zachichotala se a pokračovala ve svém příběhu: "Když jsme se v tunelu srazili, chtěla jsem ho do tebe vbodnout, ale měla jsem ho v kapse a nemohla jsem se k němu dostat. V dílně jsem objevila dveře, které mne zavedly do hlavního tunelu. Tak to je všechno!"

Hladila ho po šíji. "Rozběhla jsem se, dívala jsem se jen pod nohy a uvědomila jsem si až tvou hlav, když mi vrazila do žaludku."

Znovu se zachichotala: "Můj milý, doufám, že jsem ti moc neublížila, když jsme spolu zápasili. Pěstounka mne naučila, že vždy mám chlapy udeřit do toho místa."

Bond se zasmál: "Tedy od ní to máš!" Natáhl se, chytil ji za vlasy a přitáhl si k sobě její tvář. Přisála se k rtům dlouhým polibkem.

Vozidlo se naklonilo na bok. Museli svůj polibek přerušit. Narazili na první kořen mangrovů při ústí řeky.

20. V otroctví

"Jste si tím zcela jist?"

Oči úřadujícího guvernéra byly unavené, otrávené. Jak se to všechno mohlo stát - a to přímo před mým nosem, na přilehlém území? Co tomu řekne ministerstvo kolonií? Již viděl podlouhlou bledě modrou obálku s označením "Důvěrné. Do vlastních rukou" a úřední dopis s velkou širokou pečeti. Začíná slovy: "Státní tajemník pro kolonie mne pověřil, abych Vám vyjádřil jeho údiv . . ."

"Ano, pane guvernére, jsem si tím úplně jist." Bond k tomuto člověku nepociťoval nejmenší sympatie. Nelíbilo se mu, jak ho přijal v době jeho poslední návštěvy v paláci, ani opovrhlivé poznámky týkající se Strangwayse a jeho sekretářky. Ještě více ho tyto poznámky rozčilovaly nyní, když věděl, že jeho přítel i sekretářka leží na dně Monské nádrže.

"Ehm, nesmíme připustit, aby se něco z toho dostalo do novin. Rozumíte? Nejbližší poštou o tom pošlu zpráv státnímu tajemníkovi. Jsem přesvědčen, že se mohou spolehnout na vaši . . ."

"Promiňte, pane guvernére." Brigádní generál, velitel karibských obranných sil, byl moderní mladý voják bylo mu asi

pětatřicet let. V armádě sloužil poměrně krátce, a proto ho vůbec nedojímaly pozůstatky z edvardovské éry koloniálních guvernérů, o nichž se obyčejně zmiňoval jako o vyfintěných panácích. "Doufám, že se můžeme spolehnout na to, že kolega Bond nepodá zprávu nikomu jinému než svému oddělení. A tak smím být tak smělý, pane guvernére, předkládám k uvážení, zda by se " neměly podniknout kroky na vyčištění Crab Key, aniž bychom čekali na souhlas z Londýna. Mohu vám zabezpečit jednu rotu, která se do večera bude moci nalodit. Včera připlula vojenská loď Narvik. Kdyby se program recepce a koktailů, organizovaný na její počest, mohl o 48 hodin odložit . . ." Generál svůj sarkastický návrh nedopověděl.

"Souhlasím s generálem, pane guvernére." Hlas policejního náčelníka byl pichlavý. Rychlá akce by ho patrně zachránila před pokáráním, ale musí být jistě rychlá. "V každém případě si okamžitě posvítím na některé Jamajčany, kteří jsou do toho podle všeho zapleteni. Vyšlu do Monského zálivu potápěče. Jestliže se má celý případ vyjasnit, nemohu čekat na Londýn. Jak praví pan - kolega - eh - Bond, většina těch černých gangsterů už bude na Kubě. Musím se spojit se svým havanským kolegou a pozavírat je dříve, než zalezou do hor anebo zahájí podzemní činnost. Myslím si, že bychom měli neodkladně jednat, pane guvernére."

V chladné tmavé místnosti, v níž se konala porada, zavládlo ticho. Na stropě nad masivním mahagonovým konferenčním stolem se neočekávaně objevila světelná skvrna. Bond se domníval, že se to přes žaluziové laťky odráží fontána nebo jezírko s lidmi v zahradě za vysokými okny. Z dálky bylo slyšet nárazy tenisových míčků. Vzdálený dívčí hlas zvolal: "Hraji. Ty podáváš, Gladysi." Guvernérovy děti? Sekretářky? Z jednoho konce místnosti milostivě a s tváří dobře naladěnou hleděl král Jiří VI. a z druhého královna.

"Co si o tom myslíte vy, pane tajemníku?" Guvernérův hlas byl přiškrcený.

Bond naslouchal jen prvním slovům. Hned usoudil, že Pleydell-Smith souhlasí s oběma předřečníky. Bond přestal naslouchat. Mysl se mu přenesla do světa tenisových dvorců, jezírek s lilijemi, králů a královen, Londýna, do světa lidí, kteří se dávají fotografovat s holuby na hlavě na Trafalgal Square: myslel na forzáty, které se co nevidět zaskvějí na květinových ostrůvcích, na májový čas, na svůj byt nedaleko King's Road a jeho skvělou domácí, která si připravuje šálek čaje (zde bylo jedenáct hodin, v Londýně už budou čtyři), na hukot prvního vlaku podzemní dráhy, který otfásá dlaždičkami jeho chladné tmavé ložnice. Myslel na příjemné anglické počasí: mírný vzduch, studené vlny, horké vlny. "Jediná krajina, kde po celý rok můžete chodit na procházku každý den" - Chesterfieldovy Listy? A potom si vzpomněl na Crab Key, na horký nepříjemný vítr, na zápach bahenního plynu z mangrovových močálů, na šedá korálová skaliska, v jejichž dírách se nyní ukrývají černí krabi, na černočervené oči, které poskakují na stopkách, když jim nějaký stín - oblak, pták - zastře jejich malý horizont. V ptačí rezervaci se hnědí, bílí a růžoví ptáci osušují na mčelčinách, houfují se nebo hnízdí, zatímco ke guanéru se slétávají kormoráni, aby po snídani uložili miligram renty svému zeměpánovi, který už ji však nebude potřebovat. Námořníci z lodi Blanche ho vykopou. Prohlédnou tělo, zda neprojevuje známky života, a potom s ním něco udělají. Umyjí z mrtvoly žlutý prach, obléknou ji do kimona a kapitán zvláštní depeši požádá Antverpy o instrukce.

A kam se poděla doktorova duše? Byla to zlá duše, nebo jen pomatená? Bond si vzpomněl na zuhelnatělé tělo Quarrelovo. Vzpomněl si na něžné způsoby jeho velkého těla, na jeho nevinné šedé oči, které ustavičně hledaly horizont, na jeho jednoduché vášně a tužby, na jeho víru v pověry a smysl pro instinkt, na jeho dětinskost, oddanost, na lásku, kterou Bondovi prokazoval: vyzařovalo z něho na každém kroku lidské teplo. Jistě se nedostane tam, kam doktor No. Ať se děje cokoli s mrtvými, jistě se dostanou jinam lidé hřejiví a jinam lidé ledoví. A až se naplní jeho čas, kam se dostane on, Bond?

Tajemník koloniální správy vyslovil Bondovo jméno. Bond se vzpamatoval:

". . . to vydržel, je to úplně výjimečné. Domnívám se, pane guvernére, že kolegovi Bondovi a jeho odvaze bychom měli projeviti naši vděčnost tím, že přijmeme jeho doporučení. Zdá se, pane guvernére, že vykonal nejméně tři čtvrtiny práce. A nám zbývá jen dohlédnout, aby se vykonala i poslední čtvrtina."

Guvernér hlasitě zachrčel a zašilhal ke stolu na Bonda. Zdálo se, že Bond tomu všemu nevěnoval mnoho pozornosti. Člověk nikdy neví, na čem je s těmi chlapíky z tajné služby. Je to nebezpečná čeládka, která čenichá ve vaší blízkosti a do všeho strká nos. A její prokletý šéf má ve Whitehallu silnou pozici. Nesmí si to s ním rozházet. Ovšem cosi by se mělo říci o vyslání Narviku. Někáká zpráva určitě pronikne. Celý světový tisk na něho obrátí pozornost. V duchu už guvernér četl titulky: GUVERNÉR VOLÍ RYCHLOU AKCI . . . MOCNÝ PÁN OSTROVA ZASAHUJE . . . VÁLEČNÉ LOĎSTVO V ČINNOSTI . . . Koneckonců takto to patrně bude ještě lepší. A měl by sám jednotku vyprovokovat. Ano, ke všem čertům, hrome, měl na to přijít už dříve! Na oběd má přijít Cargil z Gleaneru. Učiní tomu chlapíkovi jednu nebo dvě narážky a zajistí si, aby věc nabyla náležité formy. Ach, že na to nepřišel dříve. Musí nyní převzít iniciativu. Guvernér pozdvihl ruce a pak je rezignovaně spustil na stůl. Vrhł na všechny přítomné krivý kapitulantský pohled a usmál se.

"Pánové, porazili jste mne. Ale dobře," řekl dobráckým hlasem, jako by strýček začínal hovořit s dětmi, že pro tentokrát

. . .

"Přijímám váš názor. Pane tajemníku, buďte tak laskav a zavolejte veliteli Narviku a vysvětlete mu situaci. Ovšem přísně tajně. Pane generále, vojenskou přípravu svěřuji vám. A vy, pane náčelníku, už víte, co je třeba vykonat."

Guvernér vstal. Královsky sklonil hlavu k Bondovi. "Zbývá jen, abych vyjádřil své uznání kolegovi - eh - Bondovi za jeho podíl na tomto případě. O vaši pomoci se nezapomenu zmínit státnímu tajemníkovi."

Sluneční paprsky ozařovaly a rozpalovaly šterkový násyp. V autu Hillman bylo jako v turecké lázni. Bondovy rozdrásané a popálené ruce se vzpíraly, když se dotkl volantu.

Pleydell-Smith se naklonil k oknu a řekl: "Už jste slyšel jamajský výraz "rarse"?"

"Ne!"

"Rarse je vulgární slovo, které znamená - hm - vyser se na to, člověče. Dovolíte-li, velmi by se vám tento výraz hodil.

Ovšem," Pleydell-Smith hodil rukou, jako kdyby chtěl svého šéfa ospravedlnit i odsoudit, "rád bych pro vás ještě něco udělal. Jistě se chcete vrátit do Beasu Desert. V nemocnici si vás chtěli aspoň týden ponechat."

"Děkuji," řekl Bond úsečně, "ale musím se tam vrátit. Musím se přesvědčit, zda té dívce nic nechybí. Mohl byste nemocnici oznámit, že se zítra vrátím? Poslal jste už mému šéfovi to hlášení?"

"Jako pilnou depeši."

"Nuže tedy," Bond automaticky stiskl startér, "to je všechno. Navštívíte kvůli tomu děvčeti jamajský institut, ano? Ví o přírodě toho ostrova opravdu velmi mnoho. Nikoli však z knih. Kdyby měli pro ni vhodnou práci . . . Byl bych rád, kdyby si našla trvalé místo. Nyní ji vezmu do New Yorku a dám ji operovat. Za několik týdnů může pracovat."

Mimochodem," Bond, jako kdyby upadal do rozpaků, dodal: "Je to úžasná dívka. Až se vrátí . . . kdybyste vy a vaše paní . . . Vždyť mi rozumíte. Bude dobré, když bude někomu na očích."

Pleydell-Smith se usmál a Bondovi se zdálo, že ho pochopil. Ubezpečil ho: "Nebojte se, já se o tu dívku postarám. Betty je na takové věci jako stvořená. Rada si vezme dívku pod svá křídla. Ještě něco? Vždyť se ještě tento týden uvidíme. Nemocnice v takovém vedru je hotové peklo. Snad byste mohl jednu nebo dvě noci strávit u nás, než odcestujete domů, totiž do New Yorku. Rád vás - ehm - oba dva pohostím."

"Děkuji. A děkuji i za všechno ostatní."

Bond rozjel auto a vyrazil po cestě, kterou vroubily ohnivé tropické křoviny. Jel rychle, v zatáčkách zpod kol odskakoval štěrky. Měl touhu dostat se pořádně daleko od paláce, tenisu, králů a královen. Ba, chtěl se dostat hodně daleko od laskavého Pleydell-Smitha. Bond ho měl rád, ale v této chvíli toužil jedině po tom, aby se přes Junction Road vrátil do Beau Desert a unikl tak z tohoto učesaného světa. Přehnal se kolem hlídky u bran paláce a ocitl se na hlavní silnici. Přidal plyn a ujížděl.

V době noční plavby pod hvězdami se už nic nepříhodovalo. Nikdo je nepronásledoval, téměř stále dívka řídila kanoi.

Bond se s ní už nepřel, ležel na dně loďky jako mrtvola. Jednou nebo dvakrát se probudil a naslouchal, jak do trupu loďky narážejí vlny, hleděl na Zlatin klidný profil, který se rýsoval mezi hvězdami. Potom ho slabé kolébání znovu poslalo do i říše snů a nočních příznaků, které po něm sahaly z Crab Key. Nevšiml si jich, nikdy mu nepřišlo na mysl, aby si z nich něco dělal. Zážitek z předcházející noci byl tak silný, že ho ještě dlouho bude pronásledovat.

Loďka narazila na kaučukovník a lomoz ho probudil. Dostávali se přes útes do Morgan's Harbour. Zjevil se měsíční srpek a v útesu se moře lesklo jako stříbrné zrcadlo. Dívka svěřila kanoi větru. Proklouzli přes záliv, octli se u písčité pláže a přední část loďky slabounce zasténala pod Bondovou hlavou.

Musela mu pomoci při vystupování z loďky a odváděla ho po sametovém trávníku do domu. Držel se jí a tiše jí spílal, když z něho začala strhávat šaty a odvlékla ho pod sprchu. Když pod lampou spatřila jeho zranění, zničené tělo, neřekla ani slovo. Plným proudem pustila vodu, vzala mýdlo a drhla ho, jako kdyby byl kůň. Potom ho odtud odvedla a opatrně ho utírala do utěrek, které se zbarvovaly jeho krví. Zpozořoval, jak se natahuje po láhvi miltonu. Zasténal, chytil se umyvadla a čekal. Když začala na něho nanášet milton, vzpamatovala se a dala mu několik polibků. Potichu řekla: "Drž se, můj milý. A plač, bude to bolet," a když mu po těle roztírala vražednou tekutinu, stékaly mu po tvářích z očí bolestné slzy. Nestyděl se za ně.

Když se nad zálivem začalo rozednívat, pořádně se nasnídali a potom Bonda čekala příšerná jízda do Kingstonu na bílý operační stůl úrazové nemocnice. Poslali pro Pleydell-Smitha. Nedávali mu žádné otázky. Na rány mu dali tinkturu, na popáleniny tříslovou mast.

Zručný černošský lékař cosi zamyšleně zapisoval do služebního hlášení. Co? Pravděpodobně jen: "Několikanásobné popáleniny a podlitiny". Bond slíbil, že se příští den přihlásí v soukromé ambulanci a zároveň s Pleydell-Smithem se odebral do paláce na první ze schůzek, které byly zakončeny oficiální poradou.

Prostřednictvím ministerstva kolonií poslal Bond M-ovi krátkou šifrovanou zprávu, kterou zakončil chladnokrevnými slovy: LITUJI ZNOVU MUSIM ZADAT ZDRAVOTNÍ DOVOLENOU STOP LEKARSKA ZPRAVA NÁSLEDUJE STOP LASKAVE INFORMUJTE ZBROJMISTRA SMITH A WESSON PROTI PLAMENOMETU NEUCINNY KONEC.

Když nyní Bond uháněl v malém autu po nekonečných serpentínách k severnímu moři, lítoval ironického tónu v šifrované zprávě. M-ovi se to nebude líbit. Byl to laciný žert. Zbytečně proplýval skupiny šifer. Leč už se stalo! Chtěl M-ovi dát na vědomí, že to vůbec nebyla sluneční dovolená. V písemné zprávě se musí omluvit.

Bond pootočil volantem, aby se vyhnul rachotícímu červenému autobusu, který měl nápis Růžolíci dívka.

Bondova ložnice byla chladná a tmavá. U převrácené postele ležel talíř se sendviči a termoska s kávou. Na podhlavníku byl útržek papíru, na němž velkým dětským písmem stálo: "Strávíš noc u mne. Nemohu opustit svoje zvířata. Skákala radostí. A nemohu být bez tebe. Slíbil jsi, že budeš mým otrokem. Přijdu v sedm hodin. Tvoje Z."

Již se smrákalo a Bond právě dopíjel třetí pohár whisky, když se objevila na trávníku. Měla na sobě černobílou skládanou bavlněnou sukni a těsnou bělorůžovou blůzku. Její zlaté vlasy voněly laciným šampónem. Vypadala nesmírně svěže a nádherně. Podala mu ruku, Bond ji za ni chytil a následoval ji po cestičce, . po úzkém ušlapaném chodníčku mezi cukrovou třtinou. Chodníček se hadovitě zatačel uprostřed vysokého šelestícího sladkého porostu. Nato se vynořil kousek úhledného trávníku a za ním rozpadávající se tlusté kamenné zdi a schody vedoucí k těžkým dveřím, jimiž pronikalo světlo.

U dveří se na něho podívala a řekla mu: "Neboj se. Třtina je vysoká a většina zvířat je venku."

Bond si nebyl jist, co ho očekává. Měl nejasnou představu o udusané hliněné podlaze a vlhkých stěnách. Najde tam pár kusů nábytku, polámanou postel, přikrytou hadry, a silný zápach jako v zoologické zahradě. Ale zároveň se musel chovat opatrně a ohleduplně, aby nezranil její city.

Namísto toho však vstoupil do bytu, který se podobal obrovské úhledné krabici na doutníky. Dlažba a stropy byly z lesklého cedru, který místnosti dodával doutníkovou vůni, stěny byly obloženy širokým rozštípnutým bambusem. Jizbu osvětloval tučet svíček na pěkném stříbrném svícnu, který visel uprostřed stropu. Vysoko na stěnách byla

čtvercovitá okna, jimiž Bond spatřil stříbrnou oblohu a hvězdy. Místnost byla zařízena několika kusy vkusného nábytku z devatenáctého století. Pod svícnem byl stůl, prostřený pro dvě osoby, se stříbrnými staromódními přibory a soupravou pohárů.

Bond pravil: "Jak to tu máš hezké, Zlato. Z tvého vypravování jsem se domníval, že bydlíš v jakési zoologické zahradě."

Rozradostněně se zasmála: "Zachránila jsem staré stříbro a několik suchých větví a kmenů. Víc nic. - Celý den jsem všechny přibory leštila. Nikdy předtím jsem jich nepoužila. Že vypadají hezky? Vidiš, obvykle mám na stěně plno malých klecí, ráda je mám u sebe, je to moje společnost. Ale teď jsi tu ty . . ." Zamlčela se a pak ukázala letným posunkem na druhé dveře. "Tam mám ložnici. Je velmi malá, ale oba se tam směstnáme. Pojď už! Bohužel, mám jenom studenou večeři. Ovoce a mořské raky."

Bond se k ní přiblížil. Sevřel ji do náruče a líbal na rty. Hleděl do jejich hlubokých modrých očí. "Zlato, ty jsi ohromná. S takovým děvčetem jsem se ještě nesetkal. Doufám, že se ve městě moc nezměníš. Skutečně se chceš nechat operovat? Miluji tvou tvář, miluji ji takovou, jaká je. Patří k tobě. Je tvou součástí. A ještě víc. Je součástí všeho, co se stalo." Zamračila se a vyprostila se mu. "Dnes večer nesmíš být vážný. Nemluv o takových věcech, já o nich mluvit nechci. V této noci patříš mně. Vyprávěj o lásce, prosím. Nic jiného nechci slyšet. Slibuješ? Pojď už, posad' se."

Bond si sedl. Usmál se na ni. Rekl: "Slibuji."

Začala z jiného konce: "To je majonéza. Není kupovaná. Připravila jsem ji sama. A ukroj si máslový chléb." Sedla si proti němu a pomalu jedla, aniž z něho spustila oči. Když viděla, že je spokojený, řekla: "A teď mluv o lásce. Všecko. Povídej všecko, co o ní víš."

Bond se zadíval do znachovělé, opálené tváře. Ve světle svíček jí oči ještě zjasněly, ale jejich panovačný lesk jim zůstal. Právě ten, co na nich spatřil, když se poprvé setkali na pláži, když si myslela, že ji chce sebrat její mušle. Plné červené rty se pootevřely vzrušením a netrpělivostí. Neměla před ním zábrany. Oba se stali živočichy, kteří k sobě pocítili náklonnost. Všechno to bylo tak přirozené. Vůbec se nestyděla. Kladla všetečné otázky a na každou čekala odpověď. Jakoby už leželi v posteli, jakoby se už milovali. Její tvrdé, vzpřímené bradavky se rýsovaly na tmavém bavlněném tričku.

On se zeptal: "Ještě jsi panna?"

"Ale ne, víš přece, že jsem ti vyprávěla o tom chlapovi . . ."

"Hm. . ."

Bond už nebyl schopen jíst. Při pomyšlení ha ni mu vysychalo v ústech. Prohlásil:

"Zlato, buď budeme jíst, anebo se bavit o lásce. Oboje dělat nemůžeme."

"Zítřa odcházíš do Kingstonu. Dostaneš jídla, kolik se ti bude ráčit. Povídej raději o lásce."

Bondovy oči byly divoké, vášnivé. Vstal, přiblížil se k ní na několik centimetrů. Při kořenu palce se vyzývavě objevil Venušin pahorek. Bond sklonil hlavu k její teplé, měkké ruce a jemně se zahryzl do výčnělku. Pocítil její druhou ruku ve vlasech. Zahryzával se silněji. Ruka, kterou držel, se mu u úst zkroutila. Dívka prudce dýchala. Hryzal ještě silněji.

Slabounce vykřikla a za vlasy mu odtáhla hlav.

"Co to děláš?"

Oči měla široké, temné. Zbledla, sklopila zrak a podívala se mu na ústa. Zvolna si zase jeho hlavu přitáhla.

Bond ji položil ruku na levý prs a silně ho stiskl. Zdvihl její zaťatou, raněnou ruku a ovinul si ji okolo krku. Jejich ústa se setkala a zkoumavě přilnula.

Nad nimi se roztančily svíčky. Oknem vletěl do místnosti noční motýl a kroužil kolem svícnu. Dívka otevřela přimhouřené oči, podívala se na motýla a vzdálila svá ústa. Upravila si pramen vlasů, vstala a bez jediného slova snímala jednu svíčku po druhé a zhasínala je. Motýl zase vletěl ven.

Dívka odstoupila od stolu. Svlékla si blůzku a hodila ji na zem. Potom sukni. V měsíčním světle se zjevila bělavá postava se stínem uprostřed. Poodešla k Bondovi, chytila ho za ruku a zdvihla. Rozepnula mu košili a pomaloučku, opatrně mu ji svlékla. Její přitisknuté tělo zavonělo čerstvě posečeným senem a sladkou vůní broskve. Odvedla ho od stolu do vedlejší místnosti. Měsíční světlo pronikalo na lůžko, na němž ležel otevřený spací pytel.

Dívka pustila jeho ruku a vklouzla do spacího pytle. Podívala se na něho a řekla prakticky:

"Koupila jsem ho dnes. Je to pytel pro dvě osoby. Stál moc peněz. Vysvlékni se a pojď ke mně. Slibil jsi mi to. Slibil jsi, že budeš mým otrokem."

"Ale . . ."

"Udělej, co ti rozkazují . . ."

KONEC